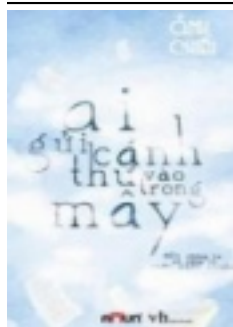

Ai gửi cánh thư vào trong mây

Contents

Ai gửi cánh thư vào trong mây	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03	4
3. Chương 04-05	8
4. Chương 06-07	13
5. Chương 08-09	18
6. Chương 10	23
7. Chương 11	29
8. Chương 12-13	34
9. Chương 14-15	38
10. Chương 16-17-18	45
11. Chương 19-20	51
12. Chương 21 Part 1	56
13. Chương 21 Part 2	61
14. Chương 22-23	65
15. Chương 24-25	69
16. Chương 26-27	75
17. Chương 28-29	80
18. Chương 30-31-32	87
19. Chương 33-34	94
20. Chương 35-36	100
21. Chương 37-38	107
22. Ngoại Truyện 1-2	113
23. Ngoại Truyện 2-3 (hết)	119

Ai gửi cánh thư vào trong mây

Giới thiệu

Thời thơ ấu của Trác Ưu luôn phẳng phất bóng dáng của Lục Tây Dương, là cậu bé thường xuyên b

1. Chương 01-02

Chương 1: Chuyện cũ trong khu vườn tuổi thơ

Tôi không còn nhớ đã quen anh từ bao giờ. Năm tuổi? Bốn tuổi? Hay nhỏ hơn nữa nhỉ? Tóm lại, tôi với anh là thanh mai trúc mã.

Hồi đó, anh là chú nhóc ngang ngạnh có tiếng ở trường mầm non. Nhưng vì trông anh đáng yêu, xinh trai, nên vẫn có một nhóm cô giáo bên vực anh, lại còn muốn anh làm người múa mấu cho đám con trai nữa chứ! Hồi ấy tôi rất nhút nhát, lại ít tuổi hơn anh nên thường bị anh bắt nạt. Tôi nhớ nhất là lần anh gọi một cậu bạn nữa đến, bắt chúc đám anh chị trong phim Hồng Kông, thụi thẳng vào bụng tôi. Nhưng cậu bạn đó không dám mạnh tay, chỉ dăm lấy lệ. Anh đứng bên cạnh xem, còn dọa tôi không được khóc, nếu không sẽ vứt ngay chiếc cốc có hình chú chim cánh cụt mà tôi thích nhất đi. Tôi còn nhỏ, làm sao không khóc được chứ? Thế là tôi cứ thút tha thút thít, cuối cùng anh đành hậm hực bỏ đi. Nhưng trẻ con không thù dai, tiết học sau, tôi và anh lại làm lành ngay và cùng chơi đồ hàng, chơi đoàn tàu...

Về nhà, tôi liền kể chuyện này với mẹ như kể chuyện cười, nhưng dĩ nhiên là mẹ tỏ ra rất bất bình. Năm ba mươi tuổi mẹ mới có được cô con gái rượu như viên ngọc quý này, sao có thể để người khác bắt nạt dễ dàng như vậy chứ? Thế là ngày hôm sau, mẹ liền đưa tôi đến gặp cô giáo. Dĩ nhiên là cô giáo đã gọi anh ra và dọa ột trận.

Tôi còn nhớ lúc đó anh cúi gào mặt, nước mắt đọng trên hàng mi dài. Khóe miệng bình thường hay nhếch lên, giờ lại xị xuống, trên tay vẫn cầm một chuỗi tràng hạt đeo tay màu ngọc bích, trông rất nổi bật. Tôi chưa bao giờ thấy anh tiu nghỉu như vậy, trong lòng cũng hơi thắc mắc. 5à đến lúc đó tôi mới phát hiện hóa ra đúng là trông anh rất đẹp trai. Tự nhiên tôi thầm cầu mong mẹ sẽ không mách tội nữa mà tha cho anh vào lớp.

Sau này lớn lên tôi đã hỏi mẹ, tại sao lúc đó mẹ lại giận dữ như vậy? Mẹ liền đáp với vẻ rất bất bình rằng: “Từ nhỏ nó đã thích bắt nạt con. Bạn bè trong sân đang chơi đùa vui vẻ với con, nó liền đuổi hết mọi người đi, để một mình con âm ức ở lại, trông rất tội nghiệp. Nó không thích con chơi với những đứa khác!”

Chẳng mấy chốc mà anh đã đi học lớp một, tôi cũng thoát khỏi bể khổ, lại còn trở thành người múa mấu cho đội nhạc kịch trong trường mầm non. Hồi đó các cô giáo đều rầu rĩ vì không tìm được vai oúa nam, họ đều nói rằng, không có bạn Dương thì biết làm sao đây? Hay là vào trường tiểu học mượn Dương một lúc? Đến lúc ấy tôi mới biết, hóa ra tên tiểu ma đầu đó vẫn thật có ích.

Chẳng mấy chốc tôi cũng vào lớp một. Tôi mau chóng quên bằng Dương, và được sống những tháng ngày rất hạnh phúc: kỳ thi nào cũng đứng thứ nhất, năm học nào cũng đạt danh hiệu học sinh ba tốt, ngay cả thi khiêu vũ, thi hùng biện cũng đều giành một đồng giải thưởng. Dần dần tôi bắt đầu nổi tiếng trong trường, nhưng cùng với đó, ột số bạn bè lại tỏ ra sợ tôi, nghĩ tôi là con búp bê dễ vỡ, thế nên chỉ có mỗi Vân – cô bạn chơi thân với tôi hồi nhỏ là chịu chơi với tôi.

Vân không giống tôi, cô ấy vui vẻ, sôi nổi, thoải mái, nhiệt tình, vì thế quen được nhiều bạn bè ở các khối khác, vậy nên mỗi lần đi chơi với cô ấy, tôi đều thấy có một đội quân muốn hẹn gặp Jân. Mọi người đều thích tính cách như con trai của Vân, vì thế dần dần cô ấy trở thành nhân vật trung tâm của đám đông. 5ân đây thì sớm hơn tôi, đáng người cao ráo, làn da trắng ngần, dĩ nhiên cũng có một số cậu bạn thích thầm, nhưng cô ấy đều không quan tâm, còn chạy đến kể với tôi rằng, người cô ấy thích phải là một chàng trai giống như hoàng tử.

Hồi đó tôi vẫn chưa hiểu sự đời, hằng ngày chỉ biết ngồi học nghiêm chỉnh, có thời gian rỗi thì vẽ tranh, đọc sách. Tôi cũng hay đọc truyện thiếu nhi, cũng thích hoàng tử, hơn nữa còn biết nhất định phải có một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần sánh đôi cùng chàng. Nhưng dường như các nàng công chúa trong truyện cổ tích thường phải trải qua rất nhiều khó khăn mới được sống trọn đời bên hoàng tử. Tôi nói với Vân rằng,

làm công chúa rất khó! Cô ấy chỉ cười. Tôi lại nói tiếp, hình như hoàng tử rất khó tìm. Cô ấy lại càng cười tươi hơn. Cuối cùng, Vân ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ:

“Nhưng tớ đã tìm được rồi, bước tiếp theo nên làm gì nhỉ?”

Tôi liền nổi trí tò mò, không hiểu anh chàng như thế nào mới sánh được với danh hiệu hoàng tử? Mặt Vân đỏ bừng, chỉ nói anh ấy hơn bọn mình một tuổi, rất giỏi giang, được rất nhiều bạn gái thích. Nói đến đây, cô lại có vẻ không yên tâm: “Hình như anh ấy từng có mấy bạn gái rồi.” Tôi lại càng sửng sốt hơn, không hiểu nhân vật này có ba đầu sáu tay gì hơn người mà thời niên thiếu đã phong lưu như vậy?

“Cũng không trách được anh ấy, đám con gái đó đều tự nguyện mà.” Nhận ra vẻ khác thường trên khuôn mặt tôi, Vân vội vàng biện hộ thay cho chàng hoàng tử trong mơ: “Ba cô bạn gái cũ đều yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.”

“Ồ, thế cậu định làm cô bạn gái thứ tư à?” Tôi trêu.

Nhưng Vân không chối, chỉ đỏ bừng mặt. Nhìn khuôn mặt mịn màng, rạng ngời của cô ấy dưới ánh nắng, tôi mỉm cười, nói: “Cậu đừng lo, làm sao có chuyện con trai không thích cậu được?”

Lúc ấy đang là đầu hạ, từng đám mây trôi lững lờ trên nền trời xanh thẳm, lá ngô đồng trong sân đang đến độ xanh mượt, xào xạc trong gió. ánh thoáng đầu đây có tiếng ve kêu

Chương 2: Giữa lúc hoa rơi lại gặp người

Thoáng cái đã được nghỉ hè. Do kết quả học tập khá ổn nên tôi được đi nghỉ mát ở biển với bố mẹ. Đến khi quay về, người tôi vừa đen vừa gầy, cô hàng xóm nhìn thấy, liền trêu tôi không còn là nàng công chúa xinh xắn ngày trước nữa rồi.

Rồi tôi gặp Vân, trông cô ấy lại càng trắng trẻo hơn, nhìn như trái đào chín mọng. Tôi thấy Vân ngân nga hát cả ngày, trông rất yêu đời, không tìm được bèn hỏi nguyên nhân. Cô ấy trả lời tôi bằng giọng rất thần bí: “Tớ mới kết bạn với một anh.” Từ trước đến nay Vân luôn có quan hệ tốt với mọi người, kết bạn cũng dễ dàng, việc gì phải giấu giếm? Tôi đoán trong này chắc chắn phải có chuyện gì mờ ám, bèn tra khảo liên hồi, Vân không chống đỡ nổi, đành phải khai hết. Hóa ra, cả hè cô ấy đi chơi với anh bạn hoàng tử đó suốt, hiện giờ hai người đã trở thành bạn thân, quan hệ đang rất mờ ám!

Bất giác tôi cũng thấy lo cho cô ấy. Hồi đó, yêu sớm là tội tày trời, nếu chuyện này vỡ lở, chắc chắn cha mẹ hai bên sẽ sốc nặng, huống chi cha mẹ Vân lại rất nghiêm khắc.

“Phải mạo hiểm lắm nhỉ?” Tôi hỏi nhỏ.

Nghe thấy vậy, đôi mắt Vân sáng rực, lập tức túm lấy tay tôi, nói với vẻ ranh mãnh: “Hê, tớ đang đợi câu này của cậu đây, đại tiểu thư ạ. Cậu được mọi người tin tưởng như vậy, sau này đi đâu bọn tớ đều gọi cậu, sẽ không có ai nghi ngờ!” Tôi giật mình, tỏ vẻ dứt khoát không đóng vai cột đèn vô duyên đó, Vân liền cười khúc khích: “Làm sao để một oình cậu thấp sáng được? Anh ấy còn có bạn nữa mà!”

Mấy ngày sau, Vân hẹn tôi đứng ở đường đợi cô ấy đến trường điểm danh. Từ trước đến nay tôi luôn đến đúng giờ, bèn ôm vở bài tập hè ra đường đợi.

Đang là đầu thu, con đường rợp bóng mát từ nhà đến trường đã được mấy chiếc lá vàng tô điểm. Tôi rất thích màu đó, bèn ngồi xổm xuống gốc cây nghịch lá. Đang chơi rất hứng thú, bỗng lơ mơ nhìn thấy trước mặt có một vật thể màu xanh, tôi đang định cầm lên thì một giọng con trai cất lên: “Sâu róm đấy!”

Trong đời tôi sợ nhất là sâu, không phải cố ý làm bộ, mà thực sự cảm thấy kinh tởm. Thế nên tôi liền hét thất thanh, nhảy dựng lên và lùi ra sau mấy bước. Giọng nói đó lại cất lên: “Động tác rất mau lẹ, cho chín điểm.”

Dù ngờ nghệch đến đâu, tôi cũng biết là mình đang bị trêu, bèn dừng chân lại, trợn mắt nhìn kẻ đó.

Đối phương đứng yên. Đó là một anh chàng trạc tuổi tôi, do đứng ngược sáng nên chỉ nhìn thấy bóng dáng cao dong dỏng, mặc chiếc áo sơ mi trắng mát mẻ. Nếu ánh mắt anh ta không toát lên vẻ châm chọc, thì tôi

đã phải thốt lên rằng trông anh ta phong độ quá! Chỉ tiếc là lúc đó tôi vừa sợ vừa bực, bèn sững sờ: “Anh là ai? Liên quan gì đến anh?”

Anh ta cũng không bực, chỉ mỉm cười rồi nói: “Ấy, em không nhớ anh là ai à?”

Tôi còn bận căng mắt đi tìm con “sâu róm” kia, định thần nhìn lại, hóa ra chỉ là nhúm bông liễu rơi từ trên cây xuống. Biết rõ là bị châm chọc, tôi càng hậm hực hơn: “Ai thèm quen đồ thần kinh như anh!”

Anh ta nhìn theo ánh mắt tôi, biết lý do khiến tôi phải cất lời rửa, bèn cười: “Đây chính là lý do tại sao anh chỉ cho em chín điểm, nghe gió lại tưởng là mưa!”

Tôi vừa tức vừa ngỡ ngàng, cảm thấy hai tai nóng bừng, nhưng không biết phải đắp lại thế nào. Đúng lúc này, vị cứu tinh giá đáo: Vân và một anh chàng đang chạy về phía chúng tôi. Tôi đang định gọi, thì cô ấy đã oím cười và lên tiếng chào anh chàng đứng cạnh tôi trước: “Lục Tây Dương!” Tôi có cảm giác như giọng cô ấy ngọt ngào đến mức có thể vắt ra nước, lập tức sồn hết gai ốc. Quay sang liếc anh chàng đó, tôi thấy anh ta vẫn giữ được vẻ bình thản, vui vẻ.

“Giả vờ giỏi quá nhỉ?” Bây giờ nghĩ lại, đây chính là lời khen duy nhất tôi dành cho anh.

Thấy tôi đứng thần người bên cạnh, Vân vội kéo tôi nói nhỏ: “Cậu nhìn thấy mỹ nam nên mất hồn rồi à? Anh ấy chính là chàng hoàng tử đó đấy!”

Thấy vẻ hào hứng của Vân, tôi cũng không muốn làm cô ấy cụt hứng, đành cố nén giận, lên tiếng chào: “Xin lỗi, vừa nãy em không biết anh là bạn của Vân Vân nên hơi nặng lời với anh.”

Vừa nói dứt lời, ba người còn lại đều sững sờ, nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ quái. Vân bực quá la lớn: “Trác Ưu, cậu ngốc thế! Cậu quên trước đây bọn cậu học mẫu giáo cùng nhau à? Mẹ cậu đã từng đến trường hỏi tội anh ấy mà!”

Tôi sững lại nhìn anh, hóa ra là tên tiểu bá vương đẹp trai năm xưa.

Giờ đây anh đã trở thành một chàng trai, nước da không những biến thành màu đồng khỏe mạnh, oà tóc cũng hơi xoăn. Nhưng cái không thay đổi vẫn là khuôn mặt điển trai dễ lừa tình đó.

Tôi nhìn anh từ đầu xuống chân hồi lâu, cuối cùng sức nhớ ra: “Em nhớ rồi, anh chính là gã lưu manh ngày xưa hay bắt nạt em nhất!”

Mọi người đều cười ồ, anh có vẻ ngại ngùng. Tôi thấy mặt anh đỏ rần, chắc là thấy mắt mặt trước cô bạn gái mới.

Dường như tiếng cười đã làm kinh động hàng cây, bỗng chốc có mấy chiếc lá vàng bay lả tả, xoay tròn trong ánh nắng tựa những cánh hoa vàng.

Haizz, Dương à, đến giờ nghĩ lại, cảnh tượng hồi ấy rất giống với một câu thơ Đường mà em học sau này:

“Đương khi phong cảnh Giang Nam đẹp

Giữa lúc hoa rơi lại gặp người(1).”

(1). Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch.

2. Chương 03

Chương 3. Hoa tự phiêu du, nước tự xuôi dòng

Đúng như những gì Vân mong ước, cô bắt đầu hẹn hò với Dương. Do hai người thiết lập mối quan hệ này trong dịp nghỉ hè, sau khi vào học, đã có một nhóm con gái phải thâm tan nát cõi lòng. Mọi người thi nhau tìm hiểu xem tại sao chàng công tử này lại thích một cô bé học lớp dưới? Cực trả lời, vì Lục Tây Dương thích cá tính của cô ấy.

À, Cực là bạn thân của Dương. Hai người đó chơi thân với nhau như tôi thân với Vân vậy. Dương là người kiệm lời, Cực thường đóng vai trò làm người phát ngôn của anh, vì anh ta rất có khiếu trong khoản ăn nói. Tài vật lớn nhất của Cực là đồ được con gái vừa khóc lại cười ngay. Chúng tôi thường trêu Cực là bạn bè của chị em, anh ta liền nghiêm mặt đáp: “Tại anh không điển trai nên phải tự lực cánh sinh thôi!”

Hồi đó, tối nào Vân và Dương hẹn hò nhau, tôi với Cực cũng phải đỡ dạn thay. Người lớn thấy bốn đứa tôi đi chơi, đều nghĩ là đám thanh mai trúc mã ham chơi, nên không để ý gì nhiều. Vì còn nhỏ nên tôi cũng không thấy ngại, nói tóm lại là vừa đến điểm hẹn, Vân và chàng hoàng tử của cô ấy lại ngồi tâm sự ngọt ngào với nhau, tôi và Cực tự tìm một nơi gần đó tìm trò vui, nếu có người lớn nào quen đi ngang qua, chúng tôi lại vội vàng quay lại. Thực ra Cực là người rất nhẹ nhàng, hóm hỉnh, chỉ có điều hơi nhiều lời mà thôi. Anh ta thường dẫn tôi trốn vào chỗ tối, rình đôi tình nhân kia hẹn hò. Hồi ấy còn nhỏ, cùng lắm hai người đó chỉ chuyện trò tâm sự, nhưng qua động tác, Cực có thể đoán được nội dung của câu chuyện họ đang nói, lại còn bắt chước cho tôi xem. Người mà anh ta hay bắt chước nhất chính là Vân, thường vừa ra hiệu cho tôi, vừa nhại theo giọng Vân nói: “Lục Tây Dương! Lục Tây Dương!” Đúng là điệu bộ bắt chước của anh ta rất giống vẻ nũng nịu của con gái, khiến tôi ôm bụng cười như nắc nẻ.

Vân rất bực mình với Cực vì chuyện đó, bọn họ thỉnh thoảng lại cãi nhau, thậm chí Vân còn đuổi đánh Cực. Cực rất hiền lành, hầu như chỉ vừa cười vừa tránh. Có lần đang ngồi nói chuyện ở nhà Cực, bọn họ lại bắt đầu cãi nhau, tôi liền nói với Dương: “Haizz, khổ thân anh thật, suốt ngày phải sống với hai kẻ dở hơi.”

Anh nhìn tôi, cười nói: “May mà người còn lại đầu óc bình thường...” Tôi đang hào hứng, chờ nửa câu còn lại, nhưng anh lại nói: “Nhưng cũng là một cô nàng hay mè nheo.” Tôi tức quá liền vớ ngay cái gối ôm phang vào anh, anh cười lớn: “Hóa ra không phải là cô nàng hay mè nheo, mà là mẹ già ghê gớm!”

Anh cười rất khoái chí, thế là Vân và Cực đều dừng lại, nhìn về phía chúng tôi. Mặt tôi đỏ bừng, quát: “Tóm lại là anh chỉ thích bắt nạt em thôi, giỏi thì vào trường đọc xem ai hơn ai!”

Thực ra, tôi nghĩ bụng dù gì thì mình cũng là học sinh giỏi, từng đoạt nhiều giải thưởng, về mặt này chắc chắn sẽ vượt được anh. Tuy nhiên anh vẫn cười rất mờ ám, rồi Cực liền nói xen vào: “Trác Ưu, người ta năm nào cũng lọt vào top ba người học giỏi nhất khối đó nhé, phần thưởng thì cả đống. À...” Đột nhiên Cực hạ thấp giọng, nói với vẻ bí ẩn: “Ngay cả môn Thể dục người ta cũng đạt điểm tối đa đó nhé!”

Mọi người đều cười rộ lên, vì ai cũng biết môn học khiến tôi đau đầu nhất là Thể dục. Do thần kinh vận động không phát triển nên lần nào thi tôi cũng sợ xanh mặt, lại còn phải bấm bụng nín thở thầy cô trước khi thi nữa. Nếu điểm Thể dục cũng được tính vào điểm tổng kết thì chắc tôi cũng hết hy vọng.

Bị nói trúng tim đen, tôi ngượng đến mức chỉ muốn tìm lỗ nẻ nào đó mà chui xuống, đành phải cúi đầu tiu nghỉu nói: “Thể thì có gì ghê gớm!” Mặc dù giọng tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng tôi vẫn nghĩ là Dương đã nghe thấy.

Vì khi ngẩng đầu lên, tôi chạm ngay phải đôi mắt sáng của anh.

Sau đó không lâu, lại xảy ra một chuyện khiến tôi phát hiện hóa ra mình cũng chẳng thông minh gì.

Hồi đó, ngồi trước tôi là một cậu bạn ít nói, nước da đen nhem là ấn tượng duy nhất của tôi về cậu bạn ấy. Do là lớp trưởng nên tôi buộc phải tiếp xúc với cậu ta. Vì muốn tạo mối quan hệ tốt với bạn bè cùng lớp nên tôi luôn tỏ ra rất khách khí, thỉnh thoảng còn chủ động đùa với cậu ta. Mãi cho đến hôm ấy, sau khi vào lớp, tôi phát hiện thấy trên bàn mình có một viên sỏi màu đen.

Viên sỏi đó khá đặc biệt, nhìn như quả tim gà, bề ngoài nhẵn bóng, lấp lánh dưới ánh nắng. Tôi thấy rất đẹp, bèn cầm lên nghịch, nhưng thật bất ngờ khi phát hiện ra mặt bên kia của viên sỏi có khắc hai chữ: “Trác Ưu”.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lúc đó là: “Kẻ thù đến rồi!”

Hồi ấy, do xem quá nhiều phim kiếm hiệp, ấn tượng để lại trong đầu tôi là dường như trước khi báo thù, các cao thủ võ lâm đều chuẩn bị một lá thư thách thức, khắc họ tên của kẻ thù, sau đó chĩa thêm vài nhát dao, cuối cùng gửi cho đối phương để thị uy. Nghĩ đến đây, tôi run rẩy quan sát xung quanh cái tên: quả nhiên có khắc một số hoa văn!

Chân tay tôi lập tức lạnh ngắt, đầu óc bắt đầu hoạt động với một tốc độ chưa từng có, tính toán xem nên nói cho cô giáo hay bố mẹ biết trước. Lúc này, cậu bạn ngồi trước tôi vừa vào đến nơi, nhìn thấy viên sỏi trong tay tôi thì lập tức sững lại, sau đó ngồi xuống ghế với vẻ không mấy tự nhiên. Tôi đoán có lẽ cậu ta biết chuyện, liền viết mẫu giấy hỏi viên sỏi này là của ai. Cậu ta nhả lại rất nhanh rằng nó là của cậu ta, vốn đựng trong hộp bút, có lẽ do không cẩn thận nên để rơi ra ngoài.

Tôi nghĩ bình thường quan hệ của tôi với cậu ta khá ổn, chắc là cậu ta không đến mức muốn hại tôi, nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau đó tôi lại rất tò mò, tự hỏi tại sao trên đó lại khắc tên tôi, thế nên lại viết giấy hỏi tiếp. Nhưng lần này cậu ta không trả lời. Sốt ruột quá, tôi lại giục thêm mấy lần nữa, cuối cùng nhận được một mẫu giấy nhả nhúm, bên trong chỉ viết mấy chữ:

Vì tớ thích cậu.

Mấy chữ ấy như tiếng sét giữa trời quang, làm tôi sững người. Vì đây là lần đầu tiên phải đối mặt với lời tỏ tình táo bạo của người khác, tôi không biết đáp lại thế nào, đành ngượng ngùng trả lời: Cảm ơn, cảm ơn cậu!

Sau đó, tôi liền kể lại chuyện này cho “Chuyên gia tư vấn tâm lý của chị em” là Cực nghe, anh ta liền hỏi: “Thế sau đó cậu ta có nói tại sao lại thích em không?”

Tôi đáp nhỏ: “Có, người ta bảo em xinh xắn, thông minh.”

Cực trợn mắt nhìn tôi, mắng: “Thông minh á? Anh thấy em ngốc bỏ xừ!”

Cực à, bây giờ em mới phát hiện ra, anh nói rất đúng! Có lẽ em là đứa ngốc thật, đoán được phần đầu của câu chuyện này nhưng mãi mãi không thể đoán được hồi kết.

Bốn đứa chúng tôi cứ lang thang chơi bời như thế, dường như tình cảm giữa Vân và Dương cũng ngày càng mặn mà, suốt ngày nhờ chúng tôi làm lá chắn. Đúng thời điểm đó, nhà trường lại tổ chức một đợt diễn tập văn nghệ chào mừng lãnh đạo cấp trên tới thăm trường, đội múa thường xuyên phải ở lại trường sau khi tan học để tập luyện, rất muộn mới được về. Tôi không thể có thuật phân thân, Vân đành gọi một cô bạn khác thay tôi. Cô bạn đó tên là Cổ Đình, kém tôi một tuổi, bố mẹ làm lãnh đạo. Vân nói bình thường cô bạn này rất hống hách, kiêu căng, nhưng trước mặt Dương lại tỏ ra rất hiền lành. Cực thì có cảm giác rằng cô bạn này có ý đồ gì đó, bảo Vân phải cẩn thận.

Vì là một trong những người múa chính nên hội diễn văn nghệ đã hành hạ tôi khôn khổ. Thực ra tôi không phải là người múa đẹp nhất, người mà cô giáo đánh giá cao nhất là Tô Tịnh – quán ca lớp tôi. Đó là cô bạn xinh xắn nhất mà tôi từng gặp, đôi mắt to tròn sáng ngời, mỗi khi cười để lộ hai má lúm đồng tiền rất duyên. Cộng với dáng người thon thả, điệu múa thuần thục, mọi người tặng cho Tô Tịnh biệt hiệu “Tô Đất Kỷ”(1), qua đó có thể thấy vẻ duyên dáng của cô ấy. Nhưng chắc là cô giáo thấy tôi có kinh nghiệm làm cán bộ lâu năm, biểu diễn tự tin, nên mới đưa tôi vào cho lực lượng thêm hùng hậu.

(1). Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

Hồi đó còn có một cậu bạn khác được cô giáo coi trọng nữa là Kỳ Duy. Anh chàng này có thể gọi là bạn thuở “trưởng cời” của tôi: cùng chào đời trong một bệnh viện, cùng cai sữa, cùng đi học mẫu giáo, rồi lại cùng meo mào bước chân vào lớp một... Tóm lại là một anh chàng âm hồn bất tán, luôn đeo bám tôi. Hiện giờ cậu ta lại trở thành vai múa nam duy nhất trong đội, khiến lần nào nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn như con gái của cậu ta, tôi đều buồn cười: Cậu là con trai thật không đấy? Tại sao suốt ngày loanh quanh bên đám con gái vậy?

Nhưng cô giáo lại cứ thích ghép tôi và cậu ta thành một đôi, dù là múa hay làm MC, mỗi lần nhìn thấy, cô giáo lớp bên cạnh đều cười trêu: “Đúng là đôi kim đồng, ngọc nữ.” Tôi nghe mà muốn trợn mắt. Kỳ Duy là anh chàng bề ngoài thì yếu đuối, nhưng tính tình lại ngang ngạnh. Bình thường ít nói, nhưng lại rất nóng tính, làm phật ý cậu ta thì không biết mình sẽ chết thế nào, ai mà thêm dính dáng với cậu ta chứ?

Nói thì cứ nói vậy thôi, lần nào tập múa xong, tôi vẫn phải về nhà cùng Kỳ Duy. Ai bảo tôi không biết đi xe đạp! Nhà cậu ta lại gần nhà tôi. Và thế là một thời gian, trên con đường rợp bóng mát ngoài trường,

luôn thấy một anh chàng đạp xe đạp phở đi trước, một cô nàng hăm hực đuổi theo, vừa chạy vừa gọi như sắp khóc: “Dừng lại đi! Hôm nay tớ vẫn chưa dám nhảy xe đâu!”

Khó khăn lắm mới nhảy được lên xe, hai đứa tôi gần như không nói gì nữa, tóm lại là tôi mệt rũ rời. Hôm nào được cô giáo khen trong giờ học múa, Kỳ Duy sẽ ngâm nga hát một bài. Tôi ngồi sau, nhìn bóng dáng gầy guộc và cái cổ cao lêu nghêu của cậu ta. Gió thổi tung mái tóc hung của cậu ta, phất phơ theo tiếng hát, đột nhiên tôi có một cảm giác: kẻ đang ra sức đạp xe này thực ra là một con ma.

Nhưng con ma này cũng có rất nhiều chuyện khôi hài, tôi thường lôi ra để trêu chọc Kỳ Duy, kinh điển nhất là chuyện xảy ra hồi học mẫu giáo lớn. Hồi đó chúng tôi đều còn nhỏ, phương tiện giao thông cá nhân duy nhất là xe cút kít. Chỉ riêng bố của Kỳ Duy là ngoại lệ, mua cho con trai một chiếc xe đạp. Kết quả là vừa biết đi, cậu ta đã đạp xe khắp sân, về rất muộn. Một lần, tôi và bạn bè cùng lớp đang đạp xe cút kít ở cổng trường mầm non, cậu ta đạp xe vụt qua, khiến tất cả mọi người đều nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ. Thấy cậu ta chuẩn bị lao vào cổng trường, tôi đang định phát biểu cảm tưởng thì không thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa. Mọi người liền ồ lên, Lưu Đức Hoa trong phim Truyền thuyết cực tốc cũng không nhanh như thế! Kết quả là tìm kiếm một hồi mới phát hiện hóa ra “ngài” ta ngã sau vườn hoa và nằm im không nhúc nhích, chiếc xe đạp bên cạnh cũng gãy vỡ lung tung, chỉ còn bánh xe đang quay tít.

Mỗi lần kể đến đây, tôi đều cười như nắc nẻ. Cậu ta cay cú tôi lắm nhưng không biết phải làm gì, khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng lên, tựa như ráng chiều, rất ngộ. Thế là tôi liền ôm bụng chỉ vào cậu ta, nói: “Kỳ Duy, cậu giống con gái quá!”

Thời gian đó, cậu bạn ngồi trước tôi ngày càng trầm mặc, cổ quái. Tôi không hiểu tại sao, nhưng cũng ngại không dám hỏi. Bỗng một hôm, tôi đột nhiên phát hiện thấy có mẫu giấy kẹp trong sách, viết rằng: “Trắc Uu, tớ hận cậu!” Chữ viết rất to, nhìn rất đáng sợ, tôi xem kỹ thì thấy ký tên là cậu bạn ngồi bàn trước. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, không biết mình đáng hận ở điểm nào, đành bấm bụng hỏi lại. Kết quả cậu ta trả lời như sau:

Tớ căm ghét khi nhìn thấy cậu thân thiện với các bạn trai khác! Tớ biết là cậu không hề thích tớ! Người cậu thích là Kỳ Duy!!!

Mấy dấu chấm than liên tiếp tựa như quả lựu đạn ném thẳng vào trái tim tôi. Tôi tức nổ đom đóm mắt. Tại sao cậu ta lại nói tôi thích người khác? Tôi là học sinh ngoan không thể chê ở điểm nào, tôi là tương lai của đất nước, làm sao có chuyện thích một anh chàng chẳng khác gì con gái chứ? Lại còn dám yêu sớm nữa? Đây thực sự là nỗi sỉ nhục lớn đối với nhân cách của tôi!

Giận quá mất khôn, tôi quên hẳn lời mẹ đã từng dạy: “Chuyện này không nên để đến tai cô giáo, phải khéo léo giải quyết”, lập tức đưa ngay mẫu giấy cho cô chủ nhiệm, lại còn rơm rớm nước mắt để chứng tỏ mình hoàn toàn trong sạch, vô tội. Không hiểu tại sao chuyện này lại đến tai hiệu trưởng, sau đó cô giáo liền gọi cậu ta lên văn phòng. Nhìn theo chiếc bóng lấm lũi của cậu ta, tự nhiên tôi lại thấy sợ, cảm thấy mình đã thực sự làm tổn thương một người. Sau khi biết chuyện, mẹ cũng nói tôi làm như thế thật không hay, lại còn bảo tôi phải giữ bí mật cho cậu bạn đó nữa.

Sau khi từ văn phòng trở về lớp, cậu bạn đó lại càng lặng lẽ hơn. Tôi cũng thấy áy náy trong lòng, nhưng thực sự không dám chủ động bắt chuyện với cậu ta. Sau đó không lâu, cậu ta chuyển trường, ngay cả lời xin lỗi tôi cũng không kịp nói.

Vì chuyện này mà tôi buồn mất một thời gian khá dài, lại còn kể cho đám Cực, Vân nghe. Nghe xong, Cực tỏ vẻ than thở, nói: “Thật đúng là ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết!” Tôi không đốp lại được gì, mặt mày rầu rĩ, chán nản. Vân vừa an ủi tôi một lúc thì bị Cực ngắt lời, thế là hai đứa lại bắt đầu môn học bắt buộc hằng ngày – đấu khẩu. Tôi dành thần thờ nghe bọn họ cãi nhau, Dương thì có vẻ không để tâm lắm, chỉ chăm chú nghịch bộ tú lơ khơ trên tay. Trong lúc mơ màng, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng Dương hỏi nhỏ: “Quan hệ giữa em và Kỳ Duy rốt cuộc là như thế nào?”

Tôi ngược mắt lên nhìn, không biết tự bao giờ, có một chú bướm bướm rất sắc sỡ đang đậu trên ô cửa sổ.

Haizz, Dương à, hồi ấy anh có phát hiện ra không? Chỉ cần đóng tai lắng nghe, trong ngày thu cũng có tiếng hoa đang nở.

* * *

3. Chương 04-05

Chương 4: Hai đầu khó xử

“Quan hệ giữa em và Kỳ Duy rốt cuộc là như thế nào?”

Tôi thần người nhìn sang, người đặt câu hỏi đang nghịch quần bài đen, nhìn rất uể oải, đầu không buồn ngẩng lên. Tôi bắt đầu nghi ngờ mình đang bị ảo tưởng. Thấy tôi hồi lâu không trả lời, Dương đành hỏi thêm một câu: “Hồi em đấy! Ngốc à!”

Tôi thấy ánh mắt Dương rất sắc, dường như đang muốn thăm dò gì đó, lòng thấy rất bức bối, bèn xằng giọng đáp lại: “Quan hệ gì chứ? Thì cũng chỉ là mối quan hệ như với anh thôi!” Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không ổn, tôi liền bổ sung thêm: “Ày, không đúng, em và cậu ấy đơn giản hơn một chút, đầu có giống anh và em, mối quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng!” Nghe thấy câu trả lời trẻ con đó, Dương liền bỏ quần bài xuống, ngửa mặt lên cười lớn. Tôi liền quát: “Anh được hời mà còn làm cao à?” Dương cũng không giận, chỉ nhìn tôi cười. Dưới ánh nắng, nụ cười ấy rất hiền lành, không biết có thể hợp hồn bao nhiêu cô gái. Tôi thầm nghĩ bụng: Nhà người chỉ có khuôn mặt này thôi, chỉ có khuôn mặt này thôi!

Tuy nhiên, đúng là Dương có khuôn mặt đẹp trai thật.

Hội diễn văn nghệ thành công rực rỡ, cuộc sống đã bình yên trở lại. Tự nhiên tôi lại thấy nhớ những ngày đám con gái chúng tôi riu rít tập luyện bên nhau. Để khao cô con gái vất vả, bố tôi đã tặng tôi một chiếc xe đạp địa hình màu đỏ rất đẹp. Vì thế tôi hạ quyết tâm sau khi tan học sẽ tập đi xe đạp, huấn luyện viên chắc chắn là Kỳ Duy, xe dùng để tập đi dĩ nhiên là xe đạp của cậu ta.

Sau khi tan học, sân trường gần như không còn học sinh nữa, Kỳ Duy lại khăng khăng đòi đưa xe đạp của cậu ta đến cái sân bóng đất đỏ gần như bỏ hoang. Tôi đi theo sau, ngờ nghệch hỏi: “Sao không tập trên đường? Đường nhẵn như vậy mà!”

Cậu ta liền lườm tôi một cái: “Cậu ngốc thật, tập ở đó để ngã sút đầu mẻ trán à?”

Vừa nghĩ đến hậu quả khủng khiếp đó, tôi liền gạt đầu liên hồi như gà mổ thóc, nghĩ bụng không ngờ anh chàng eo lá này cũng cẩn thận ra phết, đúng là không chọn nhầm huấn luyện viên.

Vừa bước vào giai đoạn tập chính thức, bản chất nhát gan của tôi lập tức phát tác: cả người cứng đờ, tay túm chặt ghi đông như túm phao cứu sinh. Kỳ Duy chạy sau giữ cho xe thăng bằng, miệng nhắc liên hồi: “Thả lỏng, thả lỏng.” Tôi ra sức ngo ngoáy, cuối cùng không phụ lòng mong mỏi của mọi người, ngã sòng soài ra đất một cách đầy vinh quang, lúc đó chỉ cảm thấy tay chân tê cứng, không thể đứng dậy. Thấy vậy, Kỳ Duy liền chạy ngay đến đỡ tôi. Tôi thấy mặt cậu ta trắng bệch, nhìn còn căng thẳng hơn cả tôi, thế là bất chấp đau đớn, tôi liền cười khúc khích, trêu: “Có phải cậu sợ tớ mang vết thương về mách tội với mẹ cậu rồi mẹ cậu lại đánh cậu không?” Kỳ Duy trợn tròn mắt, không thốt ra được lời nào, nét mặt lộ rõ vẻ “Sao cậu lại biết?”.

Chúng tôi nhìn nhau năm giây, cuối cùng bật cười ha ha. Tôi đắc ý nói: “Kỳ Duy, bụng dạ nhà người thế nào, ta còn không biết nữa à?”

Thấy vẻ hống hách của tôi, Kỳ Duy biết chắc cú ngã không có gì nghiêm trọng, nên cũng yên tâm hơn, cười nói: “Thôi, hôm nay tạm thời dừng tập tại đây, đi về thôi.”

Tôi vẫn còn chưa thấy đã, liền năn nỉ cậu ta chở tôi loanh quanh mấy vòng. Thế là hai chúng tôi lại thong dong quanh sân bóng. Đột ấy trời đã sang thu, gió se se lạnh, bất giác tôi áp sát vào Kỳ Duy. Cậu ta biết tôi sợ lạnh, nên cố tình đạp xe thật nhanh để trêu tôi. Tôi tức quá, đâm thùm thụp vào lưng cậu ta.

Đang chơi vui vẻ, đột nhiên tôi nhìn thấy ngoài sân có một chiếc bóng cao gầy.

Nhìn kỹ thì thấy hóa ra là Lục Tây Dương, cũng không biết anh chàng đã đứng đó được bao lâu, bên cạnh là đồng lá rụng. Phát hiện ra tôi đang nhìn chăm chăm, anh liền nở nụ cười có thể làm tan nắng chiều. Haizz, đúng là một mỹ nam thứ thiệt! Tôi đang khoái chí, cũng vẫy tay với anh, cười rạng rỡ, nói: “Lại đây chơi cho vui!” Anh lắc đầu. Tôi cũng chẳng muốn bảo Kỳ Duy dừng xe, chỉ có điều lúc đi ngang qua anh, tôi liền gọi: “Lại đây dạy em đi xe đạp!” Anh vẫn chỉ cười.

Lòng vòng một hồi, tôi ngoái đầu lại ngó thì không thấy anh đâu nữa.

Đột nhiên tôi thấy cụt hứng, liền giục Kỳ Duy về nhà. Nét mặt cậu ta lộ rõ vẻ thất vọng, vừa dắt xe vừa lẩm bẩm: “Con gái đúng là sáng nắng chiều mưa, trưa gió nhẹ!”

Mấy ngày sau thì đến sinh nhật Vân, tôi và Cục đều tặng quà trước để chúc mừng, chỉ có Dương là chưa có động tĩnh gì. Vân rất sốt ruột, thậm chí còn suýt khóc trước mặt Cục. Cục cũng mắng Dương là không biết thương hoa tiếc ngọc, liền cử tôi đi thăm dò.

Không biết làm thế nào, tôi đành phải tìm đến lớp của Dương. Vừa nhìn thấy tôi, anh lộ rõ vẻ sửng sốt, miệng hơi cười cười: “Tìm anh có việc gì vậy?” Đến khi tôi nói rõ ý đồ đến đây, anh im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Em bảo nên tặng gì?” Tôi ngơ người, sao lại quay sang hỏi tôi? Thế là tôi đành trả lời, tặng cái gì thể hiện tấm lòng ấy, con gái chỉ coi trọng cái đó thôi. Anh phóng tầm mắt về phía sau lưng tôi, ánh mắt có phần mơ màng, miệng lẩm bẩm: “Tấm lòng, tấm lòng là cái gì?” Tôi chợt nghĩ ra một kế, bèn nói: “Em biết tặng cái gì rồi, chắc chắn là cậu ấy sẽ vui! Nụ hôn của anh!”

Hồi ấy tuổi trẻ ngây ngô, không bao giờ tùy tiện trao cho ai một nụ hôn. Anh nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt rất lạ rồi nói: “Em nghĩ như thế là hay à?”

Tôi nghĩ Vân say mê anh như vậy, không vui mới là lạ, bèn cười đáp: “Hay quá ấy chứ, sao lại không hay? Chắc chắn cậu ấy sẽ hài lòng!”

Ngẫm nghĩ một lát, anh liền hít một hơi rồi đáp: “Thôi được, một nụ hôn.”

Hôm sinh nhật Vân, mọi người vào hòa vui xem quà của Dương, anh liền lấy cớ chỉ có thể tặng riêng cho người tổ chức sinh nhật mà thôi. Vân nghe thấy vậy, nét mặt lộ rõ vẻ chờ đợi, hào hứng.

Mọi người vui đùa một lúc, sau đó thì giải tán, chỉ còn lại Cố Đình và tôi ở lại dọn dẹp. Mãi không thấy Dương hành động. Tôi sợ anh nuốt lời, bèn ra sức nháy mắt ra hiệu, chỉ còn thiếu nước giơ tay hô lớn: “Cố lên, cố lên” mà thôi. Dương ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng hôn nhẹ lên trán Vân trước mặt tôi và Cố Đình.

Lúc đó xung quanh vô cùng yên tĩnh, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng thở của mình. Trong khoảnh khắc dài đằng đẵng đó, nét mặt Vân rạng ngời hạnh phúc, còn Cố Đình thì lộ rõ vẻ không tin.

Tuy nhiên, Dương à, anh có nhìn thấy không? Lúc đó nét mặt em thể hiện về gì nhỉ?

Sau ngày hôm đó, Vân nghiễm nhiên trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế gian, suốt ngày ríu rít nói cười, Cố Đình thì rất hậm hực. Sau đó không hiểu tại sao, Cố Đình biết được tin tôi là kẻ đầu têu vụ này, bèn trút bực sang tôi, mỗi lần nói chuyện với người khác về tôi đều phải nói xấu mấy câu.

Một hôm, đột nhiên Tô Tịnh nhìn tôi chăm chú. Buồn cười quá tôi liền nói, nàng tiên nhìn tớ thì thà tự đi soi gương còn hơn. Tô Tịnh liền nói với vẻ thần bí: “Có người nói trông cậu như phù thủy!”

Tôi nghe mà tức anh ách, tra khảo mãi mới biết hóa ra là Cố Đình tung tin gây chuyện. Tôi vốn là người thích giữ thể diện, lần này không chịu được nữa bèn đi kể với Cục. Thấy mắt tôi đỏ hoe, anh ta biết tôi buồn thật, bèn lấy món kẹo Mỹ mà anh ta rất thích ăn ra để dỗ tôi. Thấy tôi biến bi thương thành món chén, Cục lại bắt đầu trêu: “Em cảm ơn, tóc đen như vậy, trông hơi giống phù thủy thật!” Tôi trợn mắt, anh ta lại cười: “Sao tự nhiên lại đắc tội với Cố Đình? Cô nàng này ghê gớm lắm!”

Tôi liền kể sơ sơ cho anh ta nghe đầu đuôi câu chuyện. Cuối cùng, tôi hậm hực nói: “Tất cả đều tự nguyện mà! Người được lợi đầu phải là em!”

Lần này Cục không cười mà ngẩn người một lúc. Mãi mới trở về với thực tại, tung bài tiền khách với tôi: “Ưu Ưu, anh còn có chút việc, em về trước đi, được không?”

Tôi ngờ nghe về nhà, nghĩ bụng: “Hay là tên Cục này cũng là con gái như mình nên mới sáng nắng chiều mưa, trưa gió nhẹ như thế nhỉ?”

Tối hôm đó, mọi người tụ tập, Cục tỏ ra rất bức bối, mấy lần gây sự với Dương. Lúc đầu Dương nhịn anh ta, sau đó cũng nổi cáu, quát: “Lỗ A Cục, cậu điên rồi à? Sao tự nhiên lại giở thói lắm điều trước mặt con gái vậy?” Tôi chưa bao giờ thấy Dương và Cục như vậy, sợ run người, Vân thì chỉ biết cắn môi, nhìn Dương với ánh mắt lo lắng.

Sau đó mọi người ai về nhà nấy, Cố Đình đuổi theo tôi lúc này vẫn đang lầm lì, hỏi nhỏ: “Cậu có biết hôm nay Lỗ A Cục bị làm sao không?”

Tôi không muốn nói chuyện với cô ta, chỉ lắc đầu. Cố Đình liền cười nói: “Cuối cùng thì anh ta cũng không chịu được nữa rồi, tớ biết là anh ta không chịu được bao lâu đâu!”

Nghe thấy vậy, tôi lập tức ngược mắt lên với vẻ hết sức cảnh giác. Cố Đình liền cười rất ranh mãnh, nói: “Hê, chẳng lẽ cậu không biết à? Lỗ A Cục yêu thầm Vân lâu lắm rồi! Còn trước cả khi Vân đến với Lục Tây Dương cơ!”

Tôi cảm thấy sống lưng lạnh toát, thần người hồi lâu.

Mọi chuyện nhỏ trước đây lập tức tái hiện trong đầu: Cục thích nhìn trộm Vân hẹn hò, Cục thích trêu Vân, Cục luôn nhường nhịn Vân...

Tôi trở về với thực tại, tần ngần hỏi Cố Đình: “Vân có biết không?”

Cô ta liền cười khẩy, nói: “Sao lại không biết, nếu không có Cục thì làm sao cậu ấy quen được Lục Tây Dương!”

Tối hôm đó trời không có trăng, đường phố lạnh lẽo, vắng vẻ. Tôi ngồi bên đường đợi xe, nhìn xe cộ chạy qua chạy lại, nhưng không thấy chuyến xe mình đang đợi đâu cả, bất giác nước mắt trào ra.

Cục ơi, Cục, em thật có lỗi với anh!

Hôm sau gặp Cục ở nhà, anh ta vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, còn cười bảo tôi tha lỗi cho thái độ khó chịu của anh ta ngày hôm qua. Tôi cảm thấy rất áy náy, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cục là người thông minh, nhận ra ngay vẻ bất thường, không cười nữa mà hỏi nhỏ: “Em biết hết rồi à?”

Năm chữ ngắn ngủi này khiến nước mắt tôi trào ra, suýt thì bật khóc thành tiếng, Cục giạt bản mình: “Bà cô tổ của tôi, có chuyện gì vậy? Nô tài có bắt nạt bà đâu!”

Bị anh ta trêu như vậy, tôi liền bật cười: “Anh cứ ý lại vào cái miệng lắm điều của anh đi!”

Cục cũng cười, nhưng nụ cười rất buồn: “Ngoài cái miệng này ra, anh chẳng có ưu điểm gì khác.”

Tôi rất bức mình vì sự nhụt chí đó, bèn khích lệ: “Cô gái nào thích anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, em cam đoan như vậy!”

Cục lại tỏ vẻ coi thường tôi: “Em có gì để đảm bảo hả phù thủy?”

Tôi cười, đang định đánh anh ta thì đột nhiên anh ta lại buông một câu: “Ưu Ưu, em bảo liệu Vân có hạnh phúc không?”

Tôi nhìn vào đôi mắt trong veo của Cục, tự nhiên cảm thấy buồn vô cùng, bèn nói từng chữ một, rất kiên định: “Vân sẽ hạnh phúc anh ạ, vì cô ấy có anh đứng ra bảo vệ.”

Gió Bắc ngoài cửa sổ đột nhiên ủa vào, lạnh thấu xương. Tôi và Cục đều rùng mình. “Mùa đông đến rồi.” Cục thò tay ra đóng cửa sổ, tôi co ro trong chiếc áo mỏng rồi lặng lẽ ngồi yên.

Nhìn bầu trời xám xịt, tôi có linh cảm rằng dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cục à, có phải hồi ấy anh cũng đã từng nghĩ như vậy hay không?

Bánh xe của số phận, một khi đã chuyển động thì chúng ta không thể quay trở lại được nữa.

Chương 5: Phong ba đã nổi

Dương à, anh có biết không? Cho đến bây giờ, em vẫn hoài nghi rằng: Có phải mọi mối tình đều chỉ là thoáng qua, chỉ có thể dùng vẻ rạng rỡ, tươi đẹp nhất thời để đối lấy sự lẻ loi, điêu tàn sau này hay không?

Mùa đông đã đến, ngón tay tôi nứt nẻ, vừa sưng vừa đỏ. Thấy vậy, Cực la lớn đòi cắt mang đi nướng ăn. Thấy anh ta vui vẻ, vô tư như vậy, tôi cũng không nói gì.

Tôi không còn đi làm cột đèn thấp sáng nữa, không phải vì Cực, mà là giữa Dương và Vân đã xảy ra chuyện. Do Vân đã quen với việc làm nhân vật trung tâm giữa đám đông nên tính tình khá ngang ngạnh. Cô ấy thường than thở Dương sống lạnh lùng, không quan tâm đến cô ấy, rồi cô ấy lại than phiền rằng có quá nhiều người hâm mộ Dương, khiến cô ấy cảm thấy mệt mỏi vì luôn phải nghĩ cách đối phó. Nghe phàn nàn nhiều, tôi đành nói: “Thấy chưa, tớ đã nói rồi mà. Làm công chúa bên cạnh hoàng tử mệt lắm!”

Dĩ nhiên là Vân không bỏ cuộc, cô ấy lại càng bám riết Dương hơn, suốt ngày nghi ngờ, sầm soi, đánh ghen khắp nơi. Chúng tôi cũng cảm thấy cô ấy thật vô lý. Lần nào Vân gây chuyện với Dương, tôi cũng đều toát mồ hôi thay cô ấy, sợ Dương lại sử dụng “bá vương công” năm xưa để giày vò Vân. Nhưng lạ là, lần nào Dương cũng không đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn Vân, ánh mắt đó khiến tôi có cảm giác như phải nuốt miếng kem giữa ngày đại hàn.

Dương càng thờ ơ, Vân lại càng hay hờn dỗi, còn trút bực dọc lên đầu chúng tôi. Không còn ai nói đỡ, sau một hồi giận dỗi, cô ấy sẽ chạy đến chỗ vắng vẻ nào đó ngồi một mình thần thờ. Mọi người chơi với nhau thân như vậy, dĩ nhiên là sẽ ra sức đi tìm Vân, dỗ dành cô ấy, sau đó đưa cô ấy về nhà. Thời gian đầu mọi người còn lo lắng, sau này dần dần cũng đã thấy quen với trò này, không còn quan tâm nhiều nữa. Chỉ có Cực là không biết mệt mỏi, lần nào cũng năn nỉ chúng tôi đi tìm Vân.

Lại một lần nữa Vân và Dương cãi nhau, tôi và Cực chạy đến công viên để tìm Vân. Đèn đường mờ mờ, tôi thấy hơi sợ. Thấy vậy, Cực liền vỗ ngực nói: “Có anh hùng Cực ở bên, em sợ gì chứ?”

Tôi cười, mắng: “Chính vì có con gấu như anh ở bên cạnh nên em mới sợ!”

Cực cúi đầu im lặng, nhìn theo chiếc bóng đổ dài của hai chúng tôi. Đột nhiên, anh ta hỏi nhỏ: “Em nghĩ hai bọn họ rồi sẽ thế nào?”

Tôi cũng im lặng một lát rồi nói nhỏ: “Lần này Vân hơi quá đà.”

Cực thở dài rồi nói: “Haizz, ngay cả em còn nói như vậy thì lần này anh cũng không giúp được gì cho Vân nữa rồi.”

Nét mặt Cực tỏ ra có rất nhiều tâm sự, tôi cũng thấy hơi buồn. Tôi biết anh ta thực sự rất tốt với Vân, Vân không vui, chắc chắn là Cực cũng chẳng vui về gì, nếu Vân và Dương chia tay nhau thật thì không biết hai người họ có cơ hội hay không?

Đang nghĩ ngợi lan man thì Cực đã nhìn thấy bóng Vân, cô ấy đang ngồi một mình trước gió bên triền đê gần bờ sông, nhìn rất lẻ loi, cô quạnh. “Này, em làm gì vậy?” Cực rất bực mình, vội vàng xuống chỗ Vân.

Tôi nhìn hai người họ lôi kéo nhau, trong đầu đột nhiên vọng lên một câu hát: “Tại tình yêu khiến con người phát điên!”

Cực đồ ngon đồ ngọt đủ điều khuyên Vân quay về, ba chúng tôi liền chậm rãi quay lại. Đến cổng công viên, vô tình phát hiện ra Dương đang đợi chúng tôi. Anh đứng chênh chếch so với cột đèn đường, ánh sáng màu vàng cam hắt xuống khuôn mặt anh mờ ảo, không rõ là vui hay buồn. Cực đang định gọi thì Vân đã hậm hực lên tiếng: “Anh đến làm gì chứ? Ai thêm sự giả tạo của anh!”

Vân giận cũng là điều dễ hiểu: Trước đây, mỗi khi cô bỏ đi, Dương đều thể hiện rõ vẻ “không liên quan gì đến tôi”, không bao giờ chịu đi tìm cô, nhưng mọi người đều hiểu, điều Vân mong muốn nhất là được nhìn thấy Dương đến tìm mình.

Dương lạnh lùng nhìn cô, nói: “Em còn định gây chuyện đến bao giờ nữa? Một mình lên cơn còn chưa đủ, lại còn bắt người khác phải chịu khổ cùng!”

Tôi len lén nhìn bàn tay lạnh cóng đến mức biến dạng của mình, nghĩ bụng: Cuối cùng thì nhà người cũng đã chịu mở lời, nói hộ lòng ta một câu. Vân sững sờ, rõ ràng là cô không thể ngờ rằng Dương lại làm mất mặt mình như vậy, rồi cô lập tức nổi đóa: “Thế thì đã sao? Bọn họ thích như vậy! Thích như vậy!”

Dương bực bội trả lời: “Em thử xem xem, cứ tiếp tục thế này thì em cũng chẳng còn bạn nữa!” Nói rồi anh lại quát chúng tôi: “Tất cả là do mọi người chiều cô ấy quá! Cực, hôm nay cậu đưa Vân về nhà trước đi!”

Vân khóc thút thít, Cực đưa cô về nhà, còn tôi thì ngờ nghệch đứng sau Dương, anh đi như thế nào tôi cũng đi như thế. Tôi thấy anh không nói gì nên cũng không dám lên tiếng. Sau một hồi im lặng, cuối cùng anh không thể chịu được nữa, bèn quay lại hỏi nhỏ: “Sao em không nói gì hả?”

Tôi thật thà trả lời: “Sợ anh đánh em.”

Anh khóc dở mếu dở: “Hóa ra là em vẫn còn nhớ chuyện hồi nhỏ!”

Vừa nghe nhắc đến chuyện ngày trước, tôi lập tức hậm hực: “Bây giờ anh đối xử tốt với Vân như vậy, mắng cũng không dám mắng, sao hồi đó anh hay bắt nạt em thế?”

Dương tỏ ra rất ngại ngùng, ngập ngừng một lát, liến cau mày lắp bắp: “Ồ, hồi đó... hồi đó... anh xin lỗi em.”

Thấy mặt anh đỏ bừng, tôi liền bắt chước giọng trong ti vi, trêu: “Thôi, trăm tha tội cho nhà người đấy!” Anh ngoái lại nhìn tôi, như sự nhỡ ra điều gì đó rồi mỉm cười.

Đến sân khu nhà tôi ở, đang chuẩn bị bye bye thì đột nhiên anh gọi tôi lại: “Tay em thế nào rồi? Về nhà nhớ bảo mẹ mua thuốc bôi vào rồi hơ lên lửa.”

Tôi không ngờ anh còn quan tâm đến mình, xúc động nói: “Anh yên tâm, mẹ em còn lo hơn em ấy chứ!”

Anh vẫn mỉm cười, nói: “Dĩ nhiên rồi.”

Tôi làm mặt hề với anh rồi chạy lên cầu thang.

Đến khi rẽ ngoặt, tôi phát hiện thấy bóng anh vẫn đang đổ dài dưới sân.

Lại chuẩn bị được nghỉ đông, quan hệ giữa Vân và Dương ngày càng lạnh nhạt, không khác gì hai người xa lạ. Lần nào nhắc đến đôi này, Cực cũng bực bội mắng: “Thật đúng là oan gia!” Bàn tay nứt nẻ vì lạnh của tôi cũng đã khá hơn rất nhiều vì được mẹ chăm chút kỹ càng. Mỗi lần mẹ bôi thuốc hơ lửa cho tôi, nhớ đến lời dặn dò của Dương, tôi lại cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Sắp Tết, Vân và bố mẹ về quê, chỉ còn lại ba chúng tôi. Cực nhàn rồi không có việc gì làm, liền mời chúng tôi lên sân thượng đốt pháo hoa. Hôm đó anh ta và Dương mua rất nhiều pháo nổ và pháo hoa về, chỉ có tôi vẫn không thay đổi bản chất nhất gan, chỉ dám mua một nắm pháo sáng. Trên đường về, Cực luôn miệng nói rằng tôi làm bọn họ mất mặt.

Ba đứa chúng tôi vui vẻ leo lên sân thượng và bắt đầu chơi pháo. Cực liên tục cầm pháo đến dọa tôi, tôi sợ quá trốn biệt sau lưng Dương, không dám thò đầu ra. Dương chỉ nhìn chúng tôi cười, nét mặt rất cứng nung. Đùa nghịch một lát, chúng tôi lại chơi pháo sáng. Ba đứa châm lửa, pháo sáng rực rỡ, nổ bật trong màn đêm. Tôi còn cầm que hào hứng khua giữa không trung, vừa nhảy vừa nói: “Hai người xem này! Thư pháp, thư pháp!”

Hai anh chàng đó chỉ mỉm cười nhìn tôi đùa nghịch, tỏ vẻ bó tay. Bọn họ im lặng một lát, đột nhiên Cực lạnh lùng lên tiếng, tựa như một nhát búa mạnh, vô tình phá vỡ màn đêm tĩnh mịch: “Cậu định như thế nào với Vân?”

Cực nhìn Dương chăm chú, Dương lại lặng lẽ không đáp, chỉ cúi đầu nghịch hai que pháo sáng trên tay. Cực tức quá, hỏi dồn: “Tiếp tục hay chia tay? Cậu nói đi chứ!”

Dưới ánh sáng của pháo, nét mặt Cực rất nặng nề, tự nhiên bầu không khí cũng trở nên kỳ quặc.

Tôi tần ngần nhìn hai người trước mặt, đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật xa lạ biết bao.

“Ừ, tôi sẽ chia tay với Vân.”

Cuối cùng, Dương buông que pháo sáng xuống, bình thần đứng dậy.

4. Chương 06-07

Chương 6: Ngô đồng rụng

“Cậu nói gì cơ?” Cực đứng phắt dậy, nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

“Tôi nói là sẽ chia tay với Vân.” Dương nhìn Cực với vẻ mặt bình thần, đáy mắt không hề gợn sóng.

“Em cũng nghe thấy rồi đúng không?” Cực lại quay sang tôi hỏi nhỏ. Lúc đó tôi còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ gật đầu như một cái máy.

Bàn tay Cực buông thông, hết nắm chặt rồi lại buông ra, mặt căng lên rồi tái đi. Dương vẫn bình thần nhìn Cực, vẻ mặt nhẹ nhõm hơn khá nhiều. Tôi đứng bên mà thấp thỏm không yên, chỉ sợ hai người đánh nhau, cuối cùng rụt rè nói một câu: “Cực, em đi đốt pháo đây.”

Câu nói không đầu không cuối của tôi khiến Dương bật cười: “Bình thường em sợ pháo nhất mà!”

Dường như Cực cũng thở phào một tiếng, quay sang mắng tôi: “Thở để như em thì đốt gì chứ!”

Bầu không khí đã dịu đi khá nhiều, tôi thè lưỡi và cũng thấy yên tâm hơn. Cực vẫn có vẻ giận dữ, tiu ngửu nói với Dương: “Cậu đi mà nói với Vân! Tôi không biết.”

Dương mỉm cười không nói gì.

Thấy hai người đã làm hòa, tôi đang mừng thầm thì “doàng”, một tiếng nổ lớn vang lên, mặt tôi trắng bệch, miệng hết lớn, sau đó mới hoàn hồn phát hiện hóa ra là trò đùa ác của Cực.

“Sao, không phải đại tiểu thư Trác Ưu đòi đốt pháo đó sao?” Anh ta đang cầm một hộp pháo, cười ranh mãnh với tôi.

Tôi tức đến nổi nước mắt chực trào ra, miệng quát: “Đểu quá!”

Dương đang cười vui vẻ vì thích thú, thấy tôi khóc, liền vội vàng an ủi: “Kệ hán!”

Tôi cũng không đếm xỉa gì đến Cực, chỉ phồng má quệt nước mắt. Bỗng một cây pháo hoa ảo thuật được đưa đến trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên, phía trước là khuôn mặt Dương với nụ cười tươi rói.

“Cùng đốt nhé?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi không chống đỡ nổi khuôn mặt điển trai đó, liền lặng lẽ đón lấy cây pháo hoa. Dưới ánh sáng rực rỡ, cảnh vật xung quanh dường như cũng mờ ảo hơn.

“Ưu Ưu, em nghĩ thế nào về việc anh và Vân chia tay nhau?” Đột nhiên Dương quay sang hỏi tôi.

Tôi nhìn pháo hoa rực trời, tựa như đang nằm mơ, nói nhỏ: “Em không muốn nói về chuyện tình yêu.”

Niềm vui bao giờ cũng ngắn ngủi, chẳng mấy chốc mà đã bước sang học kỳ mới, Vân cũng từ quê trở về nhà.

Cô được cho rất nhiều quà, liền gọi tôi đến nhà chơi, tiện thể khoe đồ mới với tôi: “Cậu coi này, đây là chuột Mickey loại xịn! Đây là áo bò Fun! Đây là...”

Thấy Vân vui như vậy, tôi nghĩ chắc cô ấy đã trở lại bình thường, bèn rụt rè hỏi: “Hiện tại cậu với Lục Tây Dương thế nào rồi?”

Nụ cười của Vân lập tức tắt ngấm. Cô như quả bóng bị xì hơi, ngồi phịch xuống giường.

“Còn thế nào nữa? Suốt cả đợt nghỉ anh ấy chẳng liên lạc với tớ gì cả!”

Vân nhếch mép rồi bắt đầu thần người. Tôi cũng thấy thương, liền khuyên: “Cậu nên nghĩ thoáng đi, tính cách không hợp nhau, cứ kéo dài thế này cũng không ổn. Nói chuyện với anh ấy đi, cứ để tự nhiên thôi!”

Vân ngoái đầu lại, nhìn tôi với ánh mắt hồ nghi, hỏi: “Có phải cậu biết chuyện gì rồi không?”

Tôi sững người, vì từ trước đến nay tôi không biết nói dối, đành giữ im lặng.

“Cậu nói đi, tớ có thể chịu được.” Vân nhìn chú chuột Mickey trong tay, nói nhỏ.

Tôi ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng lấy hết can đảm nói: “Anh ấy nói muốn chia tay với cậu.”

Tôi lặng lẽ chờ đợi bão táp ập tới, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả giấy ăn. Nhưng Vân chỉ “ừ” khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa. Tôi tưởng cô ấy sốc quá không nói được gì, liền vội bổ sung: “Đột trước tớ nghe nói như vậy, có khi hiện giờ lại thay đổi ý định rồi cũng nên!”

Vân nghĩ một lát, nhìn chăm chú vào mắt tôi, lặng lẽ hỏi: “Anh ấy đích thân nói với cậu à?”

Tôi gật đầu rồi lại nói tiếp: “Cậu nên hỏi Cục nữa, có lẽ anh ấy biết rõ hơn...”

“Không cần đâu!” Đột nhiên Vân ngắt lời tôi, hậm hực nói: “Anh ấy đã nói ra rồi thì sẽ không thay đổi đâu.” Rồi Vân nhìn xuống, thở dài, dường như đang thương tiếc ối tình của mình. Cuối cùng, cô tự cười mỉa, nói: “Thôi, ít nhiều gì thì bọn tớ cũng đã đến với nhau một thời gian. Tớ cũng được coi là một trong những bạn gái chính thức của anh ấy.”

Thấy giọng cô ấy buồn bã như vậy, tôi cũng rất buồn, không nói gì nữa mà chỉ ngồi thần thờ với Vân.

“Ưu Ưu, cậu bảo tớ và anh ấy còn làm bạn được không?” Dường như sự nhớ ra điều gì, Vân túm chặt tay tôi hỏi với vẻ lo lắng.

“Dĩ nhiên! Dĩ nhiên rồi!” Tôi vội an ủi cô ấy, “Lục Tây Dương là người rất coi trọng tình cảm, không phải anh ấy vẫn chơi với mấy cô bạn gái cũ đó sao? Hơn nữa, Cục cũng sẽ giúp cậu!”

Dường như cuối cùng Vân cũng đã trở về với thực tại, mỉm cười lẩm bẩm: “À, đúng rồi, Cục, tớ còn có Cục nữa mà!”

Sau khi vào học, tin Vân và Dương chia tay đã lan ra khắp trường. Rất nhiều người sau khi nghe tin đã thể hiện rõ vẻ “từ lâu đã biết kết quả sẽ như vậy”. Đám con gái lại bắt đầu sôi nổi hẳn lên, vừa thăm dò nguyên nhân khiến họ chia tay, vừa đoán ai sẽ là bạn gái thứ năm của Dương. Cổ Đình còn dẫn một đám con gái đến hỏi tôi, tôi chỉ mỉm cười: “Tính cách không hợp nhau thôi mà.”

Cổ Đình không tin, còn dọa tôi rằng: “Tốt nhất là cậu nên nói thật, chắc chắn tớ sẽ biết nguyên nhân!”

Tôi nhìn theo bóng bọn họ bực bội ra về và thảm than: Haizz! Dương à! Cuốn nhật ký phong lưu của anh lại được bổ sung thêm một nét bút nữa rồi.

Tôi nghĩ sự việc thế là xong, vẫn chơi với đám Cục như thường lệ. Sau đó, cuối cùng Vân cũng gia nhập vào nhóm chúng tôi. Lúc đầu cô và Dương cũng có phần hơi mất tự nhiên, nhưng sau mấy lần tôi và Cục trêu đùa, cả hai cũng đã tỏ ra thoải mái hơn, trở thành bạn thân bình thường. Và thế là bốn đứa chúng tôi lại đi chơi hằng ngày như trước đây, lúc nào cũng cười đùa vui vẻ, cuộc sống đã ồn ào trở lại.

Nhưng tôi không phát hiện ra rằng, lúc đó vẫn chưa phải là mùa xuân, ngoài cửa sổ vẫn vô cùng lạnh giá, mùa đông vẫn còn rất dài.

Có lẽ tuyết lại sắp rơi.

Chương 7: Chim én bay qua

Haizz, Dương à, anh bảo nếu chúng ta cứ tiếp tục thế này, có phải sẽ rất tuyệt không? Chỉ tiếc rằng, sớm muộn gì chúng ta cũng phải trưởng thành, mọi thứ sẽ trở nên phức tạp, thế giới này không có cái gì mãi mãi không bao giờ thay đổi. Và tình bạn mà em trân trọng như báu vật đó, có phải cũng vô cùng mong manh, không chống chọi được với cú va đập của tình yêu hay không?

Mặc dù đã qua Tết, thời tiết vẫn không có dấu hiệu gì cho thấy sắp ấm lên. Tôi ngồi bên bàn ăn hỏi mẹ: “Mẹ, bao giờ trời mới ấm?”

Mẹ đang bận gỡ xương món cá chép xốt cà chua cho tôi, không ngẩng đầu lên, nói: “Còn lâu, không cần thận lại có trận tuyết nữa.”

Tôi tròn mắt, reo lên: “Còn có tuyết nữa ă? Tuyệt quá! Lạnh mau lên, lạnh mau lên, càng lạnh càng tốt!”

Mẹ lườm tôi một cái rồi bật cười: “Con ngây thơ quá! Vì chơi tuyết mà không cần đôi tay nữa ư?”

Tôi nhìn bàn tay “đầy vết tích” của mình rồi lè lưỡi.

Mẹ à, mẹ nói rất đúng, hồi đó con gái quá ngây thơ!

Trong trường đột nhiên rộ lên phong trào trượt patin. Sau khi tan học, luôn có một đám con trai, con gái luôn lách trên con đường rợp bóng mát, tiếng cười nói giòn giã, khiến người qua đường phải thốt lên rằng: Đúng là tuổi trẻ! Dương và Cực là cao thủ của trò này, Vân cũng không ngoại lệ, chỉ có tôi là không biết trượt, chỉ ngồi ngoài nhìn bọn họ chơi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Tôi ngồi xem với vẻ rất tội nghiệp được hai ngày thì cuối cùng Dương đã phát hiện ra, anh trượt đến trước mặt tôi, cúi xuống hỏi: “Sao em không chơi?”

Tôi ngại ngần trả lời: “Người ta đâu biết chơi.”

Dương thần người ra một lát như đang suy tư gì đó: “Hóa ra em đúng như những gì bọn họ nói, rất vụng về trong các hoạt động thể thao.”

Tôi tức quá, nhảy lên định đánh anh, anh vừa cười vừa tránh, thoát một cái đã trượt ra xa, động tác rất mau lẹ. Tôi cố đuổi theo mấy bước, nhưng làm sao chạy nhanh bằng bánh xe đó, chỉ một lát đã thở hổ hển, đành đứng ở đó quát: “Giỏi thì anh đứng yên, đừng trượt nữa!”

Mọi người đều cười ồ lên, đột nhiên Cực nói: “Tối em ra đây, bọn anh sẽ dạy em.”

Tôi quay lại nhìn. Dương đứng ở phía xa mỉm cười, nụ cười ấm áp như ngày xuân, anh nói: “Đúng đấy, em ra đây! Anh sẽ dạy em.”

Buổi chiều tan học về đến nhà, mẹ vui vẻ gọi tôi: “Ưu Ưu, mau ra xem quà mẹ mua cho con này!” Tôi đón lấy xem, hóa ra là một chiếc áo len mặc bên trong trắng muốt, phần ngực có gắn chiếc nơ con bướm màu hồng, khá xinh xắn, dễ thương. Tôi rất thích, đòi mặc ngay. Mẹ biết tôi là đứa tính tình bộp chộp, liền bảo tôi đi tắm trước rồi mới cho tôi mặc.

Tối đến ăn cơm xong, chuẩn bị đi chơi, mẹ bảo tôi mặc áo, sau đó đứng trước gương chải đầu cho tôi. Lúc ấy mái tóc của tôi dài quá ngang vai, vẫn còn hơi ướt. Thế là mẹ bảo tôi cứ để tóc xoa. Bà nhìn tôi trong gương, đôi mắt trong veo, chiếc cằm hơi nhọn, thân hình nhỏ nhắn cuộn trong chiếc áo len trắng muốt, cười nói: “Giống hệt như chú thỏ trắng!”

Tôi cầm giày trượt patin chạy xuống sân, mọi người đã đợi ở đó. Nhìn thấy vẻ hốt hởi của tôi, Cực đang định cười thì chợt im bặt, nét mặt kỳ lạ, lẩm bẩm: “Lại còn mặc áo mới nữa à?” Tôi ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên. Lén nhìn sang Dương, trông anh có vẻ rất vui, chỉ nhìn tôi mỉm môi cười, ánh mắt có gì đó rất lạ.

Bốn đứa chúng tôi đến sân bóng có đèn trong trường, tôi bắt đầu sợ: “Không biết có ngã nhiều không?”

Thấy tôi rụt rè, Cực mắng: “Không ngã chết được đâu!”

Còn Dương thì khích lệ tôi: “Có bọn anh nữa mà, không sợ đâu!”

Thế là tôi đành phải bấm bụng đi giày patin vào, nhưng đánh vật hồi lâu mà không sao đứng lên được. Lúc này, một bàn tay thò ra trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, hóa ra là Cực, bèn ầm ỨC phàn nàn: “Cực, em không đứng dậy được!”

Lần này anh ta đã tốt bụng hơn, không cười tôi, chỉ nói: “Để anh kéo em dậy.”

Thế là cuối cùng Cực cũng đã đỡ tôi đứng lên được.

Đang thở phào thì chợt nhìn thấy Dương lặng lẽ đứng gần đó, anh không chơi đùa gì. Tôi hậm hực gọi: “Làm gì vậy? Không mau qua dạy em à?”

Dương ngoan ngoãn nghe theo, vừa mỉm cười vừa trượt ngay đến với tốc độ cực nhanh.

Tôi đang nghi ngờ không biết có phải anh chàng này có khuynh hướng ngược đãi bản thân hay không, thì anh đã đến bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Đưa tay đây!”

Tôi không hiểu, tròn tròn mắt nhìn anh.

Anh có vẻ ngại, vội giải thích: “Như thế anh mới dẫn em được!”

Tôi sực hiểu ra vấn đề, liền ngoan ngoãn đưa tay ra.

Đó là lần đầu tiên tôi nắm tay con trai, lúc đó chỉ cảm thấy ngón tay Dương thon dài, lòng bàn tay ấm áp. Tôi được anh dắt, trượt chậm trên sân. Dưới ánh đèn, bóng hai chúng tôi lúc thì đan vào nhau, lúc lại tách ra. Gió tấp nhẹ lên mặt tôi, thoang thoang hơi thở của chàng trai trẻ. Tôi mơ màng tựa như đang chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào.

“Ấy, sao tay anh to thế?” Đột nhiên tôi phát hiện ra, so với bàn tay anh, tay tôi nhỏ hơn rất nhiều, liền ngờ nghệch hỏi.

Anh quay lại cười: “Ai bảo em thấp hơn anh!”

Ánh đèn dịu mắt hắt xuống mặt anh, nhìn nghiêng tựa như bức tượng điêu khắc của Hy Lạp. Tôi thần thờ nhìn, không để ý dưới chân có chỗ gồ ghề, liền ngã chúi xuống đất. Đến khi hoàn hồn, mới phát hiện ra đã làm liên lụy đến Dương, anh cũng bị ngã một cú. Hai đứa tôi ngồi dưới mặt đất lạnh cóng như hai kẻ ngốc, nhìn nhau mà không nói gì.

“Sao anh không bỏ tay ra trước?” Tôi lườm Dương.

Anh liền cười: “Tại sao lại phải bỏ tay ra?”

“...” Tôi không biết phải trả lời thế nào, liền hậm hực quay mặt đi. Dương không chịu được nữa liền bật cười. Tiếng cười phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch, mang lại hơi ấm cho đêm đông lạnh lẽo.

Dương à, hồi đó đúng là chúng mình chơi rất vui phải không? Nhưng cả anh và em đều không để ý, hôm đó còn có một người khác đứng gần đó. Từ đầu đến cuối, cô ấy không hề nói câu nào.

Dương, mùa đông lạnh quá! Em rất sợ lạnh.

Em không muốn quay lại mùa đông năm mười bốn tuổi đó nữa.

Mẹ nói rất đúng, quả nhiên sau ngày hôm đó tuyết đã rơi.

Vì vùng tôi ở không có nhiều tuyết lắm, cô giáo Ngữ văn dễ tính đã cho chúng tôi nghỉ một tiết. Cô cho chúng tôi ra sân vận động ngắm tuyết, sau đó về nộp một bài tập làm văn.

Mọi người reo hò lao ra khỏi lớp. Xuống đến sân, tất cả đều hít một hơi thật sâu rồi đùa nghịch với nhau.

Cảnh tuyết đẹp quá, tôi nhìn ngang nhìn dọc, lúc thì nghịch đám tuyết đọng trên cành cây, lúc lại nhảy lên gõ cột tuyết dưới mái trường. Thấy tôi không chịu yên phận như vậy, cô giáo liền cười hỏi: “Trác Ưu, em có biết hoa tuyết có hình gì không?”

Tôi chớp chớp mắt: “Không phải hình lục giác hả cô?”

“Không phải lục giác mà là bát giác!” Không biết Kỳ Duy từ đâu chui ra, bất ngờ buông ra câu đó.

Lập tức bạn bè xung quanh bắt đầu líu ríu tranh luận: “Lục giác!”, “Tứ giác!”, “Bát giác!”

Cô giáo mỉm cười dịu dàng, không vội phân giải. Một lát sau, đột nhiên cô nói: “Tuyết lại rơi rồi, các em tự quan sát đi!”

Quả nhiên, tuyết lại bắt đầu rơi lất phất. Rất nhiều người vội đưa tay ra đón, nhưng chưa ai kịp nhìn thì tuyết đã tan ngay. Mọi người đang rầu rĩ thì cô giáo mỉm cười nói: “Các em nhìn trên đầu Trác Ưu kìa, có rất nhiều hoa tuyết đấy!”

Thế là mọi người vội chạy đến vây quanh tôi, bầu không khí lại bắt đầu náo nhiệt: “Lục giác mà!”, “Bát giác mới phải!”, “Tớ nghĩ là tứ giác...”

Tôi nín thở giữa đám đông, chỉ sợ một động tác nhỏ sẽ khiến đám tuyết đậu trên đầu tan mất. Tôi lặng lẽ nhìn bạn bè, đột nhiên cảm thấy chỉ cần được hơi thở của mọi người bao vây, mùa đông có thể rất ấm áp.

“Ấy, các cậu nhìn này! Đầu Trác Ưu trông như được rắc đường kính ấy nhỉ?” Đột nhiên Tô Tịnh la lớn.

Mọi người đều bật cười: “Trác Ưu là kẻ ăn trộm đường kính!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tô Tịnh, mặt cô bạn đang đỏ ửng vì lạnh, nụ cười rạng rỡ, duyên dáng đứng giữa màn tuyết.

Tôi mặc kệ họ trêu đùa, lại còn ngờ nghệch cười theo. Đúng lúc này, đột nhiên tôi phát hiện thấy trong một ô cửa sổ ở khu lớp học trước mặt cũng có một kẻ đang cười. Định thần nhìn lại, hóa ra là Dương, dường như anh không hề chú ý nghe giảng, tay chống cằm, nhìn về phía chúng tôi cười, nét mặt rạng rỡ như ánh mặt trời.

Dương à, đó thực sự là nụ cười tươi tắn! Nhưng em muốn biết: Thời điểm đó, rốt cuộc là anh đang nhìn ai trong đám đông?

Tuyết rơi liên tục mấy ngày liền, tôi không có việc gì để làm, bèn đắp một người tuyết nhỏ trong chậu hoa của nhà. Vừa hoàn thành công trình, liền chạy sang nhà Kỳ Duy khoe: “Tớ có người tuyết nhé!”

Cậu ta nhìn tác phẩm của tôi, sững sốt hỏi: “Sao lại rồi rã thế? Không phải ngày nào cậu cũng chơi với đám Sử Văn đó sao?”

“Hả?” Tôi sững lại: “Mấy ngày nay bọn họ có hẹn tớ đi chơi đâu! Chắc là do tuyết rơi nên mọi người đều không muốn ra ngoài.”

“Thôi đi!” Kỳ Duy vừa nghịch người tuyết của tôi, vừa thờ ơ nói: “Mấy hôm nay, ngày nào tớ cũng thấy bọn họ đùa nghịch như điên ở công viên.”

“Cậu bảo là ‘bọn họ’ ư?” Tôi sững lại, rụt rè hỏi: “Bọn họ ở đây gồm có những ai?”

“Còn ai vào đây nữa? Chính là ba vị trước đây ngày nào cũng chơi với cậu đó.” Kỳ Duy vừa nghịch mũi người tuyết, vừa bực bội trả lời, “À, đúng rồi, hình như còn có một cô bạn nữa. Dáng dấp rất cao, nhìn rất bốc, tên là... Cố... Cố gì đó nhỉ?”

“Cố Đình.” Tôi nhìn mũi người tuyết bị cậu ta nhổ ra, bình thản nói.

“Đúng rồi, chính là cậu ta!” Kỳ Duy la lớn rồi bắt đầu nghịch mắt người tuyết.

Tôi giật lấy chậu hoa, định bỏ đi. Nghĩ thế nào, lại quay lại nói với Kỳ Duy bằng giọng thận trọng: “Bạn Kỳ Duy, hôm nay bạn chửi bậy. Với tư cách là cán bộ lớp, tớ sẽ phải trừ một điểm của bạn trong sổ đạo đức.” Nói rồi, tôi ngang nhiên bỏ đi, để mặc cậu ta đứng yên chỗ cũ, không hiểu đầu đuôi ra sao.

Về đến nhà, tôi chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng không phát hiện ra điều bất thường, chỉ cảm thấy có lẽ mình đã bị bỏ rơi. “Không sợ, không sợ. Có thể bọn họ nghĩ sức khỏe người yếu, chơi dưới trời tuyết lâu sẽ bị cảm nên mới không gọi người ra ngoài chơi mà thôi.” Tôi đã viện cớ cho bọn họ như vậy và ra sức khích lệ mình. Nhưng ở một góc nhỏ nào đó, trong lòng mỗi lúc một cảm thấy bất an hơn. Sự việc có đơn giản như thế thật không?

Đúng lúc mẹ đi làm về. Thấy tôi không vui, mẹ liền hỏi: “Sao không ra ngoài mà chơi? Mẹ thấy đám Sử Văn đang chơi ở công viên đấy!”

Tôi có cảm giác như bị ai đâm mạnh một cú vào ngực, loạng choạng, liền hỏi nhỏ: “Con không biết các bạn ấy đang ở ngoài chơi.”

Mẹ nhìn tôi với vẻ thắc mắc: “Không phải giờ con đã biết rồi đó sao? Mau đi tìm các bạn đi, phải chủ động chút chứ!”

Tôi mặc áo bông, chậm rãi ra ngoài, trên đường đi cảm thấy chân nặng như đeo chì. Sẽ chào bọn họ thế nào nhỉ? Nên giả vờ như vô tình gặp hay xông thẳng đến để chất vấn: “Này, sao các cậu không gọi tớ?” Đang

ngắm nghĩ, từ xa tôi đã nghe thấy tiếng cười của Vân. Cô ấy đang chơi ném tuyết với Cực và Cố Đình. Mọi người đều rất vui vẻ, chỉ mỗi Dương là không thấy bóng dáng đâu.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, tần ngần một lúc, Vân lập tức phát hiện ra tôi. Nhưng tôi thấy cô ấy giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà quay sang hướng khác chơi tiếp. Cố Đình đã phát hiện ra, ánh mắt lập tức hướng về phía tôi. Tôi thấy cô ta liếc Vân một cái, sau đó quay sang cười với tôi bằng nụ cười rất lạ. Tôi lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát, tựa như không thể tin vào mắt mình. Lúc này, Cực cũng đã nhìn thấy tôi.

“Ấy, Ưu Ưu!” Đầu tiên anh ta sững lại, sau đó lại nhiệt tình gọi: “Đứng đó làm gì? Mau vào đây chơi đi!”

Lúc này, dường như Vân mới trở về với thực tại, cũng quay sang cười với tôi. Tôi dụi mắt, nhìn thấy ba người đó đều tỏ ý trách móc “Sao bây giờ cậu mới đến?”.

“À, tớ đi qua đây, nên...” Tôi hơi luống cuống.

Cực chạy đến kéo tôi lại chỗ mọi người. “Bọn anh sợ tay em không chịu được lạnh nên không gọi em.” Vừa đi, Cực vừa khẽ giải thích: “Em đừng nghĩ ngợi lung tung nhé!”

Thấy anh ta dạn dò như vậy, tự nhiên tôi lại thấy ngại, vội đáp: “Em không nghĩ ngợi gì đâu!”

Nghe thấy vậy, Cực liền thở phào rồi lại bật cười.

Mọi người chơi đùa một lúc rồi ai về nhà nấy, Cố Đình về cùng đường với tôi. Tôi không thể hiểu nổi chuyện xảy ra ban nãy nên cứ chau mày mãi. Đột nhiên, Cố Đình nói với tôi bằng giọng thần bí: “Hôm nay Lục Tây Dương phải tập bóng rổ nên không đến.”

Thấy Cố Đình tự dưng buông ra một câu không đầu không cuối như vậy, tôi liền nhìn chăm chăm vào cô ta bằng ánh mắt sững sốt.

Cố Đình cười nhạt: “Ấy, không phải vừa nãy cậu buồn về chuyện này đó sao?”

Tôi sững lại, nói: “Không phải, tớ chỉ cảm thấy hôm nay bầu không khí cứ là lạ thế nào ấy, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.”

Cố Đình cười càng khó hiểu hơn: “Cậu muốn biết nguyên nhân ư?”

“Dĩ nhiên rồi!” Tôi nhìn Cố Đình, đáp.

Cô ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi rồi hỏi: “Cậu còn nhớ lần trước tớ từng hỏi cậu về lý do khiến Lục Tây Dương và Sử Vân chia tay không?”

“Nhớ, chẳng phải là do không hợp tính nhau đó sao?” Tôi ậm ờ hỏi.

Cố Đình lạnh lùng nhếch mép lên, gần từng chữ một:

“Còn giả vờ gì nữa! Kẻ chọc ngoáy chính là cậu chứ ai!”

Dương, anh có biết không? Cho đến tận bây giờ, em vẫn không thể tin tưởng người khác một cách toàn tâm toàn ý. Có lẽ là do hồi ấy em đã từng bị tổn thương.

5. Chương 08-09

Chương 8: Ve kêu nào nề giữa ngày đông

Tôi có cảm giác như một luồng khí lạnh đang dâng lên từ lòng bàn chân, lạnh cóng, khiến tay chân tôi tê tái. Xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Cuối cùng thì tôi đã biết, khi nghe tin Dương muốn chia tay, Vân đã phải rất cố gắng mới có thể tỏ thái độ bình thản trước mặt tôi.

“Cậu nói gì cơ?” Tôi nhìn Cố Đình, lặng lẽ hỏi.

“Cậu còn không hiểu à?” Đường như cô ta rất không hài lòng trước phản ứng của tôi, giọng gần hơn: “Có nghĩa rằng cậu là kẻ thứ ba! Chính vì thích cậu nên Lục Tây Dương mới đề nghị chia tay!” Cuối cùng, Cố Đình lại lẩm bẩm: “Tôi còn thắc mắc tại sao lại dễ dàng chia tay như vậy, hóa ra là có hồ ly tinh...”

“Cậu nghe ai nói vậy?” Tôi nhìn chằm chằm vào Cố Đình, tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Ai ư?” Cố Đình đã trở về với thực tại, cười càng thích thú hơn: “Còn ai vào đây nữa? Chính là cô bạn thân Sử Vân của cậu chứ ai? Gặp ai cậu ấy cũng nói như vậy!”

Tôi lại một lần nữa sững sờ: “Cậu... nói dối!” Vân sẽ không hiểu lầm tôi như vậy, chúng tôi đã chơi với nhau mười bốn năm, lại còn không hiểu tính nhau ư?

“Hừ!” Cố Đình nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ: “Nếu không tin thì cậu cứ việc đi hỏi Lỗ A Cực! Tóm lại là mọi người đều biết chuyện này.”

Đúng rồi, Cực, còn A Cực nữa! Anh ta có thể làm chứng cho tôi! Tôi lập tức chạy về phía nhà Cực. Cực, nhất định anh phải nói cho em biết, đây có phải là sự thật hay không!

Dương à, nếu là người khác, chắc chắn bọn họ sẽ rất thích được nghe những điều Cố Đình nói! Có được sự khẳng định của anh là điều mơ ước của biết bao thiếu nữ! Nhưng hồi ấy, trong lòng em chỉ có một âm thanh: “Đừng! Đừng bao giờ là sự thật!”

Hãy tha thứ cho em, Dương ạ. Đối với một cô gái mười bốn tuổi, đó là điều xa xỉ biết bao!

“Những điều Cố Đình nói có phải là thật hay không?” Tôi hỏi Cực với giọng run rẩy.

Anh ta ngập ngừng một lát rồi thở dài: “Sử Vân tức quá hóa hồ đồ, nói linh tinh đấy, em đừng để tâm.”

“Nói như thế có nghĩa là Cố Đình không lừa em ư?” Tôi cảm giác như nước mắt sắp trào ra, mọi thứ trước mặt trở nên nhạt nhòa.

“Không phải, không phải!” Thấy tôi như vậy, Cực vội khua chân múa tay. “Sử Vân cũng chỉ nghi ngờ vậy thôi, cô ấy cũng chưa chứng thực với Tây Dương đâu. Haizz, em cũng biết mà, Sử Vân thất tình nên cũng thấy mất mát, dĩ nhiên là phải tìm cớ rồi, đúng không? Là bạn bè với nhau, em nhường Vân một chút nhé...”

“Vừa thất tình?” Tôi tức đến run cả người, đứng phắt dậy, phản bác: “Bọn họ chia tay nhau lâu rồi! Tại sao tự dưng lại đổ lỗi cho em? Hoàn toàn vô căn cứ mà các anh cũng để cô ấy gây tổn thương cho người khác! Lỗ A Cực, mặc dù bình thường em cũng ngờ nghệch, nhưng em không phải là đứa ngốc! Mọi người cứ bênh vực Vân đi, em không cần!”

Tôi lao ra khỏi nhà Lỗ A Cực, nước mắt nhạt nhòa. Mặc dù bình thường tôi nhát gan, nhưng bản chất lại là người rất hiếu thắng, cộng với sự nuông chiều của cô giáo, cha mẹ, làm sao có thể để cho bọn họ vào hòa với nhau đối xử với tôi như vậy? Càng nghĩ tôi càng tức, quay đầu chạy thẳng về trường.

Trên sân vận động, đội bóng rổ vẫn đang tập luyện, Dương đang chơi bóng với một nhóm cầu thủ: phòng thủ, tấn công, quay người, ném bóng vào rổ, động tác rất thoáng đăng, đẹp mắt, phối hợp cực kỳ ăn ý. Nếu là bình thường, tôi đã cổ vũ reo hò từ lâu, chỉ tiếc là lúc đó tôi tức đến nỗi nghiêng răng ken két, làm gì còn đầu óc nào để thưởng thức những cái đó?

“Ưu Ưu?” Dương quay lại nhìn thấy tôi, có vẻ mừng rỡ. Anh nói gì đó với các bạn rồi đi ngay về phía tôi.

“Sao hôm nay em lại có thời gian đến xem tập bóng? Mọi người nói em đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi cơ mà?” Dương cười rất tươi, nụ cười dịu dàng, đến gần mới phát hiện ra vẻ bất thường của tôi. “Sao em lại khóc? Ai bắt nạt em à?” Anh vội hỏi tôi, giọng rất lo lắng.

Tôi ngược mắt lên nhìn anh: Dáng dấp cao ráo, cân đối, nước da màu đồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thật đáng ghét! Kể cả trong lúc chơi thể thao, gã này cũng vẫn đẹp trai như vậy, thảo nào người khác đều

nói “hồng nhan là mối họa”. Sao mình xui xẻo thế nhỉ? Làm hoàng đế của đất nước diệt vong đó! Càng nghĩ tôi càng ảm ức, cuối cùng bật khóc.

“Tại anh hết, tại anh hết!” Tôi ăn vạ như một đứa trẻ, nước mắt rơi lã chã. “Tất cả là do anh hại em!”

Thấy tôi khóc thảm thiết, Dương rất lo lắng: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy em?”

Tôi trợn tròn mắt, hậm hực nói: “Anh nói đi, rốt cuộc tại sao anh lại chia tay với Sử Vân?”

Dương không ngờ tôi lại đưa ra câu hỏi này, anh cũng lại không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn chiếc khăn mặt trong tay.

“Anh cũng vào hòa với bọn họ bắt nạt em!” Thấy anh mãi không chịu trả lời, nước mắt của tôi vừa ngừng chảy lại trào ra.

“Làm gì có chuyện đó”, anh luống cuống nhìn xuống đất, nói nhỏ: “Anh... anh... không thích tính cách của Vân.”

Tôi đã có được câu trả lời khiến mình hài lòng, liền thút thít nói: “Anh phải giải thích với tất cả mọi người cho rõ ràng đây nhé! Bọn họ đều tưởng rằng vì em mà bọn anh mới chia tay nhau!”

Dương ngẩng phắt đầu lên, nét mặt lộ rõ vẻ sững sờ: “Bọn họ... nói với em như vậy ư?”

Tôi vội gạt đầu: “Nếu không, việc gì em phải đến đây tìm anh?”

“Thế... em khóc là vì chuyện này ư?” Dương quay mặt đi, nhìn về phía sân bóng, giọng nhỏ gần như không nghe rõ.

“Dĩ nhiên rồi!” Vừa nghĩ đến tôi lại tức, bèn hùng hổ đe dọa anh: “Anh mau đi nói với tất cả mọi người là anh không thích em đi nhé!”

“Nếu anh không nói thì sao?” Giọng anh rất khó chịu, quay đầu về phía tôi, ánh mắt sáng ngời hỏi.

“Thế thì em hận anh đến chết!” Tôi bắt đầu khóc và rửa anh.

Anh lại cuống quýt dỗ dành tôi: “Thôi được, thôi được! Em đừng khóc nữa, anh sẽ đi nói ngay.”

“Thế em đợi đó nhé!” Tôi khóc đã thấm mệt, liền ra về.

“À”, tôi đột nhiên đứng lại, vì nghĩ mình vẫn còn một câu muốn nói với anh, “Lục Tây Dương, nhớ quản lý bạn gái và người ủng hộ anh cho thật tốt!”

Trên đường về nhà, mặc dù đã được hứa hẹn, nhưng tôi không hề cảm thấy vui, mà lòng lại rối như tơ vò. Tại sao thế nhỉ? Ngay cả tôi cũng không rõ câu trả lời.

Lúc đó tuyết đã bắt đầu tan, bên đường còn có người nghèo ngao hát: “Một mùa xuân nữa lại đến...” Tôi nhìn lên bầu trời với ánh mắt vô định, ánh nắng rực rỡ, chói chang.

Tôi đang nghĩ, Trác Ưu, có phải người đã đi lướt qua mùa xuân rồi hay không?

Chương 9: Không giữ được mùa xuân

Tôi không biết sau đó Dương giải quyết sự việc này như thế nào. Tuy nhiên, kể từ hôm đó, tôi không còn chủ động nói chuyện với Vân nữa. Ngay cả người lớn cũng phát hiện ra sự bất thường trong mối quan hệ giữa chúng tôi. Cực gọi điện thoại cho tôi mấy lần, cố gắng xoa dịu để tôi nguôi giận. Câu trả lời của tôi là: OK, nhưng Sử Vân nhất định phải gặp trực tiếp và xin lỗi tôi.

Cực rất khó xử, anh ta ngập ngừng mấy lần, cuối cùng không chịu được liền la lớn với tôi: “Em không rộng lượng một chút được hay sao? Dù gì thì cũng là bạn thân với nhau từng đây năm!”

Tôi lặng lẽ cúp máy.

Đúng vậy, Cực ạ, bọn mình chơi với nhau bao nhiêu năm như vậy, nhưng hồi đầu khi nói xấu sau lưng em, Vân có nghĩ gì cho em không?

Cực ạ, em không trách việc anh và Vân lạnh lùng với em, thật đấy!
Vì em biết, tất cả mọi chuyện chẳng qua là vì anh vẫn thích Vân mà thôi.

Trời đã lập xuân, các hoạt động thi đấu cũng bắt đầu nở rộ, trường học lại ồn ào trở lại. Một hôm, cô hiệu trưởng gọi tôi lên văn phòng của cô.

“Trác Ưu, em có sợ thử thách không?” Cô hiệu trưởng rất điềm đạm, nho nhã, nhưng cách hỏi chuyện lại đơn giản, dứt khoát, tạo cảm giác rất mạnh mẽ.

Thực giác mách bảo tôi rằng, phía trước có một cơ hội, và triết nhân đã từng nói rằng: “Đừng bao giờ để cơ hội chờ đợi bạn”, vì thế tôi liền nhìn thẳng vào mắt cô hiệu trưởng và đáp: “Em không sợ ạ!”

Cô mỉm cười hài lòng: “Lần này trường có một suất thi hùng biện ở tỉnh, nhưng phải lựa chọn từ quận, thế nên sẽ có rất nhiều vòng thi. Có thể em sẽ gặp phải rất nhiều đối thủ có trình độ, có thể họ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của em! Em có muốn thử không?”

“Em có ạ!” Tôi trả lời rất rõ ràng. Thực ra trong đầu tôi cũng đang tính toán: Từ nay trở đi sẽ có cơ để về nhà muộn, không cần phải đối mặt với đám đối thủ bỏ rơi tôi một mình nữa!

Thông tin tôi tham gia cuộc thi hùng biện đã được lan ra nhanh chóng, mọi người phản ứng khác nhau: Người thì ngưỡng mộ, kẻ thì đổ kỵ, còn có kẻ đang thấp thỏm chờ đợi xem tôi sẽ mất mặt thế nào. Nhưng bề ngoài đều nói những câu ủng hộ, khích lệ tôi, nghe rồi tôi cũng mỉm cười cho qua. Dù gì thì cũng phải dựa vào thực lực của mình để thi, người ta nói gì thì mặc kệ người ta.

Đợt tập luyện đặc biệt của cô giáo đã bắt đầu, tôi lại một lần nữa bận mờ mắt: viết bài, sửa bài, chỉnh sửa phát âm... Ngày nào cũng ở lại trường rất muộn. Một hôm, sau khi tan học, tôi ra khỏi phòng Ngữ văn trong trạng thái miệng khô khốc, bất chợt nhìn thấy Sử Vân đang đứng lặng lẽ ở một góc rẽ.

Tôi nghĩ chắc không phải cô ấy đang đợi tôi, liền định coi như không nhìn thấy gì mà nhanh chóng ra về.

Đến khi tôi vội vã đi ngang qua thì giọng Vân đột ngột cất lên: “Tại sao lúc nào cũng là cậu?”

Tôi sững sờ ngẩng đầu lên, thực sự không hiểu câu nói này có ý gì.

“Thi khiêu vũ, thi hùng biện, thành tích học tập... Tại sao lần nào cậu cũng tranh với tôi? Tại sao tôi luôn bị cậu o ép? Cha mẹ nuông chiều cậu, các cô giáo thích cậu thì mặc kệ, tại sao ngay cả Lục Tây Dương cũng bênh vực cậu?” Mặt Vân ngân ngấn nước, nét mặt rất buồn bã, hàng loạt câu hỏi “tại sao” tựa như mũi dao đâm thẳng vào tim tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Sử Vân trong tình trạng thiếu sáng suốt như vậy. Từ trước đến nay cô ấy luôn luôn cởi mở, tự tin, nụ cười rạng rỡ luôn nở trên môi, lạnh lút gọi: “Ưu Ưu!”, “A Cực!”... Tôi không biết hóa ra trong lòng cô ấy còn giấu suy nghĩ đó! Không, có thể là tôi biết, nhưng tôi cố tình né tránh...

“Tớ... tớ chưa bao giờ có ý định tranh với cậu.” Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vân, tôi sợ quá, chỉ rụt rè trả lời, “Tớ... không phải tớ cố tình đâu...”

“Chính vì như thế tôi mới càng căm ghét cậu!” Nước mắt Vân trào ra, hét lớn: “Cậu không chủ động tranh giành cơ hội! Vậy tại sao cơ hội cứ đến với cậu? Ông trời thật không công bằng chút nào!”

Vân vừa khóc vừa bỏ đi, để lại mình tôi đứng như trời trồng.

Dương à, Vân nói không sai, đối với em, mọi việc quá thuận lợi. Em không biết trân trọng cái trước mắt, không biết quan tâm đến tình cảm của người khác. Và hồi đó, chẳng phải anh cũng nhìn em với vẻ bất lực như vậy đó sao?

Tối về đến nhà, mặt mũi tôi ỉu xiu, kể hết chuyện xảy ra ban nãy ẹ nghe. Nghe xong, mẹ chỉ cười rồi nói với bố: “Úi da, anh xem! Trẻ con bây giờ ghê thật...”

Bố chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Tôi vô cùng ảm ức, hậm hực nói như sắp khóc: “Bố mẹ chẳng quan tâm đến con gì cả! Ít nhiều cũng phải hỏi thăm mấy câu chứ, chuyện này là cú sốc lớn đối với con mà!”

Ảm ức quá, cuối cùng tôi bỏ luôn cả bát cơm xuống, giận dữ nói: “Con không ăn nữa!”

Ánh mắt nghiêm khắc của bố lập tức xoáy vào tôi, ông nghiêm giọng nói: “Trác Ưu, bưng bát lên!”

Tôi chu miệng, không hề nhúc nhích.

“Đừng có giở trò trẻ con!” Giọng bố trịnh trọng hẳn lên: “Chuyện này không có gì là ghê gớm cả! Phản ứng của Sử Vân là điều bình thường, không đáng phải để tâm. Về sau con bước chân vào xã hội, sẽ gặp nhiều chuyện tàn khốc hơn nhiều, đến lúc đó con định làm thế nào? Tuyệt thực tự hành hạ mình ư?”

Tôi ngơ ngác nhìn bố, con đường phía trước khó khăn như vậy ư? Nếu lúc đó không có bố mẹ để tâm sự thì tôi biết dựa vào ai đây?

Ngoan ngoãn bưng bát cơm lên, tôi vừa gắp từng hạt cơm, vừa lẩm bẩm: “Nếu quả thực là như vậy thì con thà mãi mãi không bao giờ trưởng thành.”

Con người dù bận rộn đến đâu cũng phải vui chơi giải trí. Gần đây rạp chiếu phim đang chiếu bộ phim hài của năm mới, cơ quan của mẹ cho vé, nên tôi được đi xem phim miễn phí.

Vừa bước vào rạp chiếu phim, tôi đã thấy hối hận. Tại hàng ghế không xa, có người mà tôi không muốn gặp nhất: Vân và đám bạn của cô ấy.

Vừa thấy tôi, bọn họ liền nhìn tôi chằm chằm rất bất lịch sự, lại còn đưa mắt nhìn nhau bằng cái nhìn mờ ám. Ngay cả Cực cũng có mặt trong đó. Nhưng nhìn thấy tôi, anh ta liền nhiệt tình cất tiếng chào. Tôi chỉ gật đầu bừa một cái để đáp lại, sau đó tìm một chỗ để ngồi, thầm cầu nguyện: Phim chiếu ngay đi thôi, để nhanh chóng phân tán sự chú ý của mọi người.

Không biết ngày hôm đó có phải nhân viên chiếu phim biết được tâm trạng của tôi, cố tình đùa giỡn với tôi hay không mà ánh đèn trong rạp mãi không chịu tắt đi. Tôi bắt đầu nghĩ đến việc có nên ra về trước hay không, nhưng lại thấy tiếc cơ hội này. Đang đấu tranh tư tưởng thì một bóng người lặng lẽ bước đến trước mặt tôi.

“Em sang bên kia ngồi đi!” Giọng nói rất nhẹ nhàng và khẩn thiết, hóa ra là Cực.

“Sao vậy? Anh đến để điều đình à?” Tôi lạnh lùng nói, “Tại sao em phải chủ động sang đó ngồi?”

Nét mặt Cực lộ rõ vẻ ngại ngùng, hạ thấp giọng nói: “Bà cô tổ ơi, em đừng giận nữa, người ta chủ động nhờ anh sang nhann mà!”

“... Có thật là Sử Vân bảo anh sang đây không?” Tôi rất nghi ngờ. Mấy hôm trước cô ấy còn khóc lóc chất vấn tôi, tại sao bây giờ lại thay đổi nhanh như vậy?

“Dĩ nhiên rồi!” Cực vội vàng gật đầu: “Vân đang ngồi ở đó, anh dám lừa em à?” Nói rồi Cực còn liếc về chỗ Sử Vân đang ngồi để chứng thực rằng những điều mình nói không hề sai.

Tôi ngập ngừng một lát, thấy tôi có vẻ xuống nước, Cực lại tiếp tục nài nỉ: “Thôi, em nể mặt anh đi mà!”

Thấy vẻ tội nghiệp của Cực, lại nhớ đến lời bố: “Trác Ưu, chuyện này chẳng có gì là ghê gớm cả!” Tôi liền gật đầu với anh ta và nói: “Thôi, em nể mặt anh vậy!”

Cực cười rạng rỡ đưa tôi đến hàng ghế Sử Vân ngồi, còn sắp xếp để tôi ngồi cạnh cô ấy. Tôi thấy nét mặt mọi người đều lộ rõ vẻ muốn cười nhưng không dám cười, Vân thì có vẻ mất tự nhiên, liền hiểu ra ngay: Cực đã lừa tôi! Chắc chắn là anh ta đã thuyết phục Vân để tôi sang đây ngồi. Nhưng thôi, đã sang đây rồi thì tôi cũng tỏ vẻ thản nhiên ngồi xuống, nghĩ bụng: Không biết anh chàng A Cực này đã thuyết phục Vân bằng cách nào?

Cuối cùng, bộ phim bắt đầu, nam chính đang quyết đấu với kẻ thù trên màn hình, nữ chính nước mắt lưng tròng đứng bên cạnh xem. Mọi người đều cảm thấy rất nhàm chán, liền quay sang nói chuyện với nhau.

Lúc này, đột nhiên Sử Vân nói với tôi bằng giọng vừa đủ để tôi nghe thấy: “Trác Ưu, nói cho cậu biết một chuyện, có thể cậu sẽ buồn đấy!”

“Chuyện gì vậy?” Tôi quay mặt sang. Tại sao dạo này Vân toàn nói những câu không đầu không cuối thế nhỉ?

“Cố Đình đi hỏi Tây Dương rồi”, Vân nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nói từng chữ một, “Tây Dương đích thân nói, anh ấy chỉ coi cậu như một đứa em gái thôi.”

6. Chương 10

Chương 10: Tri âm đang ở chốn nào?

“Anh ấy chỉ coi cậu như một đứa em gái thôi!”

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói đó và vẻ cười cười của Sử Vân.

Dương à, không sao cả, em không buồn, thật đấy! Con đường sau này còn rất dài, sẽ còn nhiều sự thật tàn khốc hơn, giống như những gì bố em nói: “Chuyện này chẳng có gì là ghê gớm”, đúng không?

Tuy nhiên, tại sao đáy lòng em như có tiếng khóc thổn thức vậy?

Nghĩ lại chuyện cũ, tựa như trong mơ, nước mắt thấm tuôn!

“Vậy hả?” Tôi lặng lẽ nhìn Sử Vân, mỉm cười: “Tại sao thông tin này lại khiến tôi buồn chứ?”

“Cậu không buồn sao?” Sử Vân nhìn tôi, dường như có vẻ sửng sốt.

“Cậu nói đi, tại sao tôi lại phải buồn?” Tôi tỏ vẻ thắc mắc. “Tôi rất mong có một người anh trai! Dương là ứng cử viên không tồi!” Tôi chớp chớp mắt, nói: “Hay người buồn là người khác?”

Sử Vân cúi đầu xuống, không nói gì, giống như người bị chặn họng. Ngập ngừng hồi lâu, cô ấy mới lên tiếng: “Tôi tưởng cậu sẽ buồn chứ!”

Tôi không nói gì, chỉ nhìn cô ấy và bạn bè của cô ấy rồi cười, nụ cười rất ngây thơ, ngọt ngào.

Sử Vân à, cậu phải biết rằng, chó cùng cắn giậu, huống chi đối tượng mà cậu bắt nạt lần này là một cô bé hiếu thắng!

Bộ phim đã kết thúc, mọi người liền tỏa ra bốn phía. Cực rất quan tâm, đòi đưa tôi về nhà, nhưng tôi từ chối khéo. Một mình lang thang trên đường, tôi chỉ cảm thấy vô cùng lẻ loi.

Cực à, thế giới này còn gì đáng tin cậy nữa? Tình bạn của Vân? Tình yêu của anh? Hồi ấy, thực ra em rất muốn hỏi anh câu này.

Cuộc thi hùng biện đã khai mạc, tôi không phụ lòng mong mỏi của thầy cô, vượt qua các vòng loại và bước thẳng vào vòng chung kết của thành phố. Chỉ cần thắng trong vòng này là có thể giành được tấm vé bước vào cuộc thi chung kết của tỉnh.

Cô Triệu dẫn đội khá hài lòng với thành tích của tôi. Cô là một cô giáo xinh đẹp, hay nói, một lần, tôi vừa hoàn thành bài thi bước xuống sân khấu, cô liền mỉm cười và ôm tôi thật chặt, tỏ ra rất tin tưởng tôi. Tuy nhiên, cô khá lo lắng trong vòng thi thành phố lần này vì tôi gặp phải một đối thủ nặng ký. Nghe nói đại diện của trường Nhất Trung tham gia hùng biện cũng lọt vào vòng trong với số điểm hơn hẳn các đối thủ khác ở vòng loại, thậm chí thầy hướng dẫn của cậu ta còn hùng hồn tuyên bố: Người giành thắng lợi cuối cùng chắc chắn là họ.

Để cho chắc ăn, cô Triệu đã bỏ hẳn thời gian đi xem đối phương hùng biện. Quay về, cô chỉ véo má tôi nói nhỏ: “Ưu Ưu, đến lúc đó em đừng để xảy ra sai sót gì nhé! Nếu như là trước đây thì em còn có thể kiếm được ít điểm nhờ vào khuôn mặt dễ thương của mình, nhưng lần này sẽ không được may mắn như thế đâu.”

Tự nhiên tôi lại nổi tính tò mò, đối phương là nhân vật tài ba lỗi lạc thế nào mà khiến một người từ trước đến nay luôn lạc quan như cô Triệu cũng nhụt chí nhỉ?

Một ngày trước khi diễn ra vòng thi cuối cùng, cô giáo đưa tôi đi xem trường Nhất Trung.

Từ trước đến nay, Nhất Trung và trường tôi là đối thủ của nhau, cho dù là tỉ lệ thi đỗ cấp ba hay các đợt thi đầu, hai trường điểm đều ganh đua quyết liệt, học sinh hai trường cũng ngầm giao tranh với nhau. Tôi gần như không hiểu gì về trường Nhất Trung vì trường cách nhà tôi quá xa, lại không có bạn bè học ở đó. Chỉ biết rằng đó là ngôi trường ngày xưa bố tôi học, có lịch sử khá lâu đời. Thế nên ngày hôm đó, đứng trong sân trường Nhất Trung, tôi tỏ ra vô cùng hưng phấn, chỉ muốn lòng sục hết các góc ngách trong trường, mong tìm thấy bóng dáng của bố tôi năm xưa.

Cô Triệu đang nói chuyện với ê-kíp dàn dựng chương trình của đài truyền hình, thấy tôi ngó nghiêng khắp nơi, bèn cười nói: “Em cứ đi loanh quanh chơi một lát trước đi, lát nữa đến hội trường tìm cô là được.” Tôi như người được lệnh đặc xá, vội chào mọi người rồi lập tức chạy đi.

Tôi loáng thoáng nghe thấy sau lưng có tiếng nói chuyện: “Cô bé này dễ thương quá!”, “Đúng vậy, nhưng lần này ứng cử viên của trường Nhất Trung cũng đẹp trai lắm, tôi e rằng...”

Hôm đó là cuối tuần, sân trường không có ai, vô cùng yên tĩnh. Một mình tôi loanh quanh tứ phía, cũng thấy nhàn nhã, thoải mái. Đang đi, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng đàn piano êm ái vọng lại từ một tòa nhà màu trắng kiểu u.

m thanh nhẹ nhàng đó rất lãng mạn, êm tai, nhuộm một vẻ u buồn. Dỏng tai lắng nghe, hóa ra là bài Rhythm in the sky. Đây vốn là một trong những bản nhạc piano mà tôi thích nhất, thế nên tôi nhất thời nổi hứng, quyết định chạy tới để chiêm ngưỡng dung nhan của người biểu diễn.

Lần theo tiếng nhạc, cuối cùng tôi đã tìm thấy một lớp học rộng rãi ở cuối hành lang của tòa nhà. Tôi tò mò nhìn qua cửa sổ, phát hiện ra bên trong có đặt một cây đàn piano ba góc màu đen tuyền. Người biểu diễn đang cúi đầu say sưa với bản nhạc, khuôn mặt bị đàn che kín nên không nhìn rõ.

“Trường này giàu thật!” Tôi thầm xuýt xoa: “Mua cả đàn piano ba góc để đặt ở đây.” Nghĩ đến việc trường chúng tôi chỉ sử dụng đàn piano kiểu đứng bình thường, tôi bất giác than thầm, đúng là càng so sánh càng thấy tức chết đi được! Nghĩ vậy, tôi lại càng mong được nhìn thấy mặt của người đang chơi đàn, liền rón rén vòng ra cửa lớp học, nhưng không ngờ áo lại bị vướng vào khung cửa sổ. Tôi vừa quay đi thì cánh cửa kính bị kéo mở ra, đồng thời một tiếng động lớn vang lên: “Rầm!”

Tiếng nhạc lập tức im bật, tôi xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống, đứng yên tại chỗ, ngượng ngùng nhìn người chơi đàn.

Lúc đó, ấn tượng duy nhất trong tôi là một đôi mắt lạnh lùng và rất đẹp!

Hóa ra người chơi đàn là một chàng trai trạc tuổi tôi. Hắn mặc một chiếc áo len cao cổ màu be được dệt khá cẩn thận. Các nét đều đẹp, khí chất lạnh lùng, nhìn rất cao ngạo. Hắn đang chau mày nhìn tôi.

“Oái, xin lỗi cậu, thực sự tôi không cố tình!” Tôi thấy sồn hết gai ốc vì bị hắn nhìn, nói năng loạn xạ, bụng thăm cầu nguyện: Thượng đế ơi, Đức mẹ ơi, Phật tổ Như Lai ơi, vừa nhìn đã biết gã này là kẻ kiêu căng, được nuông chiều từ nhỏ, các ngài đừng để hắn lên cơn nhé! Con non nớt ngây thơ, chắc chắn là không chịu nổi đâu!

Nhân vật như thiếu gia đó vẫn không nói gì mà nhìn tôi khắp lượt. Thấy ánh mắt hắn lướt từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lướt lên đầu mình, tôi cảm thấy mồ hôi rịn ra trên trán, có một linh cảm chẳng lành ập tới báo hiệu phong ba sắp nổi.

Cuối cùng, hắn cũng đã nhìn đủ. Hắn hé cặp môi rất đẹp và nói một câu mà tôi không thể ngờ tới: “Cậu đi đi, tôi sẽ không thể thích cậu đâu!”

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại có ngày này: bị người ta thắng thường từ chối. Trước đây mọi người đều khen tôi dễ thương, chuyện này thực sự làm tôi mất mặt, haizz...

Tuy nhiên, dần dần, tôi nhận ra dường như có điểm gì đó rất bất thường...

“Đợi đã!” Tôi chợt bừng tỉnh, ném ánh nhìn sắc lạnh vào tên gây sự đó. Tôi còn chưa kịp nói gì! Tại sao hắn lại ăn nói với tôi như thế chứ?

“Thiếu gia” vẫn nhìn tôi với vẻ cao ngạo, lạnh lùng hỏi: “Sao cơ? Tôi nói chưa đủ rõ ràng à?”

Tôi nuốt nước miếng, nói rất lịch sự: “Xin hỏi, cậu chắc chắn là đang nói với tôi chứ?”

“Không nói với cậu thì với ai?” Mặt hắn lộ rõ vẻ bức bối: “Người vừa gây chuyện không phải là cậu hay sao?”

“Là, là tôi...” Thấy hắn hung hăng như vậy, tôi liền sức nhớ ra hành động mạo muội ban nãy của mình. Đầu tiên tôi sưng ra một lát, sau đó trả lời với vẻ ảm ức: “Nhưng tôi không cố tình phá đám cậu!”

“Không cố tình? Không cố tình thì cậu viết thư làm gì?” Hắn hậm hực nói: “Lại còn hẹn tôi đến phòng đàn nữa, cậu tưởng tôi rồi rồi lắm hả?”

Tôi càng ngơ ngác hơn: “Thư? Thư gì? Tôi chỉ đi ngang qua đây, tiện thể vào xem thôi, làm gì có hẹn với cậu? Tôi có quen biết gì cậu đâu!”

Hắn sững lại, hỏi nhỏ: “Không phải cậu thật ư?”

Thấy sắc mặt hắn đã đỡ hơn, giọng cũng dịu hẳn đi, biết sẽ có cơ hội hòa giải, tôi liền thừa cơ giải thích: “Cậu này, tôi không quen cậu thật mà. Vì tham gia cuộc thi hùng biện mà tôi mới đến đây. Tôi rất xin lỗi vì đã quấy rối bài tập của cậu, nhưng cậu cũng không thể tùy tiện đổ oan cho tôi được!” Nói rồi, tôi còn chớp chớp mắt, cố gắng rơm rớm nước mắt để cho hắn thấy tôi phải chịu nỗi oan ức lớn đến nhường nào.

Thấy mắt tôi đỏ hoe, hắn liền ngập ngừng một lát rồi nói nhỏ: “Nếu vậy thì xin lỗi cậu, tôi nhận nhầm người rồi.”

Tôi thấy mặt hắn đỏ rần lên, cả người trông càng lung linh hơn, bất giác than thầm: Haizz, tại sao mình lại phải chạm trán với một anh chàng đẹp trai nữa nhỉ?

Có lẽ là do phát hiện thấy tôi đang nhìn chằm chằm, “thiếu gia” có vẻ ngại ngùng, vội giải thích: “Chuyện là thế này, hôm qua tôi nhận được thư của một bạn gái, hẹn tôi vào giờ này hôm nay đến phòng đàn, nói... nói có việc quan trọng muốn nói với tôi. Thế nên tôi đã hiểu lầm cậu...”

Chuyện quan trọng ư? Học sinh thì có chuyện gì quan trọng? Tôi “xì” thầm trong bụng: Nói mờ ám thế làm gì? Chắc chắn là vì mê cái mẽ của cậu nên muốn tỏ tình chứ gì?

Chuông cảnh báo trong đại não tự động tắt đi, tôi lườm hắn một cái, vừa gỡ đường may của áo bị kẹt vừa hậm hực nói: “Cậu này, phiền cậu lần sau nhớ mở to mắt nhìn kỹ trước rồi hãy từ chối sau nhé!” Tôi bắt chức giọng điệu của Châu Tinh Trì trong phim, nhấn mạnh từ “mở”.

Hắn không nói gì, chỉ khoanh tay trước ngực, nhìn tôi “chiến đấu” với khung cửa sổ với vẻ thương thức, điệu bộ rất uể oải. Khó khăn lắm tôi mới gỡ được áo ra, chuẩn bị quay đầu hiên ngang bỏ đi thì hắn gọi giật tôi lại: “Ê, hot girl!”

Tôi ngoái lại nhìn: “Hot girl?” Đang gọi tôi ư?

“Cậu nói là đến tham gia cuộc thi hùng biện à?” Hắn cười cười hỏi tôi.

Tôi ngờ nghệch gật đầu.

“Vậy thì, bạn Trác Ưu à, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Đợt ấy là cuối xuân. Hoa cỏ trong trường đã âm thầm nở rộ từ lâu, cây dây leo bám đầy trên giàn hoa dọc hành lang phía xa, hương thơm ngọt ngào, ngai ngái thoang thoảng đâu đây. Dường như tôi vừa nghe thấy có chú chim én thì thầm bên tai: Xuân đến rồi! Xuân đến rồi!

Cuối cùng thì ngày diễn ra vòng chung kết đã đến, tôi theo cô giáo đến địa điểm thi tại trường Nhất Trung.

Dưới khán đài đã sắp xếp xong ghế ngồi cho khán giả từ lâu, không cần phải thắc mắc, 80% ghế ngồi là dành cho học sinh của trường Nhất Trung. Họ mặc đồng phục rất chỉnh tề, người nào người nấy đều tỏ ra rất tự hào, thậm chí có người còn nhìn đám thí sinh trường ngoài như chúng tôi và cười lên: “Còn thi gì nữa! Chắc chắn là tụi này sẽ giành giải nhất!”, “Đúng vậy, Thương Thang giỏi lắm!”...

Tôi nhìn đám người vô vị đó mà bực mình. Đắc ý cái quái gì chứ? Lát nữa tôi sẽ cho các người thấy tài năng của học sinh trường tôi! Cô Triệu thì có vẻ căng thẳng hơn cả tôi, cô vừa kiểm tra quần áo và mặt mũi tôi xem trang điểm có ổn không vừa dặn dò: “Kết quả không quan trọng, em chỉ cần phát huy tốt nhất khả năng của mình là được rồi!”

Đúng lúc này, đám đông vỗ tay và reo hò ầm ĩ. Hóa ra là thí sinh của trường Nhất Trung đã đến.

Tôi thực sự muốn biết rốt cuộc thí sinh này là nhân vật ba đầu sáu tay như thế nào mà học sinh trường này kiêu căng đến vậy? Vừa nhìn thì bất giác sững lại.

Hóa ra là hần!

Dưới ánh nắng, hần vẫn giữ vẻ cao ngạo đó, nhưng có lẽ là do khá phởn chí nên hần còn hơi cười cười, nhìn rất lãng tử. Trên đường đi, dường như có rất nhiều người quen hần, liên tục hỏi han, hần chỉ gật đầu, trông rất vương tử. Tôi chỉ có thể dùng một cụm từ để miêu tả thái độ đó – chỉ muốn tản ột trận!

Một lát sau, cô giáo của hần đưa hần về hàng ghế dành cho thí sinh, còn nhiệt tình chào hỏi cô Triệu.

“Vờ vịt!” Tôi thầm làm mặt hề, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt sắc lạnh đang chiếu sau lưng mình: Có kẻ đang nhìn tôi!

“Hê, hot girl, cậu cũng tràn đầy sinh lực đó nhỉ!” Giọng hần vọng đến, dường như còn tỏ ý giễu cợt.

“Cậu!” Tôi muốn đáp trả, nhưng lại không dám gây chuyện trước mặt cô giáo, đành hậm hực lườm hần.

Thấy bộ dạng đó của tôi, hần liền bật cười thành tiếng.

“Trác Ưu đúng không nhỉ?” Nghe thấy tiếng cười, cô giáo trường Nhất Trung ngoảnh đầu lại: “Nghe nói em rất giỏi! Đây là bạn Thương Thang của trường Nhất Trung, cũng rất giỏi. Hiện tại các em là đối thủ, thi xong sẽ thành bạn đó!”

“Dạ...” Tôi trả lời rất ngọt, nhưng bụng lại thầm nghĩ: Ai thêm kết bạn với gã tự cao tự đại này chứ!

Cuộc thi chính thức bắt đầu, tôi là người thứ sáu ra sân khấu, Thương Thang là người thứ chín, gần chót. Lần đầu tiên trong đời tôi khát khao chiến thắng đến vậy. Nắm chặt tay thành nắm đấm, tôi thầm nghĩ: Lần này chắc chắn phải cho gã Tự Đại này một bài học mới được! Chắc là ngay cả cô Triệu cũng đã nhận ra vẻ đáng ghét sát khí của tôi nên ra sức an ủi: “Thả lỏng, thả lỏng, hít thở thật sâu đã nào!”

Đến lượt tôi ra sân khấu. Tôi cố gắng lấy bình tĩnh, sau đó mỉm cười bước ra khán đài, cúi đầu chào ban giám khảo và khán giả, cất giọng rất ngọt ngào: “Kính thưa các thầy cô giáo, chào các bạn!”

Bài thuyết trình của tôi diễn ra khá suôn sẻ, tôi cảm thấy mình đã phát huy tối đa khả năng. Lúc kết thúc, tiếng vỗ tay rộ lên như sấm, thậm chí tôi còn nhìn thấy nụ cười hài lòng của các thầy cô trong ban giám khảo.

Thắng rồi! Tôi vừa xuống sân khấu vừa nói với mình. Nghĩ đến đây, tôi liền liếc thí sinh trường Nhất Trung với vẻ đắc ý. Nét mặt của cô giáo bọn họ khá nặng nề, gã Tự Đại kia thì nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ cười cười.

Cứ cười đi, lát nữa nhà ngươi sẽ phải bật khóc! Tôi hậm hực rửa thầm, chỉ ước lúc lên sân khấu hần sẽ bị vồ ếch một cái.

Tôi xuống đến nơi, cô Triệu vô cùng xúc động, một mực nói: “Rất tốt! Rất tốt! Chúng ta chỉ còn phải chờ xem đối thủ trường Nhất Trung nữa thôi!”

Tôi nhìn gã Tự Đại, hần đang chau mày xem bản đề cương.

“Giờ thì biết ta là ai rồi chứ?” Tôi che miệng cười lên.

Trình độ của thí sinh số bảy, số tám sau tôi không đáng phải nhắc tới, mọi người đều mắt mong chờ sự xuất hiện của Thương Thang. Sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng đã đến lượt hần thi.

Sau khi người dẫn chương trình tuyên bố số báo danh, hần bình thản bước lên sân khấu. Tôi nhìn chăm chăm theo bóng hần, nghĩ thầm: Tự Đại, nhà người đừng làm ta thất vọng nhé!

Hần đứng trên sân khấu với dáng vẻ chắc chắn, đầu tiên là nhìn hội trường một lượt, sau đó mỉm cười. Cả hội trường lập tức im lặng như tờ, chăm chú chờ hần lên tiếng.

“Kính thưa các vị khách quý, thưa các thầy cô giáo...” Cuối cùng thì giọng nam dễ nghe, khỏe khoắn của hần đã cất lên, mọi người đều thở phào với vẻ hài lòng.

Hần càng thuyết trình thì tâm trạng của tôi càng trở nên nặng nề hơn – có thể nói là bài thuyết trình của hần khá xuất sắc, không phân cao thấp với tôi. Đến khi hần nói xong lời cuối cùng, cô Triệu liền nói một câu với vẻ lo lắng: “Hiện giờ chỉ còn biết xem ban giám khảo thiên vị ai hơn thôi!”

Sau thời gian chờ đợi dài đằng đặc, cuối cùng thời khắc tuyên bố kết quả đã đến. Tim tôi đập thình thịch: Bất luận là ai, tốt nhất thầy cũng đừng nêu tên em ra trước! Nhất định phải là người cuối cùng!

“Đứng thứ hai là Trác Ưu, số báo danh 6, tổng điểm 97,9; Đứng thứ nhất là Thương Thang, số báo danh 9.” Trưởng ban giám khảo tuyên bố: “Thí sinh đủ tư cách tham gia trận chung kết của tỉnh là Thương Thang trường Nhất Trung, chúc mừng em!”

Tiếng reo hò sau lưng nổi lên như sấm, tôi chỉ còn biết ngồi thẫn thờ, trong lòng có một âm thanh đang vọng lại: “Người thua rồi! Người thua rồi! Người thua tên Tự Đại với số điểm chênh lệch 0,1!”

Dương, anh có biết không? Đó là lần đầu tiên em thực sự nếm mùi thất bại. Và cuộc đời vốn rất bằng phẳng của em cũng đã bị phủ một màn sương lạnh giá, trắng toát.

“Ưu Ưu! Ưu Ưu!” Có người đang gọi với vẻ rất lo lắng bên tai tôi.

Cuối cùng tôi đã trở về với thực tại, nhìn về phía người đang gọi, hóa ra là cô Triệu. Nét mặt cô lộ rõ vẻ thương cảm và nuối tiếc: “Em đừng buồn, lần này chỉ có thể nói là ta không gặp may, chỉ tại cuộc thi tổ chức tại trường Nhất Trung. Họ đã chiếm hết mọi điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa, em đừng trách mình nhé!”

“Dạ không, làm sao em trách mình được?” Tôi cố gắng mỉm cười với cô, “Em không buồn đâu cô ạ.”

Ban tổ chức sắp xếp cho các học sinh đoạt giải chụp ảnh lưu niệm, tôi lại một lần nữa bị xếp đứng cạnh Thương Thang. Lãnh đạo lên hết lớp này đến lớp khác, miệng tôi không được khép lại lúc nào, dây thần kinh trên mặt đều đã cứng đờ.

“Haizz, đừng có cười như vậy, trông cứ như khóc ấy.” Đột nhiên Thương Thang quay sang nói nhỏ với tôi.

“Cậu cũng đẹp lắm sao? Cười hai mươi phút rồi mà các cơ vẫn chưa thấy mỏi!” Tôi không thèm quay đầu nhìn hần, cứ việc tạo dáng trước ống kính.

“Không phải...” Hần có vẻ do dự, “Trước khi vào thi, cậu không cười như thế.”

Nụ cười lập tức biến mất trên môi tôi. Tôi trợn tròn mắt, sững sốt nhìn gã Tự Đại đó. Lẽ nào sắc mặt tôi đã khó coi đến mức ai ai cũng biết tôi đang cười gượng ư?

“Haizz, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ngó ngán ấy nữa!” Gã cau mày, nói nhỏ: “Tôi ghét nhất là đồ ngốc!”

“Đồ ngốc?” Tôi há hốc miệng: “Cậu vừa bảo tôi là đồ ngốc?” Cơn giận trong lòng bốc lên ngàn ngút. Tôi bất chấp đang lúc chụp ảnh, giơ tấm bảng khen bằng bìa cứng lên đánh hần.

“Tét!”

Mọi người liền dồn hết ánh mắt về phía chúng tôi, sau đó tất cả sững sờ.

Nét mặt Thương Thang lúc xanh lúc trắng, chắc là đang cố kiềm chế để không nổi cáu. Tôi không ngờ mọi người lại phản ứng mạnh như vậy, cũng sững sờ theo.

“Ưu Ưu, em sao vậy?” Cô Triệu cất tiếng hỏi, giọng rất không vui.

“Em...”

“Bọn em đang đùa ạ, đang định đổi tư thế để chụp ảnh đẹp hơn!” Thương Thương cướp lời tôi.

Thế là mọi người đều cười với vẻ thông cảm: “Trẻ con bây giờ chỉ thích khác người thôi, ha ha!”

Tôi thở phào, lén nhìn Thương Thương, nhủ thầm: “Tên tiểu tử nhà người cũng biết điều đó nhỉ!”

Chụp ảnh xong xuôi, tôi và cô giáo đang chuẩn bị ra về thì Thương Thương gọi giật chúng tôi lại.

“Cô Triệu, em mượn Trác Ưu một lát được không cô, em muốn thảo luận cuộc thi ngày hôm nay với bạn ấy, có được không ạ?” Hấn cười cười, nói với cô Triệu bằng giọng rất khiêm tốn, cung kính.

“Dĩ nhiên là được!” Thấy một học sinh đẹp trai như vậy cất lời nhờ mình, cô Triệu liền đồng ý ngay: “Ưu Ưu, em đi đi! Đằng nào thì cô cũng phải bàn chút việc với người của đài truyền hình, lát nữa về nhà nhớ đi cẩn thận nhé!”

“Em...” Tôi cố kiềm chế linh cảm chẳng lành hiện lên trong đầu, rốt cuộc tên Tự Đại này định làm gì nhỉ? Trả thù ư? Đừng có làm thế nhé!

Chỉ tiếc rằng, chưa kịp nói lời từ chối, tôi đã bị gã bỉ ổi đó kéo đi rồi.

Tôi miễn cưỡng đi sau hấn một đoạn đường dài, cuối cùng không chịu được nữa liền làu bàu: “Rốt cuộc cậu định làm gì hả?”

Hấn quay sang nhìn tôi, lạnh lùng đáp: “Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì?”

Thấy ánh mắt sắc lạnh, giọng nói khinh miệt của hấn, tôi sợ đến nỗi nước mắt trào ra: “Cậu không được trả thù! Cậu có lỗi với tôi trước! Cậu phải xin lỗi tôi...”

Tôi vừa khóc vừa lùi ra sau, chuẩn bị tinh thần co giò bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Được, thế cậu muốn tôi xin lỗi thế nào?” Hấn khoanh tay trước ngực, nhìn động tác của tôi như sắp phì cười.

“Hả?” Tôi sững người, không ngờ hấn lại nói ra câu đó.

“Vừa nãy đúng là tôi không đúng, nên tôi muốn gặp riêng cậu để xin lỗi.” Hấn giải thích bằng giọng bất đắc dĩ.

“Ui da, sao cậu không nói sớm?” Các sợi thần kinh của tôi dần ra, tôi vừa quệt nước mắt vừa chu miệng nói: “Tôi cứ tưởng cậu trả thù cơ!”

Hấn liền bật cười, than: “Bụng dạ cậu không hẹp hòi như bình thường nhỉ?”

Tôi liền lườm hấn: “Không phải cậu nói là muốn nghĩ cách để xin lỗi tôi sao?”

Hấn vẫn cười, vẻ coi trời bằng vung.

“Được, chơi một bản nhạc cho tôi nghe đi.”

“Cậu muốn nghe gì?” Hấn mở nắp đàn piano, mỉm cười hỏi.

“Gì cậu cũng biết hả?” Tôi tò mò hỏi.

“Cái khác thì không dám nói, nhưng những ca khúc mà cậu biết tôi đều biết cả.” Hấn cười rất đáng ghét.

Được, coi như nhà người giỏi, tôi nghiêng rằng, sau đó nở một nụ cười ngọt hơn cả mật với hấn: “Thế thì gần như cậu đã chơi tất cả các ca khúc rồi đúng không?”

Hấn mỉm cười tự phụ: “Đa số, tôi không dám chắc là chơi hay mọi ca khúc.”

“Vậy thì cây đàn piano đắt tiền này cũng dùng để đi đôi với những ca khúc cao quý đó của cậu nhỉ?”

Hấn khẽ gạt đầu, nét mặt hết sức ngạo nghễ: “Đây là cây đàn mà mẹ tôi cho người chở đến trường, rất quý.”

“Vậy thì, bạn Thương Thang vĩ đại,” nụ cười của tôi càng ngây thơ hơn, “mong cậu hãy dùng cây đàn piano đắt tiền nhất của cậu để chơi bài Hai chú hổ cho tôi nghe!”

...

Sau một hồi im lặng, hần hít một hơi thật sâu và đưa tay phải về phía phím đàn, đánh bản nhạc thiếu nhi này bằng một tay.

“Cậu chơi thật hả?” Tôi sững lại, ngẩn ngơ hỏi.

“Nếu không cậu còn định thế nào?” Gân xanh trên trán hần giật giật, chắc là bị tôi chọc tức đến mức xuất huyết não.

“Ha, ha ha...” tôi ngại ngừng cười, bắt đầu cảm thấy mình có phần quá đáng. Để được sống sót thoát khỏi phòng đàn này, tôi đành phải bấm bụng năn nỉ hần: “Đổi bài khác đi! Tôi muốn nghe bài nào trữ tình một chút.”

“Hừ!” Nét mặt hần vô cảm, hừ một tiếng, nhưng đã len lén đặt tay trái lên và đổi sang một tình khúc trữ tình du dương.

Trong phòng đàn rộng rãi, tiếng nhạc như tiếng nước đang chậm rãi chảy, cô bé và cậu bé ngồi trong phòng đều đang mỉm cười, chìm đắm trong giai điệu da diết. Lúc ấy ánh nắng lọt qua cửa sổ hắt chéo vào trong, rèm cửa trắng lật phất trong gió, thỉnh thoảng có mấy cánh hoa màu hồng phấn bay qua, mang theo vẻ ngọt ngào, lãng mạn.

Còn tôi, mãi cho đến tận sau này mới biết, tên của bản nhạc đó là Giai điệu tình yêu.

7. Chương 11

Chương 11: Chim én bay về

Trời tối dần, tôi chào Thương Thang và bảo đã đến giờ phải về nhà. Hần ta lịch thiệp đứng dậy, tiễn tôi ra trạm xe buýt.

Số người đợi xe không nhiều, thế là hần khăng khăng đòi đợi xe buýt cùng tôi. “Cậu là con gái, đứng đây một mình không an toàn.” Hần giải thích.

Tôi mỉm cười, ấn tượng về hần đã khá hơn, liền trêu: “Trông tôi thế này, sao có chuyện không an toàn được? Không phải vừa gặp lần đầu cậu đã nói là không thích tôi đó sao?” I

Hần sững người một lát, dường như nhớ lại cảnh tượng hôm đó rồi khẽ cười: “Cậu còn nhớ sau đó tôi đã gọi tên cậu không?”

Bị hần nhắc như vậy, tôi bắt đầu tò mò: “Dĩ nhiên là nhớ chứ! Lúc đó sao cậu lại nhận ra tôi?”

Lúc này xe buýt đã đến, tôi không kịp nghe câu trả lời, vội vàng rảo bước lên xe.

“Này!” Hần đứng đằng sau gọi giật tôi lại.

Tôi ngoái lại nhìn hần, chỉ thấy nụ cười đang đọng trên môi hần, rồi hần nói: “Vì trước đó tôi đã nghe đồn rằng trong cuộc thi hùng biện lần này, đối thủ cạnh tranh duy nhất của tôi là Trác Ưu - một cô bạn rất xinh xắn.”

Tôi mang tâm trạng rối bời về nhà. Mẹ đã lo xong cơm nước và đang đợi tôi, toàn là các món tôi thích. Chắc là mẹ đã biết tin tôi thua trận từ cô Triệu, nên kPông hề nhắc gì đến cuộc thi, điều này càng khiến tôi buồn hơn.

Cơm nước xong xuôi, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của Cục hẹn tôi đi chơi. Tôi đang ngần ngừ không biết có nên nhận lời hay không thì mẹ đã cười nói: “Đi đi con, ra ngoài chơi cho khuây khỏa!”

Không biết phải làm thế nào, tôi đành cPậm rãi bước xuống cầu thang, bất chợt lại phát hiện ra một chiếc bóng lâu ngày không gặp ở góc tòa nhà - Dương!

Tôi đứng như trời trồng nhìn anh.

Đã bao lâu chưa gặp rồi nhỉ? Anh vẫn đẹp trai ngời ngời như trước. Chiếc áo khoác đen vừa vặn khiến anh càng thêm khôi ngô, lãng tử. Anh dựa vào tường, như đang suy nghĩ gì đó, mày hơi chau lại, mắt nhìn về phía xa, dường như không có tiêu cự.

Tôi há miệng, định nói gì đó, nhưng không hiểu sao lại không thể thốt nên lời. Hóa ra câu nói “chỉ coi cậu là em gái” trong tối hôm đi xem phim đã ăn sâu vào trái tim tôi từ lâu. Một nỗi buồn trào dâng trong lòng khiến tôi chỉ muốn co giò chạy lên tầng.

Chỉ tiếc rằng đã muộn, nghe thấy tiếng động anh liền ngược mắt lên nhìn.

“Ưu Ưu!” Về tư lự ban nãy đã biến mất, nét mặt anh lộ rõ vẻ vui mừng, “Em xuống rồi à?”

“Vâng.” Tôi cười, vẻ không tự nhiên lắm: “Lâu lắm rồi em không gặp anh.”

“Ừ, lâu lắm rồi bọn mình không gặp!” Anh mỉm cười hiền lành với tôi và nói nhỏ như đang suy nghĩ gì đó.

“Cục đâu anh? Sao anh ấy không đến?” Tôi không thể kháng cự trước nụ cười hút hồn đó, bèn ngó nghiêng xung quanh.

“À, lát nữa cậu ta mới đến,” anh giải thích với vẻ luống cuống, “Hay là bọn mình ra công viên đợi cậu ta nhé?”

Tôi nghĩ một lát, thấy cũng chẳng có việc gì làm nên đồng ý.

Lúc ấy trời đã nhá nhem tối, trong công viên, mọi người đi dạo từng tốp, từng tốp, tôi và Dương liền ngồi xuống chiếc ghế băng bên vệ đường, lặng lẽ chờ Cục đến.

“Này, anh có nhớ không?” Đột nhiên tôi reo lên như người phát hiện ra châu lục mới, “Đây là điểm hẹn cũ của anh và Sử Vân ngày trước mà!”

“Hả? Sao em biết?” Anh quay đầu sang, nửa cười nửa không.

“Hồi ấy... Hồi ấy, em và Cục thường xuyên nấp sau đài phun nước nhìn trộm bọn anh...” Tôi đỏ bừng mặt, ngại ngần trả lời.

Anh cũng không giận, chỉ nhìn về phía xa, nói với vẻ mơ màng: “Hình như là chuyện rất lâu rồi thì phải!”

Đúng vậy, Dương ạ, đó là chuyện xảy ra rất lâu rồi! Bốn cô bé, cậu bé vô lo vô nghĩ không biết đã đi xa từ bao giờ? TPậm chí em còn mất đi cả tình bạn quý giá nhất. Rốt cuộc là nên trách ai đây? Trách anh? Hay là trách số phận không công bằng này?

Tôi thẫn thờ nhìn anh, trong chốc lát, biết bao tâm trạng trào dâng trong lòng, bất giác nước mắt trào ra. Còn anh vẫn chìm trong ký ức của riêng mình, nét mặt lộ rõ vẻ buồn rầu.

Cục đến và đã nhìn thấy cảnh tượng nặng nề đó.

“y, Dương sao cậu lại để Ưu Ưu khóc!” Từ xa anh ta đã la lớn, kéo hai đứa tôi đang tPả hồn vào ký ức trở về thực tại.

Lúc này Dương mới nhìn thấy mắt tôi đang đỏ hoe, anh sững sốt: “Em sao vậy?”

Mắt ngấn lệ, tôi cười rồi lắc đầu: “Không sao, chỉ vì hôm nay em thua trong cuộc thi hùng biện thôi.”

Anh thở phào, ghé sát đầu vào, nói như đùa: “Đừng khóc vì những chuyện đó. Lẽ nào em thua một đại mỹ nữ hơn em mọi mặt ư?”

Tôi trợn mắt, mắng: “Anh đừng có tưởng bở! Đang mong em giới thiệu cô nàng cho anh đúng không?”

Anh bật cười, nói: “Ui da, chỉ có Trác Ưu là hiểu anh nhất!”

Bầu không khí đã khá hơn rất nhiều, lúc này Cực cũng đã lại gần, liền ngờ nghệch cười theo.

Không có chỗ nào để trút bức bối, tôi liền mắng anh ta: “Đừng có cười như thế, chẳng thấy mắt mũi đâu cả!”

Cực liền tỏ ra âm ỉ, mặt đỏ bừng, nói: “Có phải đầu tiên anh cười như vậy đâu, sao đến giờ bà cô mới thấy khó chịu?”

Dương càng cười to hơn, Cực cũng chớp mắt tiếp tục cười với tôi như ngố, cuối cùng tôi cũng ngừng khóc và cười theo.

Cực à, anh có biết không? Trong tích tắc đó, em đã mãi mãi tha thứ cho anh rồi. Em biết, anh là một người tốt bụng, anh cPỉ khát khao sự quan tâm của người khác mà thôi.

Hôm đó ba chúng tôi chơi rất vui vẻ, Cực còn tuyên bố rõ ràng rằng anh không gọi Sử Vân đến: “Sử Vân có pPần quá đáng, đến tôi cũng chẳng chịu được nữa.” Mọi người liền mỉm cười hiểu ý, cũng không tiếp lời. Đến một ngày kia, Sử Vân sẽ biết, tính cách ngang ngạnh, chỉ biết bản thân mình sẽ đem đến cho cô ấy một sự tổn thương lớn đến nhường nào.

Cực đang vội về nhà, liền bảo Dương đưa tôi về. Anh ta vừa đi vừa ngoái lại dặn dò: “Lục Tây Dương, nhớ tháp tùng công chúa về đến nhà an toàn nhé!”

Hai chúng tôi nhìn theo bóng anh ta vừa đi vừa ngoái đầu lại mà buồn cười. “Haizz, em xem”, bất chợt Dương quay sang nhìn tôi, “Không biết có phải anh chàng này đầu thai nhầm làm con trai không nhỉ?”

Dưới ánh đèn lờ mờ, đường nét trên khuôn mặt anh đẹp đến mê hồn, nét mặt lộ rõ vẻ dịu dàng, nuông chiều. Tôi thẫn thờ nhìn anh, bất chợt nước mắt rơi lã chã.

“Sao em lại khóc?” AnP luống cuống, “Đừng khóc, đừng khóc, anh sợ nhất là nhìn thấy em khóc!” Nói rồi anh bắt đầu cuống quýt tìm giấy ăn cho tôi.

“Hu hu... em không cam tâm!” Tôi càng khóc to hơn, chắc nước mũi cũng đã chảy ra. “Em chỉ thua 0,1 điểm, chỉ có 0,1 điểm tPôi! Nếu mà thua một điểm thì em sẽ không buồn như thế này!” Nói rồi tôi còn giậm chân, chỉ mong giẫm chết tên giành giải nhất đó.

“Anh biết, anh biết em là người hiếu thắng mà!” Anh ra sức dỗ dành tôi như dỗ dành một đứa trẻ, “Ưu Ưu là người rất hiếu thắng. Nhưng thế giới này không phải chuyện gì cũng do mình quyết định đúng không? Em cũng phải nhường cơ hội cho người khác chứ, họ cũng muốn giành giải nhất mà!”

Tôi bắt đầu ăn vạ, nước mắt ngấn ngấn nhìn anh và la lớn: “Em không biết! Tại sao trong cuộc thi quan trọng như vậy mà chỉ thua chút xíu điểm như thế?”

Anh cầm giấy ăn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, dịu dàng nói: “Thôi, em cứ khóc đi cho thỏa lòng, trút hết mọi nỗi âm ỉ trước đây ra đi!”

Cuối cùng tôi đã được nghe câu nói mà tôi chờ đợi từ rất lâu, nước mắt kiềm chế trong bao ngày qua tuôn trào như mưa.

Mọi người ngược xuôi qua lại trên đường đều nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tò mò: một cô bé đang khóc như mưa bất chấp hình ảnh, một cậu bé lặng lẽ ngồi bên cạnh với nét mặt bất lực.

Tối hôm cuối xuân đó, trời còn se lạnh, gió thổi trong công viên, lá cây, cánh hoa rơi lả tả. Mọi người đều đang vội vã về nhà, ai cũng ăn mặc “kín cổng cao tường”.

Tuy nhiên, Dương ạ! Không hiểu sao em lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cuối cùng tôi, Dương và Cực đã làm lành với nhau, thân thiện như trước kia. Thỉnh thoảng ba đứa hẹn nhau đến nhà Cực chơi tú lơ khơ, nói chuyện. Đôi lúc mọi người cũng nhắc đến Sử Vân, dường như Dương rất không thích cô ấy. Cực cũng bắt đầu phê phán Vân. Đột nhiên tôi cũng cảm thấy buồn thay cho Vân.

Vân, hiện tại những người xung quanh cậu, còn có mấy người cậu quý mến thật lòng?

Cuộc sống vẫn ngày ngày trôi qua, mọi người không hỏi han gì nhiều về chuyện tôi thua trong cuộc thi hùng biện mà lại tiếc thay cho tôi. Tôi vẫn là học trò cưng của cô giáo.

Tuy nhiên, những chuyện mà tôi không để ý đã âm thầm thay đổi.

Mùa mưa dầm đã đến, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách. Hằng năm, cứ đến thời điểm này, người vui nhất là cô bán hàng trong căng tin của trường, vì giờ Thể dục giữa giờ ở trường đã dừng từ lâu nên mọi người đều chạy đến chỗ cô mua đồ ăn.

Tôi cũng không nằm ngoài số đó, tâm hồn ăn uống mà! Hồi đó không phải lo chuyện giảm béo, ngày nào cũng mong hết giờ để đi mua những đồ ăn vặt mà mình thích. Đám con gái suốt ngày ngồi bàn luận món gì của hãng nào ngon, hãng nào đồ ăn đủ cân đủ lượng, lại còn trao đổi cảm nhận với nhau, vô cùng sôi nổi.

Hôm nay giờ giải lao giữa tiết trời lại mưa, rất nhiều người không mang ô, không có cách nào để xuống căn tin mua đồ ăn. Sáng nay tôi chưa kịp ăn nên bụng còn cào. Bất chấp trời mưa, tôi lấy tay che đầu chạy xuống căng tin. Đang chạy, đột nhiên có tiếng ai đó gọi ngay trên đầu: “Mèo ham ăn! Mèo ham ăn!”

Tôi ngẩng đầu lên giữa màn mưa, bất giác giật nảy mình: Hóa ra khu lớp học dành cho lớp cuối cấp nằm ngay trên con đường đi đến căng tin, do đang là giờ giải lao nên có rất nhiều người đứng ngoài lan can ngắm cảnh. Dĩ nhiên là cảnh tượng đám con gái chúng tôi đội mưa đi mua đồ ăn vặt rất nực cười trong mắt bọn họ.

Tôi hậm hực tìm kiếm trong đám đông dày đặc, quả nhiên đã phát hiện ra kẻ phát ra âm thanh đó - Lỗ A Cực.

Gã ngốc ấy đang bám tay vào lan can, nhe răng cười giễu tôi. Dương cũng đang uể oải tựa vào lan can, nụ cười rạng rỡ. Tôi vừa ngượng vừa tức, đành cúi đầu bước đi, vừa chạy được mấy bước, không chịu được nữa liền ngửa mặt lên quát bọn họ: “Anh mới là con hồ ly ham ăn!”

Ai ngờ Lỗ A Cực đã vào lớp, chỉ còn lại mình Dương vẫn đang đứng đó cười. .

“Hê, em gái, vừa nãy anh đâu có trêu em.” Anh nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc, bình thản giải thích.

“...” Mặt tôi nóng bừng, miệng lẩm bẩm: “Người ta biết chứ!” Nói rồi không thềm ngoảnh lại, chạy thẳng về phía căng tin.

Chạy một đoạn rất dài mà tiếng cười phớ lớ của Dương vẫn vang vọng bên tai tôi.

Tối đến tụ tập ở nhà Cực, Cực và Dương đang vui vẻ trò chuyện với nhau về trò game đang thịnh hành hồi đó. Tôi không hiểu gì nên không thể tham gia, bèn chu môi nói: “Chẳng có gì hay ho cả, không bằng Thủy thủ Mặt Trăng!”

Bọn họ liền quay ngay đầu lại nhìn tôi với vẻ khinh thường: “Con gái bọn em chỉ thích những thứ hoa hòe thế thôi!”

“Gì chứ? Bọn họ xinh thật mà!”

Để chứng minh những điều mình nói không phải vô căn cứ, tôi liền móc ngay bức ảnh chụp năm nữ chiến binh nhét trong ví ra cho bọn họ xem. Và thế là Pọ bắt đầu bình phẩm về khuôn mặt, dáng người, cách ăn mặc của các thủy thủ.

“Đây là Usagi Tsukino, nàng công chúa! Đây là Rei Hino, nữ pháp sư...” Tôi vội tranh thủ thời cơ tuyên truyền với họ, vẻ rất đắc ý.

“Ồ...” Sau một hồi lâu, Cực liền tỏ vẻ suy nghĩ, nói: “Tớ thích Usagi Tsukino”, sau đó nhìn sang Dương: “Cậu thích cô nào?”

Dương cúi đầu, mỉm cười, chỉ vào Rei Hino trong ảnh, nói nhỏ; “Cô này.”

“Tôi vốn thích pháp sư, phù thủy mà!” Cuối cùng Dương ngẩng đầu lên nhìn tôi, miệng vẫn cười cười.

Trái tim tôi như bị một vật gì đó đập mạnh vào, bắt đầu đập thành thịch

“Cậu thích cặp chân dài của người ta đúng không?” Cực cười, nói với Dương.

Dương vẫn cười cười, không khẳng định mà cũng chẳng phủ định.

Còn tôi thì quát Cực: “Đồ háo sắc! Lưu manh!”

Cực nhìn tôi, lộ rõ vẻ oan ức: “Tiểu thư, anh nói ra tiếng lòng của đàn ông mà! Gì mà em hạ thấp anh như vậy?”

“Hừ!” Tôi chu môi, quay đầu đi không nhìn anh ta, “Anh khác gì kẻ lưu manh đâu!”

Thấy tôi như vậy, bọn họ liền bật cười. Cười một lúc thì đột nhiên Cực nói nhỏ: “Những ngày như thế này còn dài không nhỉ?”

Tôi sững sờ quay sang nhìn Cực, không hiểu câu nói đó có ý nghĩa gì.

“Bọn anh sắp tốt nghiệp rồi, không biết sau này có được học cùng trường cấp ba với nhau với nhau không?” Cực nhìn ra ngoài, buồn buồn hỏi.

Cả ba đứa đều im lặng. Đúng vậy, những ngày tháng như thế này còn duy trì được đến bao giờ? Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi tí tách, không khí thật buồn tẻ, nào nề. Có lẽ cái nóng của mùa hè đã đến rồi.

Mấy ngày sau, đám con gái chúng tôi đang chuyện trò rôm rả, không hiểu sao lại nói đến con trai, một cô bạn đột nhiên nói: “Này, các cậu thử nói xem sao giờ này Lục Tây Dương vẫn chưa có bạn gái nhỉ? Anh ấy và Sử Vân chia tay nhau lâu rồi mà!”

“Đúng vậy, tớ nghe nói mục tiêu của anh ấy là có năm đời bạn gái trước kPi vào cấp ba! Hiện giờ chỉ thiếu một nữa thôi.”

Tôi chỉ cười cười, bọn họ đều không biết tôi và Dương chơi với nhau khá thân nên mới hỏi thoải mái như vậy. Nhưng anP chàng này lắm scandal quá, tôi nghĩ bụng không biết có nên tìm một buổi nào đó để giáo huấn anh hay không.

“Không phải thế đâu, thông tin của các cậu đều không sót dẻo.” Một cô bạn đột ngột lên tiếng, hóa ra là Cố Đình đi ngang qua.

Cố Đình nhìn cPúng tôi, nói bằng giọng vô cùng hệt hăng: “Lục Tây Dương thích một người từ lâu rồi, mấy hôm trước chính miệng anh ấy đã nói ra.”

“Ai vậy, Học trường mình à?” Mọi người đều lộ rõ vẻ tò mò.

Tôi nhìn Cố Đình, tim bắt đầu đập thành tPịch, mạnh chưa từng có.

“Ừ.” Cố Đình nhìn chằm chằm vào mắt tôi, chậm rãi nhấn mạnh: “Học ở lớp các cậu đấy!”

“Lớp bọn tớ hả? Ai thế? Ai thế?” Mọi người ào ào như chợ vỡ, thi nhau đoán.

Tôi chỉ thấy xung quanh láo nháo, tim đập mạnh đến mức gần như không thở nổi, chỉ biết thần thờ nhìn vào mắt Cố Đình.

Cuối cùng, Cố Đình liền cười, chậm rãi nói, giọng không thể nhỏ hơn: “Lục Tây Dương đích thân nói rằng, người anh ấy thích là Tô Tịnh.”

Dương, anh có biết không? Ngay từ nhỏ em đã một ước mơ: một ngày nào đó được làm nhân vật nữ chính trong truyện cổ tích.

Có thể chưa chắc đã được trở thành nàng công chúa xinh đẹp, nhưng vẫn có một chàng hoàng tử đem lòng yêu em, sau đó kết hôn với em, sống một cuộc đời trọn vẹn, hạnh phúc. Mong ước đó nực cười biết bao phải không anh?

Em đã ngốc đến mức quên rằng, có thể, anh sẽ là chàng hoàng tử đi giày thủy tinh cho nàng Lọ Lem. Nhưng em lại chỉ là một kẻ bàng quan lọt thỏm trong đám đông và mỉm cười ngờ ngạc.

8. Chương 12-13

Chương 12: Tháng Mười hai lạnh giá

Trước đây, tôi thường nghe nói, con trai sẽ cười sau lưng những cô nàng hay tưởng bở. Thế nên trừ phi người ta đích thân tỏ tình, nếu không tôi sẽ không bao giờ tin có người thích mình. Và cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa học được cách nắm bắt suy nghĩ của đàn ông, vì thế bọn họ đều nói tôi thanh cao, kiêu ngạo.

Thanh cao ư? Dương à, em chỉ sợ, chỉ sợ mà thôi.

Có lẽ anh chính là căn nguyên duy nhất khiến em sợ hãi!

“Lục Tây Dương đích thân nói rằng, người mà anh ấy thích là Tô Tịnh.”

Tôi nhìn miệng Cố Đình từ từ thốt ra mấy chữ đó, đại não ngừng hoạt động trong giây lát.

“Hả, hóa ra là cậu ta à! Thảo nào!”

“Quả nhiên là cậu ta, mỹ nhân mà!”

...

Tiếng ồn ào bên ngoài đã đánh thức tôi trở về với thực tại. Tôi nhìn mọi người và cười ngờ ngạc.

“Ưu Ưu, cậu bảo khả năng đó có cao không?” Đã có người sốt sắng lên kế hoạch cho tương lai của họ.

“Có chứ, dĩ nhiên là có rồi! Nam thanh nữ tú, có gì mà không phó khả năng?” Tôi nhìn chăm chăm vào Cố Đình và cười.

Đúng vậy, Dương à, anh hãy cho em biết: Trên thế giới này, rốt cuộc có cái gì là không thể chứ?

Buổi trưa, cô Triệu gọi điện bảo tôi đến đài truyền hình ghi hình. Cô hào hứng nói với tôi rằng, ban giám khảo của đợt thi hùng biện lần trước đều đánh giá cao tôi, quyết định ghi hình cho tôi, sau đó đưa lên tính để làm ứng viên dự khuyết cho trận chung kết. Dĩ nhiên, Thương Thương cũng được ghi.

Tôi chẳng thấy vui về gì, chỉ là dự khuyết thôi mà, bổ sung khi thiếu người nào đó chứ có gì đâu!

Khi tôi đến đài truyền hình, “kẻ đó” đã đứng thông dong đợi tôi rồi.

“Hi, hot girl!” Thương Thương vẫn cười rất tươi.

Tôi lườm hắn một cái rồi đi thẳng vào đầu bên kia ngồi xem bản đề cương. Hắn lại bám đuôi đi theo, cười hỏi: “Cậu sao vậy? Ăn phải lựu đạn à?”

Tôi hít một hơi thật sâu, quay mặt đi, vẫn không đếm xỉa gì đến hắn.

“Có chuyện gì vậy?” Hắn bắt đầu thăm dò: “Cậu thất tình à?”

Tôi không thể chịu được nữa, nhảy dựng lên mắng hắn: “Cậu không bớt đi được một câu hay sao? Có gì mà phẫn khích thế?”

Hắn hơi sững lại, miệng lẩm bẩm: “Đúng vậy, sao tôi lại phẫn khích thế nhỉ...”

Tôi coi hắn như kẻ ngớ ngẩn, cúi đầu nghiên cứu bản đề cương.

Buổi ghi hình chính thức bắt đầu, tôi đã quen với việc đứng trước ống kính máy quay từ lâu, nên cố gắng biểu hiện mặt tốt nhất của mình. Thương Thang đứng ở dưới xem, miệng cười cười không biết là có ý gì.

“Thế nào?” Bị hấn cười sồn cả gai ốc, vừa xuống dưới tôi liền hỏi ngay.

“Ồ, lúc hùng biện trông cậu vẫn xinh hơn.” Hấn cười trêu tôi.

“Ai bảo cậu khen xinh? Ý tôi muốn hỏi là...” Tôi đang định đáp lại thì tiếng đàn piano vọng ra từ phòng quay bên cạnh đã thu hút sự chú ý của tôi.

Hóa ra là đang chuẩn bị đến tiết mục múa của trẻ em ở cung thiếu nhi, họ đang tập luyện trước khi vào múa chính thức. Tôi phát hiện ra đó là giai điệu của bài Rhythm in the sky, bắt giác đồng tai lắng nghe.

“Diễn viên múa rất bình thường!” Thương Thang nhún vai vẻ không hưởng ứng.

Gã ngốc này thì hiểu cái gì! Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến hấn, áp sát người vào cửa, đồng tai lắng nghe tiếng nhạc du dương.

“Này, Trác Ưu.” Hấn nhìn tôi, đột nhiên gọi.

“Gì vậy?” Tôi không thèm ngoái đầu lại.

“Sắp lên lớp tám rồi nhỉ?” ;

“Ừ!”

“Cậu đã có dự định học trường cấp ba nào chưa?”

“Dĩ nhiên là...” Tự nhiên tôi cảm thấy có điều gì bất thường, bèn quay người lại nhìn hấn, “Liên quan gì đến cậu?”

“Sang trường Nhất Trung học đi!”

Thương Thang khoanh tay trước ngực, lặng lẽ nhìn tôi.

Thời gian dừng lại trong khoảnh khắc này, chỉ có giai điệu của bài Rhythm in the sky vẫn văng vẳng trong phòng.

Tôi ngẩn tò te nhìn Thương Thang, hấn vẫn cười rất rạng rỡ.

“Trường Nhất Trung học hay hơn trường Phụ Trung.” Câu nói này thể hiện rõ bản chất kiêu căng của hấn.

“Có gì mà hay? Tôi thích trường Phụ Trung!” Tự nhiên tôi lại thấy bức, gã này quả nhiên là kẻ tự đại mà!

Chắc là hấn không ngờ tôi lại nổi cáu, liền tỏ vẻ nghiêm túc phân tích cho tôi: “Phụ Trung thiên về các môn Tự nhiên, sau này chắc là cậu sẽ học ngành Xã hội...”

Lúc này, nhà quay phim liền gọi hấn lên sân khấu, hấn đành phải chạy lên.

Tôi nhìn theo bóng hấn và làm mặt hề, tuy nhiên, trong lòng có gì đó đã bắt đầu âm thầm dao động...

Tối đến bọn tôi vẫn tụ tập ở nhà Cực, Dương vẫn thế, cười đùa với chúng tôi, thỉnh thoảng còn trêu cho tôi vui.

Tôi nhìn khuôn mặt điển trai của anh, đột nhiên hỏi: “Sao anh vẫn chưa kiếm cô nào làm người yêu?”

Đầu tiên, Cực và Dương đều sững lại, Dương ngần ngừ một lát rồi nhìn Cực, nói: “Anh vẫn đang tìm đối tượng.”

Tôi mỉm cười, vờ vô tình hỏi: “Thế đến giờ vẫn chưa tìm được à?”

Anh càng sững sờ hơn, mặt đỏ bừng, ngờ nghệch nhìn tôi, nói: “Bây giờ... bây giờ...”

“Có phải Tô Tịnh không?” Tôi cười rất ngọt ngào với anh.

Dương à, lúc ấy em mong anh sẽ trả lời thế nào nhỉ? Em còn nhớ là lúc đó trong trái tim có một giọng nói đang ra sức gào thét: Anh hãy phủ nhận đi, phủ nhận đi!

Nhưng, đối với anh, nói ra từ “không phải” có phải là rất khó hay không?

“...” Lúc đó, anh im lặng rất lâu và không trả lời ngay. Cuối cùng, anh chỉ nhấn mạnh rằng: “Bạn ấy rất dễ thương.”

“Vâng, em biết rồi.” Em vẫn mỉm cười, anh mặc nhận rồi đúng không?

Khi ấy vầng trăng như lưỡi liềm treo ngoài cửa sổ, đêm khuya tĩnh lặng. Trái tim em chưa bao giờ sáng ngời như vậy, chỉ vì có một âm thanh đang nói nhỏ với em:

Hoa của em chưa kịp nở đã tàn rồi!

Chương 13. Chỉ có trái tim người thiếu niên

Trời sắp sang hè, lớp cuối cấp bắt đầu bận rộn. Tôi không còn cơ hội gặp đám Cực, Dương nữa, trong lòng cũng cảm thấy trống trải, nhưng lúc này đây, Vân lại chủ động làm lành với tôi.

Tôi hiểu, Vân đã biết được tin đồn về Dương. Hiện giờ mục tiêu của cô ấy không còn là tôi nữa mà là Tô Tịnh. Vân tưởng rằng tôi sẽ ở cùng mặt trận với cô ấy nên lại tìm đến tôi.

Không còn quan trọng nữa, tôi thực sự mệt rồi. Tại sao tôi fòn trẻ mà đã phải chịu đựng sự tính toán của nhiều người như vậy? Tôi bắt đầu học được cách đối xử không thật lòng với Vân, cười đùa giả tạo với Tô Tịnh.

Bố rất coi nhẹ những trò này của đám chúng tôi, ông nói: “Có gì đáng phải lưu tâm?” Nhưng tôi thực sự cảm thấy rất khổ sở. Tôi rất muốn dựa vào một người và khóc một trận thật to cho thỏa thích.

Những chàng trai, cô gái trẻ từng dịu dàng ở bên tôi đã không còn nữa.

Mấy ngày qua, mọi người xung quanh đều bàn luận về kỳ thi vào cấp ba, đi đến đâu cũng nghe thấy mọi người nói về điểm số và trường mình thi vào. Học sinh tốt nghiệp các khóa trước của trường chúng tôi, chỉ cần có khả năng một chút đều lựa chọn trường Phụ Trung hoặc Nhất Trung, chắc là khóa này cũng vẫn thế.

Buổi trưa ăn cơm, bố mẹ lại thảo luận vấn đề thi vào cấp ba của con cái bạn bè, đồng nghiệp, tôi đã chán ngấy từ lâu, nên chỉ chăm chú ăn. Đột nhiên, bố lại hỏi: “Ưu Ưu, con định sau này học trường cấp ba nào?”

Tôi ngẩn người, ngờ nghệch nhìn bố: “Dạ?”

Bố nhìn tôi, nét mặt có vẻ thận trọng: “Lúc đầu bố định cho con tiếp tục học trường Phụ Trung, con học ở trường này cũng vui mà. Nhưng trường Phụ Trung có vẻ chú trọng đến ngành Tự nhiên hơn, đó không phải là sở trường của con, trường Nhất Trung có lẽ hợp với con hơn.”

“Vậy ạ?” Tôi cúi đầu, chọc miếng rau trong bát. “Trường Nhất Trung xa nhà quá, với cả con cũng không quen mọi người ở đó!”

Bố liền cười: “Đừng có trẻ con như thế, con fhê xa thì có thể ở nhà bà, hơn nữa ở Nhất Trung bố cũng có quen một số thầy cô giáo, có thể chăm sóc tốt cho con!”

Tôi lăm li không nói gì.

Mẹ vội đề thêm vào: “Bố mẹ cũng chỉ hỏi ý kiến của con thôi, hai trường chắc trường nào con cũng có thể thi đỗ, việc lựa chọn đều dựa trên sở thích của con, con cứ suy nghĩ đi!”

Trước ánh mắt thể hiện rõ vẻ quan tâm của bố mẹ, tôi khê gật đầu.

Một ngày trước khi diễn ra kỳ thi vào cấp ba, lớp cuối cấp đã được nghỉ, chúng tôi vẫn đi học như bình thường. Đến giờ giải lao, tôi đi ra ngoài cho thoáng, bất ngờ nhìn thấy một bóng người quen thuộc - Dương!

Anh đứng trước cửa lớp tôi, len lén ngó vào bên trong, bộ dạng đó khiến mọi người đều phải chú ý, kiểu gì cũng phải có một đám con gái đứng sau chỉ chỉ trỏ trỏ, trông rất nực cười. Tôi thấy buồn cười, liền bước đến vỗ vai anh: “Ê! Anh làm gì vậy?”

Anh giật nẩy mình, ngoái đầu lại nhìn tôi, nét mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ: “Sao em lại ở đây?”

Tôi liền chu môi: “Sao em lại không được ở đây?”

Mặt anh đỏ rần, miệng ấp úng: “À, không, cứ tưởng...”

Nhìn vẻ luống cuống của anh, tôi bất giác bật cười: “Thế còn anh thì sao? Ngày mai thi rồi, sao lại đến trường?”

Anh nhìn tôi, nói nhỏ: “Anh đến để gặp một người.”

“Ồ, em biết rồi.” Tôi cũng đáp nhỏ, lòng bỗng chùng xuống.

Nghe thấy vậy, mắt anh liền sáng rực: “Em biết là ai hả?”

Sao lại không biết chứ? Bao nhiêu người truyền tai nhau như thế, không phải bản thân anh cũng mặc nhận rồi đó sao? Tôi buồn bã giấu cợt mình, miệng còn cố mỉm cười, chỉ vào trong lớp: “Tô Tịnh ngồi kia kìa!”

Anh liền nhìn theo, miệng “ừ” khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tôi đoán có lẽ nhìn lâu nên anh ngẩn tò te, bèn trêu: “Hay là em gọi cô ấy ra hộ anh nhé?”

Dương liền quay ngay lại, hoảng hốt xua tay: “Không cần, không cần đâu em” Sau đó anh tự dưng thở dài, cúi đầu nói: “Anh đi đây.”

“Nhanh vậy ư?” Tôi hơi bất ngờ.

“Gặp được người cần gặp rồi thì dĩ nhiên là phải về chứ! Anh không được để ảnh hưởng đến việc học hành của cô ấy!” Anh mỉm cười hiền lành.

“Thế mai anh làm bài cẩn thận nhé, chắc chắn anh sẽ thi tốt mà!” Tôi khích lệ anh mặc dù trong lòng không yên tâm lắm.

Nghe thấy lời dặn dò của tôi, nụ cười trên môi anh ảm áp như nắng xuân, “Ừ, anh biết rồi.” Sau đó ra về.

Nhìn theo bóng anh, đột nhiên tôi cảm thấy uể oải muôn phần, trái tim nguội lạnh, nụ cười trên môi cũng tắt ngấm.

“Sao vậy, sao vậy? Lục Tây Dương tìm cậu có chuyện gì ạ?” Lúc vào lớp, đám con gái liền xúm quanh tôi dò hỏi.

“À, anh ấy đến ngó Tô Tịnh.” Tôi buông ra câu đó rồi đi thẳng về chỗ ngồi của mình.

Trên đường tan học về nhà, Sử Vân lại một lần nữa gọi tôi: “Ưu Ưu, vừa nãy Tây Dương đến gặp Tô Tịnh thật à?”

“Ừ.” Tôi cười với cô ấy.

“Hóa ra tin đồn là thật! Đều là thật cả!” Sử Vân sững sờ, mắt liền đỏ hoe: “Lần này anh ấy đã có người yêu thật rồi!” Nói rồi nước mắt rơi lã chã như chuỗi ngọc đứt dây.

Tôi không ngờ cô ấy lại phản ứng như vậy, sợ quá bèn rút rút khuyên: “Cậu đừng khóc, có gì cứ nói ra đi!”

“Không, cậu không biết đâu,” Sử Vân nức nở nói: “Tớ thích anh ấy thật lòng! Nhưng lần này đối thủ là Tô Tịnh, tớ không thể thắng được!”

Tôi lặng lẽ lau nước mắt cho cô ấy, trong lòng vô cùng buồn bã.

Đúng vậy, tôi đã biết từ lâu là cậu thích anh ấy thật lòng. Nhưng Lục Tây Dương thì chỉ có một, có bao nhiêu cô gái với được tới anh ấy chứ?

Không biết từ bao giờ, gió lạnh thổi tới, cát bay vào mắt tôi. Và thế là tôi cũng bật khóc.

Về đến nhà, bố đang đọc sách trong phòng làm việc. Tôi lặng lẽ nhìn sống mũi cao, chiếc cằm kiên nghị của bố, thầm nghĩ: Năm xưa bố cũng đẹp trai lắm nhỉ? Không biết thời đó có cô gái nào phải rơi nước mắt vì bố hay không?

Lúc này bố đã phát hiện ra tôi, ông đặt cuốn sách trên tay xuống, dang tay ra cười với tôi: “Con về rồi à?”

“Vâng.” Tôi sà vào lòng bố, hơi thở ấm áp khiến sống mũi tôi cay cay.

“Bố, tại sao bố lại muốn con học trường Nhất Trung?” Tôi dụi cằm vào vai bố, hỏi nhỏ.

“Tại sao ư? Dĩ nhiên là vì trường đó hợp với con hơn!” Bố cười.

“Nhưng...” Bố xoay người tôi lại, dịu dàng nói: “Còn có một nguyên nhân là bố đã từng là học sinh của trường Nhất Trung. Bố đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp ở đó nên bố muốn cô con gái cưng cũng có cuộc sống cấp ba đầy niềm vui và hạnh phúc như mình!”

”Thế con học ở trường Nhất Trung sẽ vui hơn ư?” Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, mơ màng hỏi.

“Ừ, dĩ nhiên là vậy.” Giọng bố thôi miên tôi như có phép thuật.

“Vâng, bố ạ.” Tôi nhìn chăm chú vào mắt bố, nói nhỏ: “Con quyết định rồi, con sẽ thi vào trường Nhất Trung.”

9. Chương 14-15

Chương 14: Ô cửa sổ ngày xuân

Cuối cùng, kỳ thi vào cấp ba đầy tiếng tăm đã kết thúc, học sinh lớp cuối cấp bước vào kỳ nghỉ hè sớm. Cực sốt sắng lên kế hoạch đi du lịch cho những ngày nghỉ của mình.

“Đi đâu được nhỉ? Núi Thái Sơn? Hoàng Sơn hay Lư Sơn?” Anh ta cầm cuốn bản đồ Trung Quốc, hỏi tôi và Dương.

“Đi đâu cũng được, chỉ cần cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!” Bị Cực bám riết phát bực, Dương hậm hực mắng.

Tôi thấy nét mặt Cực chuyển ngay sang vẻ ảm ức như cô con dâu mới về nhà chồng, bất giác bật cười: “Đi Thái Sơn đi anh, để rèn luyện khí phách nam nhi!”

Sắc mặt Cực hết trắng lại chuyển sang tái ra sức quát: “Hai người cậu kết với nhau bắt nạt người khác, đúng là một cặp trời sinh!”

Nghe thấy vậy, Dương mỉm cười nhìn tôi nhưng không nói gì.

Tôi sững lại, thầm rửa anh: “Thảo nào có lẫn con gái thích anh thế! Chỉ thích liếc mắt đưa tình, khiến không biết bao nhiêu người hiểu lầm!” Nghĩ vậy, bất giác trong lòng tôi cảm thấy xót xa.

Đang thần thờ thì đột nhiên Cực chỉ vào tôi và kêu lên thất thanh: “Ưu Ưu, mũi em chảy máu kìa! ”

Tôi vội sờ tay lên mặt, quả nhiên tay toàn máu nhìn rất đáng sợ.

Dương vô cùng căng thẳng, vội gọi Cực: “Mau lấy giấy lại đây! Còn dần thối ra đó làm gì?”

Cực vội lấy một cuộn giấy đưa cho Dương. Dương liền xé giấy ra thành nhiều mảnh nhỏ rồi cấp tốc nhét vào tay tôi.

Tôi không dám ngẩng đầu lên chỉ biết lấy tay bịt chặt mũi, nhìn động tác của bọn họ, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là: “Hai người này mới đích thị là cặp đôi hoàn hảo.”

“Không sao, không sao!” Tôi vừa cầm máu vừa an ủi họ. Vì nhìn thấy sắc mặt hai người đều trắng bệch, tôi liền vội giải thích: “Đây là bệnh cũ của em mà, hè năm nào cũng bị! Chỉ là do bị nóng thôi.”

Cực liền thở phào rồi đùa: “Anh tưởng em nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai bọn anh, phấn khởi quá nên mới chảy máu cam chứ!”

Tôi hất hàm, mắng anh ta: “Còn lâu nhé! Suốt ngày nhìn anh, em cũng đủ mệt rồi!”

Dương từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng, nét mặt trầm ngâm. Bị anh nhìn, tôi cũng cảm thấy mất tự nhiên, bèn hỏi lí nhí: “Nhìn gì mà nhìn?”

Anh liền hỏi tôi bằng giọng rất quan tâm: “Em bảo đây là bệnh cũ, vậy nó xuất hiện bao lâu rồi? Em đã bao giờ đi khám bác sĩ chưa?”

Tôi ngẩn người: “Em chưa, mẹ em chỉ bảo em bị nóng trong. Hè năm nào em cũng bị như vậy, trời nóng một chút là chảy máu cam, cũng phải được hai, ba năm rồi.”

Cực đứng bên nói xen vào: “Thảo nào trông em bề ngoài thì xinh xắn mà trong lại không khỏe, sức khỏe như vậy sao học được môn Thể dục chứ?”

Tôi ngoái lại cãi anh ta: “Sức đề kháng của em chỉ hơi kém, sức khỏe yếu một chút thôi mà!”

Dương nghĩ ngợi một lát rồi nhìn tôi dằn dò: “Về nhà bảo mẹ em thường xuyên nấu chè đỗ xanh cho ăn nhé, nhớ phải cho vào tủ lạnh át trước khi ăn đấy!”

“Có giải quyết được gì không?” Tôi tò mò nhìn anh.

“Có chứ, hè năm nào mẹ anh cũng làm như vậy.” Anh cười rất dịu dàng rồi tiếp tục xé giấy cho tôi.

Một cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng.

Dương à, đúng là anh rất tốt với em! Nhưng anh chỉ coi em như đứa em gái mà thôi...

Máu cam chảy mấy phút rồi mà không thấy cầm lại, tôi nhìn đám máu dính đầy tay, chỉ thấy buồn nôn, không khí cũng phảng phất mùi tanh, dạ dày lập tức cồn cào. Cực có vẻ cuống, nói: “Hay là gọi điện thoại bảo mẹ em đến?” Tôi cũng thấy lo, trước đây máu cầm rất nhanh! Tôi không muốn trở thành người đầu tiên trong lịch sử chết vì bệnh chảy máu cam...

“Đừng cuống!” Giây phút quan trọng, giọng Dương vang lên như lời sấm truyền. “Ưu Ưu, em giơ cao tay lên rồi vào bếp theo anh.”

Tôi giơ cao tay lên dù không hiểu cho lắm rồi theo Dương vào bếp. Anh đưa tôi đến bồn rửa bát rồi nhúng ướt tay phải của mình.

“Kéo cổ áo ra một chút.” Anh giơ cao bàn tay ướt lên rồi ra lệnh cho tôi.

“Để làm gì?” Tôi tròn mắt nhìn anh.

“Em chảy máu cam vì nóng thì chứng tỏ vì huyết quản của em dễ bị vỡ. Giơ tay cao có thể khiến máu chảy chậm lại, sau đó anh vỗ vào sau gáy em bằng tay lạnh, em cứ bình tĩnh, xem xem có cầm được máu không?” Anh giải thích.

“Vậy à?” Tôi ngờ nghệch gật đầu và kéo cổ áo xuống.

Dương vỗ nhẹ vào gáy tôi, một cái, hai cái... Những giọt nước lạnh lạnh ngấm dần vào áo, hơi ngứa ngứa.

“Lạnh quá!” Tôi cười khúc khích.

“Đừng nhúc nhích! Phải đứng yên một lúc, hưng phấn quá sẽ khiến máu chảy nhanh hơn đó!” Anh nhìn tôi với vẻ trách móc rồi tiếp tục vỗ nhẹ vào gáy tôi: “Em là chúa rắc rối!”

Tôi không dám ngọ nguậy nữa, đành phải ngoan ngoãn làm theo sự chỉ dẫn của anh.

”Không biết bao nhiêu phút đã trôi qua, tôi loáng thoáng cảm nhận được rằng xung quanh vô cùng yên tĩnh.

“Dương!” Tôi cũng mơ màng trước bầu không khí này, liền gọi khẽ tên anh.

“Gi thế?” Giọng nói trầm ấm của anh từ sau lưng tôi vọng lại, mê hoặc và đầy cuốn hút.

“Sau này anh đi làm bác sĩ đi!” Đột nhiên tôi tưởng tượng.

“Tại sao?” Anh cười khẽ.

“Chăm sóc chúa rắc rối như em!” Tôi tranh thủ gây sự.

“OK!”

Lúc ấy, anh không hề ngần ngại mà đồng ý ngay.

Đúng là máu đã cầm rất nhanh, Dương bắt đầu lau rửa cẩn thận vết máu khô trên mặt cho tôi.

“Ừ, trông sợ anh nhỉ?” Tôi nhìn tờ giấy ướt chằng chịt máu đã đỏ lôm trên tay anh, bất giác tưởng tượng ra mặt mình có bao nhiêu nốt đen đỏ.

“Anh được chứng kiến mọi thứ của em từ lâu rồi. Hồi học mẫu giáo, ngay cả lúc em thay tã giấy anh cũng đã nhìn thấy rồi!” Anh trêu tôi.

Vì đứng sát nên hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt tôi, tôi đoán mặt mình đang đỏ bừng, liền ngại ngùng nói: “Em không tin là anh còn nhớ những chuyện hồi nhỏ của em.”

“Dĩ nhiên là nhớ chứ!” Anh nhẹ nhàng lau vết máu cuối cùng cho tôi rồi mỉm cười hài lòng: “Anh nhớ nhiều chuyện lắm!”

Anh cười nhưng không trả lời, chỉ đẩy tôi ra ngoài bếp: “Thôi, máu cầm rồi! Mau đi bảo với gã Cực ngốc không gã lại gọi điện thoại ẹ em đấy!”

Haizz, Dương à! Em thực sự rất muốn biết hồi đó rốt cuộc anh nhớ những chuyện gì của em?

Chương 15: Gió qua rừng tường vi

Sau một hồi hú hồn, chúng tôi lại tiếp tục chơi tú lơ khơ trong phòng Cực.

“Ấy, em lại thắng rồi!” Xòe đăm bài trong tay ra, tôi lại một lần nữa reo lên.

“Gi mà gào tướng lên vậy?” Nhìn vẻ dương dương tự đắc của tôi, Cực ghen tỵ đến mức nhăn mặt lại: “Đó là do có người hậu thuẫn thôi!”

“Ai vậy? Ai hậu thuẫn chứ?” Tôi không chịu, liền cãi lại, còn làm mặt hề với Cực.

“Lục Tây Dương! Cậu nói xem kẻ đó là ai!” Cực tức đến nỗi đom đóm mắt, chĩa ngay mũi nhọn vào kẻ bàng quan duy nhất đang có mặt.

“Hả?” Nét mặt Dương lộ rõ vẻ sửng sốt, anh lắc đầu rồi cười: “Sao tôi biết được?”

“Lục Tây Dương, cậu cứ bốc phét đi!” Cực bắt đầu quát: “Trước đây bọn mình ngồi chơi tú với nhau, cậu lúc nào cũng chơi rất mạnh tay, chỉ cần giúp anh em là đối phương sẽ phải khóc thét, sao hôm nay cậu lại thua thảm thế?”

Dương nhún vai, vẫn mỉm cười: “Trác Ưu chơi cao tay quá thôi mà!”

Cực đã tức đến mức sắp sùi bọt mép, chỉ tay vào Dương, giọng bắt đầu run run: “Cậu là kẻ trọng sắc khinh bạn, ăn cây táo, rào cây sung!”

Tôi thấy anh ta khoa trương như vậy, cũng cười chảy cả nước mắt, rồi kéo tay áo anh ta năn nỉ: “Ui da, anh không nhường em một chút sao?”

“Một chút?” Cực ghé sát khuôn mặt đỏ khốc đỏ cười về phía tôi: “Bà cô, em thắng liền mười hai ván rồi đấy!”

Về đến nhà rồi, tôi vẫn nói chuyện với Dương về bộ dạng lúc đó của Cực: “Nếu em mà thắng tiếp ván nữa thì chắc anh ấy phát khóc mất!”

Thấy vẻ hứng khởi của tôi, Dương chỉ cười mà không nói gì.

“Ấy”, tôi sực nhớ ra một vấn đề quan trọng: “Có phải anh chơi bài rất giỏi không?”

“Bình thường thôi.” Anh cúi đầu nhìn mặt đường, bình thản đáp.

“Anh nói dối!” Tôi cúi thấp người xuống dưới đầu anh, ghé thẳng mặt vào mặt anh: “Rõ ràng là hôm nay anh làm hậu thuẫn cho em!”

Anh giật nảy mình vì tự nhiên thấy tôi thò mặt vào, rồi nhìn ra chỗ khác, nói nhỏ với vẻ không tự nhiên lắm: “Thì thấy em không khỏe nên nhường em chút mà.”

“Ai cần anh nhường hả!” Tôi cự nự, nhưng miệng vẫn nở nụ cười tươi rói. Anh chàng ngốc này! Không biết đường nhường kín đáo một chút, nhường tôi liên tục như vậy, làm sao Cực không nghi ngờ được chứ?

Đến cổng khu nhà, Dương đột nhiên cất tiếng gọi khi tôi đang chuẩn bị lên nhà.

“Ưu Ưu, em có tiếp tục học trường Phụ Trung không?” Anh nhìn vào mắt tôi, lặng lẽ hỏi.

Tôi quay mặt lại, đứng trên cầu thang, trân trân nhìn anh.

“À... Ý anh muốn nói là, vì anh và Cực chỉ đăng ký thi trường Phụ Trung, thế nên muốn hỏi em...” Dưới ánh đèn mờ, anh ấp a ấp úng.

Trong tích tắc đó, đột nhiên tôi nhớ đến khuôn mặt xinh xắn của Tô Tịnh, những giọt nước mắt tủi hờn của Sử Vân và ánh mắt chờ đợi của bố... Thậm chí là nụ cười tinh quái của Thương Thang.

“Em không biết, em thực sự không biết.” Tôi nhìn theo bóng anh phía dưới, miệng lẩm bẩm như đang nói với chính mình.

Dương thể hiện rõ vẻ thất vọng, anh cúi đầu xuống, sau đó lấy lại tinh thần ngay, mỉm cười nói: “Không sao, vẫn còn một năm nữa mà, em cứ suy nghĩ cho thật kỹ!”

“Vâng.” Tôi cũng thấy vui lây vì nụ cười tươi tắn của anh, nhoeo miệng cười đáp lại.

Nhưng Dương ạ, cả hai ta đều quên mất một điều: một năm là quãng thời gian đủ để thay đổi rất nhiều chuyện!

Kỳ nghỉ hè của tôi đã đến rất nhanh, trong đợt thi cuối kỳ, không nằm ngoài dự đoán, tôi lại đứng nhất lớp, bố tôi cảm thấy khá hài lòng.

Một hôm, ông gọi tôi đến, mỉm cười nói: “Ưu Ưu, hôm nay để mẹ giúp con ăn mặc đẹp một chút, bố muốn đưa con đi gặp một người rất quan trọng.”

“Ai vậy bố?” Tôi bắt đầu tò mò.

“Thầy giáo của bố, thầy ấy muốn gặp con.” Nói đến từ “thầy giáo”, nét mặt bố lộ rõ vẻ kính trọng.

Thế là tôi ngoan ngoãn mặc chiếc váy trắng đẹp nhất, tóc buông xõa vai, còn đeo một chiếc bím tóc màu xanh nhạt. Mẹ bận rộn chỉnh sửa hồi lâu, cuối cùng mỉm cười hài lòng: “Đứng soi một hồi trước gương, trông ra dáng thực nữ lắm rồi!”

Vội vàng rời nhà với bố, tôi mới biết hóa ra người mình chuẩn bị gặp là thầy hiệu trưởng cũ của trường Nhất Trung!

“Bố, con không muốn đi đâu!” Tôi đoán bố muốn giới thiệu tôi sang trường Nhất Trung, bất giác lại thấy bần khoản.

“Đừng lo, thầy hiệu trưởng Thang rất uyên bác và nhẹ nhàng, hòa nhã với học sinh.” Bố tưởng tôi xấu hổ, liền an ủi: “Hơn nữa, bố cũng được coi là học trò cưng của thầy, thầy sẽ không gây khó dễ cho con đâu.”

Tôi biết có giải thích cũng không kịp nữa, liền trề môi rầu rĩ. Hồi đầu không hứa sớm với bố học trường Nhất Trung thì tốt biết bao!

Nhà thầy hiệu trưởng Thương tọa lạc trong một khu dân cư yên tĩnh, đó là một khu nhà mái đỏ mang phong cách châu u có lịch sử lâu đời nằm riêng biệt, chuyên dành cho cán bộ cấp cao.

“Nhà thầy hiệu trưởng là thư hương môn đệ [1], con vào đó nói chuyện nhớ cẩn thận nhé!” Bố dặn dò tôi trước, sau đó bước đến bấm chuông.

[1] Chỉ những nhà dòng dõi Nho học.

Cửa được mở ra rất nhanh, một bác tuổi đã cao ra dẫn đường: “Anh Trác đúng không ạ? Cụ Thương đang đợi anh trong thư phòng!”

Tôi đi theo bố, thầm tắc lưỡi liên hồi: Haizz, thời buổi hiện đại mà vẫn còn giữ phong cách này à? Chủ nhân của ngôi nhà này chắc hẳn nổi tiếng lắm!

Đến thư phòng, quả nhiên nhìn thấy một lão tiên sinh da dẻ hồng hào, tinh nhanh khác thường. Vừa nhìn thấy bố tôi, ông liền cười lớn: “Tiểu Trác à, lâu lắm không gặp rồi nhỉ!”

Thái độ của bố rất cung kính: “Thầy Thương lâu lắm rồi em không được gặp thầy!”

Rồi hai thầy trò bắt đầu hàn huyên thân mật, nào là ba mươi năm về trước ư, Cách mạng văn hóa ư, càng nói càng hào hứng. Tôi nấp sau lưng bố, suýt thì mở miệng ngáp, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười, tỏ vẻ ta đây đang lắng nghe.

Một lát sau, dường như cuối cùng lão tiên sinh đã chú ý đến tôi: “Tiểu Trác, cô bé sau lưng cậu trông nhanh nhẹn nhỉ!”

Lúc này bố mới vội vàng giới thiệu tôi: “Như em đã nói trước với thầy, đây là Trác Ưu - con gái em.”

Đầu tiên lão tiên sinh liếc tôi từ đầu đến chân bằng ánh mắt sắc bén, sau đó gật đầu mỉm cười: “Khá lắm, duyên dáng, dễ thương, lại rất kiên nhẫn. Nghe chúng ta nói chuyện lâu như vậy mà không hề phàn nàn. Tiểu Trác, cậu dạy con khá lắm.”

Tôi nghe mà thầm giật mình, hóa ra là ông đã chú ý đến tôi từ lâu, vừa nãy chỉ là thử tôi mà thôi!

Không dám đưa tay quạt mồ hôi trên trán, tôi vội cất tiếng: “Cháu chào thầy hiệu trưởng ạ!”

Lão tiên sinh ngửa mặt lên cười lớn: “Con bé xinh xắn, giọng nói cũng rất dễ nghe!”

Tiếp đó lão tiên sinh lại hỏi tôi mấy vấn đề liên quan đến thiên văn, địa lý, nhân văn, tôi đều trả lời rất cẩn thận. Nghe xong, lão tiên sinh rất hài lòng khen với bố tôi: “Đúng là thông minh vốn sẵn tính trời!”

Đang hào hứng, đột nhiên ông lại than thở: “Nếu được gặp cháu sớm thì thằng cháu ngoại của ta đã không coi thường bạn bè cùng lứa như vậy!”

“Cháu ngoại ạ?” Tôi không giấu nổi tò mò. Không biết đứa trẻ được lớn lên trong môi trường này thì hống hách, kiêu căng đến mức nào?

Bỗng một giọng nói uể oải vang lên ngoài cửa: “Ông ngoại, ông lại nói xấu cháu rồi!”

Tôi liền nhìn về phía có tiếng nói, bất giác sững lại. Cậu chàng điển trai đang tựa người bên khung cửa, nụ cười tươi tắn trên môi kia không phải là Thương Thương thì là ai?

“Ông ngoại, ông đừng có mà nói xấu cháu trước mặt người khác nhé!” Trong lúc tôi còn đang thần người ra thì Thương Thương đã bước vào thư phòng, điềm nhiên đứng trước mặt tôi.

Lão tiên sinh liền vỗ hân một cái với vẻ đầy chiều chuộng: “Thằng nhóc này! Bình thường gọi thế nào người cũng không chịu đến, sao lại nhớ đến ông ngoại hả?”

Thương Thương mỉm cười, sau đó bước thẳng đến trước mặt bố tôi, chào hỏi rất kính cẩn: “Cháu chào chú Trác ạ!”

Tên này ngoan ngoãn từ bao giờ thế nhỉ? Nhìn nụ cười lộ rõ vẻ bỡ ngỡ trên môi hần, tôi cảm thấy sờn cả gai ốc.

Bố lại có vẻ rất vui, luôn miệng khen với lão tiên sinh: “Cháu ngoại thầy khô ngô, lanh lợi quá!”

Khuôn mặt lão tiên sinh lộ rõ vẻ tự hào: “Thằng cháu ngoại này của ta không chỉ khô ngô mà còn giỏi giang nữa!”

Ặc... Có người nào khen con cháu mình như vậy không? Tôi lén lườm một cái, thảo nào gã Thương Thang lại dương dương tự đắc đến vậy, hóa ra đều do người trong nhà thường xuyên cho hần đi tàu bay giấy!

“Này, hot girl”, giọng nói âm hồn của hần văng vẳng bên tai tôi, “Hôm nay cậu ăn mặc ra dáng quá nhỉ!”

Biết ngay là tên này không nói được câu nào tử tế! Tôi tức điên người, nhưng lại không dám nổi trận lôi đình trước mặt người lớn, đành phải quay đầu lườm hần một cái với ánh mắt náy lửa.

“Thang Nhi, cháu là chủ nhà, nên đưa Trác Ưu đi tham quan khuôn viên nhà ta!” Đột nhiên lão tiên sinh nói xen vào một câu.

“Không...” Tôi đang định từ chối lời đề nghị đáng sợ này, Thương Thang đã nở một nụ cười rất ma mãnh:

“Dĩ nhiên là không có vấn đề gì. Cháu sẽ giới thiệu tận tình với bạn ấy!”

Khuôn viên nhà họ Thang khá xinh xắn. Không có bố giám sát, tôi cũng tò mò sờ chỗ nọ, mó chỗ kia: “Hoa này là hoa gì vậy?”, “Hoa kia thì sao?”, “Hoa màu trắng kia là hoa gì?”...

Thương Thang đi sau tôi, vừa chậm rãi trả lời các câu hỏi, vừa trêu tôi.

“Lúc ra khỏi nhà, trông cậu chống đối ghê lắm mà, sao giờ lại có vẻ hào hứng nhỉ?”

“Đến rồi thì phải chấp nhận thôi!” Tôi trả lời tỉnh queo, tiếp tục ngó nghiêng.

“Ấy, cái xích đu kia đẹp quá!” Nhìn thấy ở góc khuôn viên có một cái xích đu bằng mây rất độc đáo, tôi bắt giác thốt lên. Sau đó, tôi lập tức nhìn chủ nhân của nó với bộ mặt trông rất tội nghiệp: Ê nhóc, cậu hiểu ý tôi chứ?

Thương Thang là nhân vật thông minh như thế nào? Vừa nhìn hần đã nhận ra ngay ý đồ của tôi: “Cậu có thể đến đó ngồi!”

Và thế là tôi mỉm cười rạng rỡ, đến ngồi xuống xích đu.

“Cậu sướng nhỉ! Có ông ngoại tuyệt như thế có khuôn viên đẹp thế này, lại cả xích đu thiên thần này nữa!” Tôi vừa ngồi đu vừa xuýt xoa ngưỡng mộ: “Thảo nào đời gió có gió, cần mưa có mưa!”

“Những cái này có gì đáng ngưỡng mộ?” Thương Thang nhún vai, tỏ vẻ rất bình thường: “Những cái này đâu phải của tôi mà là của ông ngoại tôi. Hơn nữa, tôi không thấy môi trường sống của tôi đem lại cho tôi lợi ích gì nhiều. Rất nhiều người vừa nghe thấy gia thế của tôi liền tỏ ra cung kính, kết quả là tôi chẳng được nghe câu nói chân tình nào cả, chán ngắt!”

“Đây chính là nguyên nhân khiến cậu lạnh lùng với mọi người xung quanh ư?” Tôi lắc qua lắc lại trên xích đu, còn nhấc cao chân lên.

“Bọn họ không đối xử chân thành với tôi thì việc gì tôi phải đối xử tốt với họ?” Giọng Thương Thang nghe có phần cô đơn, ánh mắt cũng trầm xuống.

“Ấy, cậu đừng nói như thế!” Tôi sợ nhất là nhìn thấy các chàng mỹ nam buồn, liền vội an ủi hần: “Còn có tôi nữa mà! Tôi đối xử với mọi người xung quanh rất chân thành!”

“Cậu ư? Cậu nghĩ cậu là ai chứ?” Hần cười cười, miệng thốt ra câu nói lộ rõ vẻ châm chọc.

“Xí! Ai thèm cậu coi trọng tôi!” Mặt tôi đỏ bừng, tiu ngĩnh đáp: “Dĩ nhiên là cũng có người coi tôi là bảo bối rồi!”

“Vậy hả? Bố cậu hay mẹ cậu?” Hần bước đến, ngồi phịch xuống xích đu, tiếp tục cười giễu tôi.

“Không phải!” Tôi nhìn sóng nước gợn lăn tăn dưới ánh trăng bàng bạc: “Có một người đã hứa sau này sẽ chăm sóc tôi suốt đời!”

“Vậy hả? Ai vậy?” Thương Thang bắt đầu lắc lư trên xích đu, giọng nói có vẻ rất lơ đãng.

“Anh ấy vừa cao vừa đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao cũng cừ, rất nhiều người thích anh ấy! Điều quan trọng nhất là, anh ấy rất dịu dàng, rất tốt với tôi...” Vừa kể, nụ cười trên môi tôi bất giác tươi tắn hẳn lên, ánh mắt cũng vô cùng ngọt ngào.

”Có phải cậu thích anh ta không?”

Câu hỏi lạnh lùng này đã chọc vào rất không đúng lúc, cắt đứt ký ức ngọt ngào của tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn tôi lạnh giá hơn, bất kỳ cái nhìn nào trước đó.

Dương, em có thích anh không? Từ trước đến nay em luôn né tránh câu hỏi này. Em không ngừng nói với mình rằng, em chỉ ngang ngành, và em mong được dựa dẫm vào anh mà thôi. Tuy nhiên, tại sao khi nghe nói anh chỉ coi em như một cô em gái, em lại buồn như vậy?

“Tôi hỏi có phải cậu thích anh ta không?” Rõ ràng là Thương Thang có vẻ sốt ruột, ánh mắt và giọng nói nghiêm nghị hẳn lên, nhìn rất đáng sợ.

“Tôi... không... tôi không biết!” Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn như vậy, thế nên cũng sợ, lắp ba lắp bắp.

“Hừ! Ngay cả bản thân cũng không biết mình có thích người khác không, đúng là đại ngốc!” Hắn lườm tôi một cái, giọng rất bực bội.

“Gì chứ?” Ấm ức quá, tôi liền phản bác lại ngay: “Tóm lại là tôi biết tôi là người vô cùng quan trọng với anh ấy.”

“Chỉ tưởng bở!” Hắn buông một câu rất thô bạo, đứng dậy và bỏ đi luôn.

Tôi thần thờ ngồi trên xích đu, nhìn theo bóng hắn đang rời xa, không hiểu gã này có sợi dây thần kinh nào bất bình thường không nữa?

Về đến phòng, bố vẫn đang nói chuyện rất rôm rả với lão tiên sinh, chủ đề đã chuyển sang ngành thiết kế công trình của bố, chắc là chưa thể dừng lại ngay được. Nhìn Thương Thang thì thấy hắn đang nằm trên một chiếc ghế tựa gỗ hồng ở một góc, tay đang lật một cuốn sách dày cộp, nét mặt cố tình thể hiện vẻ “Đừng quấy rầy tôi!”

Tôi không có ai để trò chuyện, đành phải ngồi bên nghe hai người lớn nói, cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, trong lúc tôi đang gả gà buồn ngủ thì lão tiên sinh đã mở lời vàng: “Tiểu Trác, tôi thấy con gái cậu cũng mệt rồi đấy, hay là để Thương Thang đưa nó về trước, hai ta sẽ nói chuyện tiếp?”

Bố đang nói chuyện hào hứng, dĩ nhiên đồng ý ngay. Tôi len lén nhìn Thương Thang, hắn sầm mặt, không thêm tiếp lời. Chắc là sự tính toán của thầy và bố sẽ toi công. Tôi đoán rằng chắc chắn Thương Thang sẽ không đồng ý, hôm nay rõ ràng gã này đã lên cơn thần kinh!

“Vâng, để cháu đi gọi lái xe.” Trái với dự đoán của tôi, cuối cùng hắn vẫn bỏ quyển sách xuống, đứng dậy đi về phía máy điện thoại.

Tôi tròn mắt nhìn theo bóng hắn. Ai bảo con gái khó hiểu? Không phải con trai cũng sáng nắng chiều mưa, trưa gió nhẹ đó sao?

Ngồi trên xe riêng của nhà họ Thang, hai chúng tôi không ai chịu nói chuyện với ai, bầu không khí vô cùng kỳ quái. Ngay cả lái xe cũng liên tục nhìn trộm chúng tôi, khiến tôi rất mất tự nhiên, lòng thầm cầu nguyện: Mau về đến nhà đi! Cháu xin chú đấy!

“Chú lái xe, chú lái cẩn thận đấy, chú ý đằng trước kìa!” Giây phút quan trọng, Thương Thang buông ra câu đó, không mẫn mà không nhạt nhẽo, lái xe lập tức thay đổi tầm nhìn, không dám liếc trộm nữa.

Tên này cũng coi trọng nghĩa khí gớm nhỉ! Tôi hơi cảm động, liền nhìn trộm hắn một cái, thấy mặt hắn vẫn lạnh như băng. “Haizz, chắc thích tỏ vẻ ta đây cool thôi mà!” Tôi nhủ thầm.

Cuối cùng đã đến cổng khu nhà tôi ở, tôi vội vàng mở cửa xe nhảy xuống. “Bye bye! Bye bye!” Tôi vui vẻ tạm biệt người trong xe, chuẩn bị chạy vụt lên nhà. Không ngờ Thương Thang cũng xuống xe rất nhanh, còn hỏi tôi: “Có cần phải đưa cậu lên không?”

“Không cần, không cần đâu! Không cần phiền như vậy đâu!” Tôi rối rít khua tay.

“Ồ.” Hấn cúi đầu, ghé sát vào tôi, mắt nhìn về phía trước, nét mặt vô cùng dịu dàng, miệng nở một nụ cười vô cùng kỳ quái: “Thế tức là cậu muốn làm phiền đến anh ta ư?”

Tôi nhìn theo hướng hấn đang ngo, ở góc rẽ cầu thang có một chiếc bóng cao ráo quen thuộc đang đứng lặng lẽ.

“Dương!” Tôi buột miệng kêu lên một tiếng.

10. Chương 16-17-18

Chương 16: Nỗi tương tư

“Dương!” Tôi vừa vui mừng gọi, vừa vội vã chạy về phía anh.

“Sao đến mà không báo cho em biết?” Cuối cùng cũng đã đến nơi, tôi vừa thở hổn hển vừa trách.

“Anh vừa đi du lịch về, muốn mang quà sang cho em.” Anh cúi đầu nhìn tôi, nụ cười vô cùng triu mến: “Đừng chạy vội thế! Không cần thận lại chảy máu cam đấy!”

“Vậy hả? Hình như anh và cô chú đi Đôn Hoàng hả?” Tôi ngờ nghệch le lưỡi, sau đó hào hứng trở lại: “Anh mua quà gì cho em vậy? Đồ ăn hay sản vật địa phương?” Vừa nói tôi vừa ngo nghiêng, xem xem rốt cuộc trên tay anh là cái gì.

“Đừng sốt ruột!” Anh cười: “Còn có người đang đợi ngoài kia kìa!”

Lúc này tôi mới sực nhớ ra Thương Thang vẫn đang đứng ở bên ngoài. Quay đầu nhìn lại, hấn đang dựa vào cửa xe, tựa như một bức tượng hóa thạch, nhìn chúng tôi chằm chằm.

“Haizz, đó là cháu của thầy giáo bố em! Hôm nay bố con em đến nhà cậu ấy chơi, bố em bảo cậu ấy đưa em về!” Tôi hậm hực giải thích: “Luôn tỏ vẻ ta đây là thiếu gia, đáng ghét lắm!”

“Vậy hả?” Dương nhìn Thương Thang, lịch sự gật đầu, vẻ như đang suy tư gì đó.

“Anh đợi chút, để em ra chào cậu ta!” Tôi nhướn miệng cười với Dương rồi vội chạy ra chỗ ô tô đang đỗ.

“Haizz, bạn tôi đến chơi, tôi không tiện mời cậu lên nhà chơi nữa, xin lỗi nhé! Bye bye cậu!” Tôi không thêm quan tâm đến vẻ mặt hậm hằm của Thương Thang, vừa nói vừa đẩy hấn vào xe.

Chắc là cậu thiếu gia này chưa bao giờ bị người ta đuổi về, tức đến nổi tái cả mặt. “Ê!” Trước khi bị tôi nhốt lên xe, cuối cùng hấn cũng tìm được cơ hội lên tiếng: “Anh ta chính là người hứa sẽ chăm sóc cậu hả?”

“Không phải, cậu đừng đoán mò!” Mặt tôi lập tức nóng bừng, vội vàng dặn với theo: “Cậu đừng có nói cho bố tôi biết điều tôi nói với cậu ngày hôm nay nhé!”

“Hừ!” Hấn hừ một tiếng, kéo cửa kính lên, bảo lái xe cho xe chạy.

“Đồ quái thai!” Tôi làm mặt hề đằng sau ô tô rồi hài lòng chạy đến chỗ Dương.

“Rốt cuộc là gì vậy?” Tôi tò mò nhìn đôi tay Dương. Không chịu nổi ánh mắt trông ngóng của tôi, anh đành phải đầu hàng, đưa ra miếng vải tựa như bức bích họa: “Đây là vải nhuộm sáp Đôn Hoàng. [1]”

[1] Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc.

“Đẹp quá!” Tôi nhìn bức tranh nhuộm sáp tinh xảo trên tay anh, bất giác xuýt xoa.

“Em có thích không?” Dương nhìn tôi, dịu dàng hỏi: “Môn nghệ thuật mà em thích nhất đấy!”

“Dĩ nhiên là thích rồi! Anh đúng là có con mắt thẩm mỹ!” Tôi nâng niu bức tranh nhuộm sáp, không ngẩng đầu lên mà đáp: “Không biết gã khờ Lỗ A Cự đi du lịch mang về được những gì?”

Dương liền cười: “A Cự mà nghe được em nói chắc sẽ tức chết mất! Người ta còn gọi điện thoại kêu khổ với anh, nói lần này ngàn dặm xa xôi mà còn mang cả một ba lô nặng đặc sản về cho em đó!”

“Lại là đồ ăn hả?” Tôi lườm một cái, nói: “Điểm chung duy nhất giữa anh Cự và em là thích ăn vặt!”

Nhưng trong lòng vẫn khoái chí vô cùng: Cự, anh thật không hổ là người anh em tốt của em!

Nhìn tôi vui đầu nghiên cứu bức tranh nhuộm sáp, đột nhiên Dương đề nghị: “Ưu Ưu, em cũng tặng anh một món đồ gì đó đi?”

“Hả?” Tôi dừng tay lại, ngẩn tò te nhìn anh: “Em đã đi du lịch đâu! Đi về rồi em sẽ tặng anh sau nhé!”

“Không phải là đồ lưu niệm du lịch đâu!” Anh có vẻ rầu rĩ: “Em chưa bao giờ tặng anh cái gì cả. Anh chuẩn bị tốt nghiệp rồi, kiểu gì em cũng phải tặng gì đó chứ!”

“Hình như đúng là vậy!” Tôi bắt đầu nhớ lại: Sinh nhật Dương, tết Thiếu nhi, tết Thanh niên, Noel, tết Dương lịch... Đúng là tôi chưa tặng anh cái gì cả! “Hi hi... Trước đây anh được nhiều bạn gái tặng quà lắm mà, thiếu em cũng có sao đâu!” Để giấu đi vẻ ngại ngùng của mình, tôi liền cười khúc khích.

“Đó là hai chuyện khác nhau!” Anh nhìn tôi với vẻ hơi bức tức: “Em đã từng tặng quà sinh nhật cho Lỗ A Cự, sao em lại kỳ thị anh?”

Bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, tôi giật thót mình, liền lập tức thỏa hiệp: “Thôi được rồi, em nhất định sẽ tặng anh một món quà tốt nghiệp!”

“Thật hả?” Dương cười rất tươi: “Không được nuốt lời đâu đấy!”

“Chắc chắn không nuốt lời.” Tôi gật đầu quả quyết.

Cuối cùng Cự cũng đã về. Quả nhiên không sai, đúng là anh ta đã mang một túi nặng các đồ đặc sản địa phương về cho tôi, lại còn có cả mấy thứ như trà hạt, vòng tay, mặt dây chuyền nữa.

“Anh Cự, anh thật chẳng có con mắt nghệ thuật gì cả!” Tôi vừa thưởng thức các món ăn, vừa giáo huấn anh ta: “Những món đồ vặt vãnh này chỗ nào chả bán, chẳng có gì đặc sắc, mua về thật phí tiền!”

Dương đứng bên cạnh cũng hòa vào: “Đúng vậy, chả có tí đặc sắc nào!”

Cự đỏ mặt tía tai, mạch máu trên trán giật giật, giật ngay túi bánh trên tay tôi: “Hai người chê phải không? Chê thì đừng ăn nữa!”

Tôi chớp mắt, nhìn Dương với vẻ ảm ức, thế là anh liền an ủi Cự ngay: “Haizz, chỉ đùa chút thôi mà! Mấy hôm trước Ưu Ưu còn nói rất nhớ cậu. Sợ cậu đi xa không quen!”

“Vậy hả?” Sắc mặt Cự đã dịu trở lại, ném trả túi bánh cho tôi: “Nhà người cũng có chút lương tâm đó nhỉ!”

Tôi đón lấy túi bánh, không nói gì mà tiếp tục ăn, bụng lại vui như mở cờ: Gã Cự này dễ lừa thật!

Ba đứa lại bắt đầu tán hươu tán vượn, nào là những chuyện được chứng kiến trong chuyến du lịch, chuyện cuộc sống của người dân địa phương, ai cũng nổ như pháo rang.

“Ấy!” Đột nhiên tôi giơ cánh tay lên ngó.

“Sao vậy?” Dương cất giọng dịu dàng, rồi nắm lấy cổ tay tôi.

“Lại bị muỗi đốt nữa rồi!” Tôi chu miệng, cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Anh cúi đầu cười khẽ, giơ ngón tay thon dài xoa nhẹ vết sưng của tôi. Dưới ánh đèn dịu mắt, hàng mi dài của anh rủ xuống, tôi nhìn mà thần thờ.

“A, tìm thấy rồi!” Đột nhiên anh reo lên.

“Gì vậy?” Tôi trở về với thực tại.

“Ở đây, em coi này! Đầu gối muỗi đốt!” Anh cười cười, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay tôi, không chịu buông ra, “Con muỗi đáng ghét, chắc là em khó chịu lắm!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy vẻ dịu dàng vô tận ẩn trong đôi mắt màu hạt dẻ đó.

Dương! Anh có biết không, mọi hành động của anh lúc đó có uy lực biết bao, khiến trái tim em phải lỗi nhịp. Và niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trong lòng em lúc đó cũng dâng trào... gần như sắp vỡ òa.

Chương 17: Hoa lê trắng vương đầy sân

Suốt cả mùa hè, tôi cố vắt óc nghĩ xem nên tặng Dương món quà gì. Còn lâu mới đến sinh nhật anh, không thể tặng món quà long trọng quá, nhưng quà tốt nghiệp cũng không nên quá đơn giản, đúng là đã vắt hết óc mà chưa nghĩ ra được.

Hôm nay, đang đi trên đường thì tôi gặp thầy giáo dạy Mỹ thuật - người vốn đánh giá tôi rất cao. Thầy hỏi: “Dạo này Trác Ưu có tập vẽ gì không?”

Tôi đáp: “Em có, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng thôi ạ.”

Thầy liền nói với vẻ tiếc nuối: “Em đừng lãng phí năng khiếu bẩm sinh như thế, có thể thử làm một số đồ thủ công xem sao!”

Tôi lập tức nghĩ ra: Đúng rồi, tôi có thể tự làm tặng Dương! Chắc chắn là độc nhất vô nhị! Đã nói là làm, tôi lập tức hành động mua giấy và bút màu, còn xin một ít vải vụn của mẹ, chuẩn bị phát huy sở trường của mình, chắc chắn Dương sẽ vô cùng ngạc nhiên.

Mất hẳn một tuần liền, cuối cùng tôi cũng làm xong món quà tặng Dương: một tấm thiệp điểm vẽ xinh xắn, kỳ công. Nền thiệp trắng muốt in hoa chìm, bên trên là một đóa bách hợp vẽ bằng màu nước có thể mở ra được. Mở đóa bách hợp ra, bên trong là một thiếu nữ đáng người nhỏ nhắn trong chiếc váy màu hồng phấn, được làm bằng vải ren và lụa, đang kiễng mũi chân trong điệu múa vô cùng duyên dáng. Cuối cùng tôi còn lén xịt một ít nước hoa của mẹ lên trên đó.

Thôi được, tôi thừa nhận tấm thiệp này quá ư là nữ tính. Nhưng tôi chỉ thầm mong rằng Dương có thể coi cô gái trong tấm thiệp là sự hóa thân của tôi, như thế tôi có thể ngày ngày được ở bên anh!

Tôi đã nghĩ rất lâu cho lời đề tặng viết trên tấm thiệp, cuối cùng tôi quyết định càng đơn giản càng tốt, ít nói ít sai mà! Thế nên tôi chỉ viết một vài lời chúc mừng chung chung như tốt nghiệp vui vẻ, sức khỏe dồi dào... Nhưng câu “tình bạn bền lâu” đó tôi lại ngần ngại mãi không chịu đưa vào.

Rốt cuộc tôi đang chờ đợi điều gì đây? Ngay cả bản thân tôi cũng không biết rõ câu trả lời.

Điểm thi vào cấp ba đã được niêm yết, với thành tích xuất sắc là một trong ba người có điểm cao nhất, Dương đã đỗ trường Phụ Trung. Cực cũng không tồi, không phải lo chuyện bắt gia đình nộp tiền chọn trường nữa.

“Ui da mẹ ơi, lần này đúng là thử phào rồi!” Vừa xem xong điểm, Cực liền reo lên liên hồi bên tai tôi.

Tôi mỉm cười với anh ta, ra vẻ rất hiểu cảm giác cuối cùng đã trút được gánh nặng trong lòng, “Bọn anh có thể yên tâm rồi!”

“Nhưng em xem, tên Lục Tây Dương này giỏi thật, học sinh cả thành phố thi với nhau, ngày nào gã cũng chơi cùng bọn mình mà vẫn lọt được vào top ba người có điểm cao nhất, thật đúng là!” Mặc dù Cực bủi môi, nhưng vẫn nhận ra được rằng anh ta đang rất mừng cho Dương.

Tôi cũng thấy vui vô cùng, liền hỏi: “Anh Dương đâu anh? Kiểu gì cũng phải gặp trực tiếp nói lời chúc mừng chứ nhỉ!”

“Không biết, vừa xem điểm xong đã bị một mỹ nữ gọi đi rồi, nói là muốn chúc mừng hẳn gì đó.” Cực lắc đầu.

Một linh cảm chẳng lành ập tới, tôi nói với Cực: “Anh đợi em một chút, em đi tìm anh ấy!” Nói xong liền chạy đi ngay. Dương, anh đang ở đâu vậy?

Cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy anh dưới gốc cây si lâu năm trong trường. Anh mặc áo trắng, nụ cười hút hồn trên môi, đứng trước một cô bạn rất xinh xắn. Và cô bạn xinh xắn có đôi mắt sáng ngời đó chính là Tô Tịnh. Cô đang nghiêng đầu nói gì đó với Dương, má lúm đồng tiền vô cùng duyên dáng. Dương vừa lắng nghe vừa liên tục gật đầu tỏ ý đồng tình.

Đúng là một đôi tiên đồng, ngọc nữ!

Tôi đứng ở xa, cảm thấy máu toàn thân đang đông cứng lại, các cơ cứng đờ, hồi lâu không thể nhúc nhích.

“Không sao, không sao! Bọn họ chỉ nói chuyện thôi mà!” Im lặng hồi lâu, tôi hít một hơi thật sâu và cố gắng an ủi mình: “Họ chỉ là bạn bè bình thường của nhau thôi!” Thế là tôi lấy hết can đảm, nắm chặt tấm thiệp mà mình đã dốc hết tâm huyết để làm và bước về phía họ.

Dương à, nếu có thể, em thà mãi mãi không bao giờ bước lại gần! Vì em nghe thấy rất rõ Tô Tịnh cười hỏi anh về em:

“Anh đối xử rất tốt với Trác Ưu lớp em mà!”

“Vì bọn anh từ nhỏ đã chơi với nhau!”

“Cô ấy và Sử Vân, anh thích chơi với ai hơn?”

“Thích nói chuyện với bạn ấy nhưng thích chơi với Sử Vân hơn.”

“Có phải anh thích Trác Ưu không?”

“Dĩ nhiên là không, anh chỉ coi Trác Ưu như em gái thôi.”

Từng câu từng chữ của Dương như mũi kim đâm sâu vào trái tim non nớt của tôi, máu tươi chảy đầy xuống đất. Hóa ra tất cả đều là do tôi tưởng bở! Hà có gì? Hà có gì? Cây lê nở đầy hoa trắng trong trái tim tôi, đến khi cánh hoa rụng hết, mới phát hiện ra chỉ là tuyết lạnh mà thôi!

Tôi lặng lẽ đứng yên, một nỗi buồn tê tái xâm chiếm tâm hồn: Hóa ra khi hạnh phúc đã tan vỡ, nỗi đau sau đó đủ để khiến bạn không thể thở được nữa.

Nhưng Trác Ưu à, người là cô bé kiên cường, người không được khóc, người phải uốn ngực ngẩng cao đầu bước đi vì Tô Tịnh đã nhìn thấy người rồi!

Trước vẻ sững sốt của Tô Tịnh, tôi nở một nụ cười rất tươi và bước nhanh đến: “Gớm nhỉ! Hai người giấu mọi người làm gì vậy?” Nói rồi tôi còn đánh đùa Tô Tịnh một cái.

“Ưu Ưu!” Rõ ràng Dương rất bất ngờ, thậm chí còn có vẻ căng thẳng: “Em đến từ lúc nào vậy?”

“Em vừa đến xong! Em đang đi tìm anh, nhìn thấy hai người liền chạy đến. Lúc đầu em còn định hù hai người một trận, nhưng cuối cùng lại bị người đẹp Tô Tịnh phát hiện ra!” Tôi cười rất thoải mái, lại còn tính nghịch lễ lười.

Nhìn vẻ ranh ma của tôi, Dương cười, mắng một câu: “Chẳng bao giờ biết nghiêm túc là gì!”

Rồi hỏi với vẻ quan tâm: “Em tìm anh có chuyện gì không?”

“À! Cũng chẳng có gì quan trọng đâu!” Tôi bình thản nói: “Không phải anh muốn em tặng quà tốt nghiệp đó sao? Em đang định đưa cho anh đây!” Nói rồi tôi liền dúm tấm thiệp vào tay Dương.

“Đẹp quá!” Tôi nghe thấy Tô Tịnh thốt lên.

Vậy ư? Sao có thể không đẹp được chứ? Cậu có biết tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, đâm vào tay bao nhiêu lần không?

“Em... em tự làm à?” Giọng Dương run run vì xúc động.

“Vâng! Đẳng nào em cũng rồi chẳng có việc gì làm nên làm bữa thôi!” Tôi vờ đáp với vẻ thờ ơ, “Hôm nào cũng phải làm cho Cực một tấm mới được!”

“Ồ...” Ánh mắt Dương sầm xuống, nhưng rồi lập tức trở lại bình thường: “Rất đẹp, anh rất thích, cảm ơn em!”

“Anh thích là tốt rồi!” Tôi nhún nhún vai: “Sau này đừng đòi em quà nữa nhé! Thôi hai người cứ nói chuyện đi, em không quấy rầy nữa!” Nói xong tôi liền vỗ vỗ hông và quay đi.

Dương à, bóng em lúc đó có phải rất hiên ngang không? Nhưng anh hãy nhìn kỹ đi, bóng em đổ dài xuống mặt đất và đang rỉ máu, nó đang khóc nức nở!

Chương 18: Nụ cười rạng rỡ

Dương, anh có biết không? Đã từng có một thiếu nữ thơ ngây hái trộm một đóa hoa cúc trong công viên, ngắt từng cánh hoa để làm sáng tỏ một câu hỏi ngỡ ngàng rằng: “Anh ấy thích mình?”, “Anh ấy không thích mình?”...

Tuy nhiên, hỏi ai cũng không bằng hỏi chính anh! Câu trả lời đích thân anh nói ra đã là minh chứng rõ nét nhất cho sự tưởng bỏ của em!

Tôi về đến nhà, không có thời gian để buồn mà chỉ nghĩ: Mau làm ngay một tấm thiệp để tặng Cực! Không được để người ta cười mình!

Và thế là tôi đã phấn đấu ba ngày ba đêm không chớp mắt, cuối cùng hoàn thành được một tấm thiệp còn đẹp hơn, bên trên là đám hoa anh đào bằng lụa, vô cùng xinh xắn. Tôi còn viết lời chúc giống hệt như đã viết cho Dương, bổ sung thêm một câu: “Chúc cho tình bạn của ba chúng ta mãi mãi bền lâu!”

Lúc tôi đưa tấm thiệp cho Cực, Dương cũng có mặt. Cực mừng đến suýt ngất, liên tục khoe với Dương: “Đẹp không? Đẹp không? Đẹp hơn thiệp tặng cậu nhì?”

Dương cầm lấy tấm thiệp, ngắm nghía hồi lâu, mặt sầm xuống.

Cực như vương phi đắc sủng, mồm miệng liên thoảng: “Trác Ưu tốt với tôi hơn cậu, thế nào? Ha ha ha...”

Hồi lâu Dương không nói gì, tôi cũng khác hẳn lúc bình thường, không ngăn Cực lại, cứ để mặc anh ta say sưa. Nhìn vẻ hựt hững của Dương, thậm chí trong lòng tôi còn cảm thấy vui vui vì đã trả được thù.

Haizz, Dương à! Nếu lúc đó em bớt ngang ngạnh, bớt dè dặt thì phải chẳng mọi chuyện sau này sẽ không xảy ra nữa?

Chẳng mấy chốc đã phải đi học, Dương thay mặt học sinh mới lên phát biểu trong buổi lễ khai giảng, khiến cả khối cấp ba phải xôn xao. Rất nhiều chị khối trên thi nhau hỏi dò anh

chàng đẹp trai đầy phong độ kia là ai? Có sở thích, sở trường gì? Thích mẫu bạn gái như thế nào? Có vẻ như không điều tra được hết về anh thì quyết không dừng bước.

Và cái tên Tô Tịnh được nhắc đến rất nhiều lần. Mọi người đều đã biết, anh chàng tên là Lục Tây Dương đó có mối quan hệ khá mờ ám với một cô bạn múa rất giỏi. Tô Tịnh lập tức trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường, đi đến đâu cũng có người nhìn ngó, rồi bàn tán xôn xao: “Coi kìa, đó chính là người mà Lục Tây Dương thích đấy!”

Chỉ một thời gian ngắn mà tiếng tăm của Tô Tịnh đã nổi như cồn, nét mặt lúc nào cũng rạng ngời hạnh phúc. Nhưng cô ấy rất biết sống, không bao giờ khoe khoang trước mặt đám con gái, rất có lòng tự trọng của một mỹ nữ. Trước sự vây quanh của mọi người, hằng ngày chỉ có thể nghe thấy tiếng cười dịu dàng của cô: “Đâu có!”, “Anh ấy đã bao giờ thừa nhận đâu!”, “Không phải vậy đâu!”

Tô Tịnh càng phủ nhận, mọi người lại càng tin rằng tin đồn là có thật, hơn nữa cô ấy lại xinh xắn, dễ thương, ai còn thắc mắc gì nữa? Cuối cùng, Tô Tịnh và Lục Tây Dương trở thành chủ đề chính được nhắc đến nhiều nhất trong trường, đồng thời cũng là điều bí mật được công khai.

Khi ấy, tôi bận những gì nhỉ? Không, tôi không thể làm được gì cả. Tôi chỉ đứng thẩn thờ một góc, xem vở kịch lãng mạn của đôi tài tử giai nhân này thôi. Hóa ra trong vở kịch ấy, ngay cả một vai phụ tôi cũng không có chân. Điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là thu dọn trái tim tan vỡ của mình, lặng lẽ đứng bên cạnh bàng quan mà thôi.

Dương à, lại là lúc đầu thu! Em bước trên đường trải dài bóng mát ngày trước đã tương phùng với anh, lá vàng trải đầy, vẫn rực rỡ như xưa. Tuy nhiên, bên cạnh không còn người thiếu niên áo trắng thích trêu chọc người khác đó nữa, không còn câu nói: “Ấy, em không nhớ anh là ai à?” nữa.

Haizz, Dương à, người không nhớ người bên cạnh là anh, chính là anh.

Anh hãy ngoái đầu lại, trong góc nhỏ phía sau có một chiếc bóng buồn bã đang đứng co ro, cô ấy đang gặm nhấm vết thương của mình và nước mắt.

Kỷ niệm cũ không còn, đã trôi theo năm tháng!

Tôi bắt đầu lấy cớ bận học hành, giảm bớt số lần gặp Cực và Dương. Vì thực sự tôi không có cách nào để đối mặt với nụ cười vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng của anh. Tôi sợ, sợ mình lại một lần nữa tưởng bở! Cực tỏ vẻ không hài lòng, nhưng Dương không trách gì tôi, và thế là nhóm ba người đã dần dần giải tán.

Cuộc sống bình lặng như một ao tù, tuy nhiên, việc gì đến vẫn cứ đến không sao tránh được!

Hôm nay trong giờ giải lao, đám nữ sinh nô đùa ngoài hành lang, tiện thể hít thở bầu không khí trong lành. Có lẽ vì chuẩn bị tốt nghiệp, mọi người đều tỏ ra đa sầu đa cảm. Một cô bạn gái trước đây rất ít nói đột nhiên hỏi tôi: “Hóa ra cậu không giống như những gì tớ nghĩ, Trác Ưu à!”

“Hả? Cậu tưởng tớ là người như thế nào?” Tôi tò mò hỏi.

“Cậu...” Cô bạn có vẻ bẽn lẽn, “Ấn tượng mà trước đây cậu để lại cho tớ là một con búp bê bằng sứ chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chạm vào là vỡ, rất ẻo lả!”

“Làm gì có!” Tôi bật cười: “Tớ biết tớ cũng có phần mít ướt, nhưng cũng không đến mức độ đó!”

“Thật đấy!” Cô ấy liền giải thích: “Mọi mặt của cậu đều rất ổn, thế nên mặc dù cậu cười rất tươi, nhưng mọi người đều có cảm giác chắc chắn cậu rất thanh cao, rất khó gần!”

Tôi lè lưỡi, đáng định trả lời không phải như vậy đâu thì Tô Tịnh đột ngột nói xen vào:

“Làm gì có? Ưu Ưu và Lục Tây Dương rất tốt mà!”

Tôi quay sang nhìn, không biết câu nói này của cô ấy rốt cuộc là có ý gì?

Nụ cười rạng rỡ vẫn đọng trên môi Tô Tịnh, cô ấy từ từ hé đôi môi xinh xắn, giọng oanh vàng thổ thê: “Nghe Lục Tây Dương nói là cậu thích anh ấy hả?”

Tôi đứng thẩn thờ như trời trồng, thực sự không thể tin vào tai mình: “Cậu... cậu nhắc lại lần nữa đi!”

“Sao cơ, cậu không biết à?” Nét mặt Tô Tịnh lập tức chuyển sang vẻ sững sờ: “Mấy hôm trước Tây Dương nói chuyện với bạn, bảo là có rất nhiều cô gái thích anh ấy, mọi người liền bảo thử nói rõ xem là ai, kết quả ngày hôm sau anh ấy mang hẳn một hộp giấy đến, bên trong đựng toàn quà của con gái tặng, tám thiệp cậu làm cũng thấy vớt vớt trong đó!”

Sắc mặt tôi tái đi, tôi nghiêng chặt răng, hỏi nhỏ: “Có thật là anh ấy nói tớ thích anh ấy không?”

“Thật mà!” Tô Tịnh gật đầu: “Chính anh ấy nói là cậu thích anh ấy!” Nghĩ một lát, cô ấy lại nói tiếp: “Nhưng tớ đoán không phải! Chắc anh ấy hiểu lầm thôi!”

Dương à! Em còn có thể nói gì được nữa? Em còn có thể làm gì được nữa! Hóa ra anh đã đoán được suy nghĩ của em từ lâu, nhưng bây giờ anh lại lôi nó ra làm trò cười! Vết thương đã liền miệng, giờ lại một lần nữa bị banh ra, em đã đau đến mất hết cảm giác. Lần này, cuối cùng máu sẽ chảy hết ư?

“Đúng vậy, anh ấy hiểu lầm rồi.” Tôi nở một nụ cười mơ màng với cô ấy: “Tớ không thích anh ấy, chưa bao giờ, chưa bao giờ thích cả.”

Thực ra lúc ấy tôi rất muốn biết, rốt cuộc hiếu thắng có phải là một lỗi lầm hay không? Tỏ ra mình rất mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng tạo ra bức tường ngăn cách mình với người khác. Tôi là con búp bê bằng sứ dễ vỡ ư? Hoặc có lẽ cũng chỉ là một con nhím nhỏ đáng thương gai mọc đầy mình mà thôi!

11. Chương 19-20

Chương 19: âm thanh biệt ly

Thế giới này mặc dù nhỏ, nhưng muốn tránh một người cũng là điều rất dễ dàng.

Mãi cho đến khi điền nguyện vọng cho kỳ thi vào cấp ba, tôi không gặp Dương lần nào nữa. Tôi nghĩ có lẽ anh đã quên tôi từ lâu và đang say sưa với cuộc sống cấp ba mới mẻ của mình. Thỉnh thoảng, tôi cũng có nói chuyện với Cục qua điện thoại, nhưng cũng chỉ là mấy chuyện vặt vãnh, dần dần tình cảm cũng phai nhạt đi ít nhiều.

Có lẽ trên thế gian này, tình cảm là thứ không đáng tin cậy nhất!

Hôm điền nguyện vọng, tôi nhốt mình ở trong phòng khóc một hồi lâu, nước mắt giàn giụa.

Dương, anh có biết không? Em chưa bao giờ khóc vì anh không thích em. Kể cả người khác làm tổn thương em thế nào, em đều có thể mỉm cười bình thản đối mặt. Nhưng lần này, thực sự là biệt ly rồi!

Vì trong bảng điền nguyện vọng, em đã điền hai chữ “Nhất Trung”.

Sắp nói lời tạm biệt với anh rồi Dương ạ! Dù anh đã từng làm tổn thương em, nhưng em vẫn thích anh...

Kỳ thi vào cấp ba đã nhanh chóng trôi qua, tôi biết mình nắm chắc phần thắng trong tay nên không hề lo ngại. Trong lòng tôi chỉ có một nỗi buồn khó tả: cuối cùng cũng đã đến ngày phải chia tay với trường Phụ Trung! Ở đây có những người bạn mà tôi yêu quý, có các thầy cô giáo mà tôi kính trọng, có lẽ còn chôn giấu một mối tình đơn phương chưa chát.

Thấy tôi buồn buồn, bố liền gợi ý đưa tôi đi Cửu Trại Câu(1) chơi, tôi vui vẻ đồng ý. Tại sao lại không chứ? Có lẽ tôi thực sự cần thay đổi môi trường.

(1). Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Một ngày trước khi lên đường, đứng vào thời điểm khối cấp ba bắt đầu nghỉ hè, Cục gọi điện thoại hẹn tôi, nói là muốn chúc mừng vì tôi đã tốt nghiệp.

Tôi đồng ý. Vì muốn để lại ấn tượng đẹp cho Cục, tôi đã mặc chiếc váy ren trắng đẹp nhất để đến cuộc hẹn. Tôi đứng trước gương, ngắm người thon thả, xoay tròn mấy vòng, gấu váy bông bênh vô cùng duyên dáng, tôi ý thức được rằng mình đã cao hơn và ra dáng hơn, và dĩ nhiên là mình cũng đã thay đổi rồi.

Đến nhà Cục, vừa gặp tôi Cục đã huýt sáo: “Xinh quá! Rất giống Audrey Hepburn(1)!” Tôi mỉm cười duyên dáng với Cục, anh ta liền che mũi tỏ vẻ bị chảy máu cam: “Mẹ ơi, một thời gian không gặp mà đã biến thành thực nữ rồi!”

(1). Audrey Hepburn (1928 – 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 50 – 60 (1950 – 1960) của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX.

Tôi không chịu được, bèn thui nhẹ anh ta một quả mắng: “Mau chết đi!”

“Anh làm sao mà chết được?” Anh ta nở nụ cười bí hiểm với tôi; “Anh mà chết, thì sẽ có hai người suốt đời không bao giờ được gặp nhau!”

“Ai vậy?” Tôi cau mày nhìn anh ta, chẳng lẽ...

“Tây Dương, mau ra gặp nàng công chúa nhỏ của chúng ta đi!” Cực cao giọng gọi với vào phòng trong với vẻ rất khoa trương.

Tôi sững sờ, tay chân lạnh ngắt đứng ngây tại trận, trong lòng chỉ có một âm thanh vang vọng: Anh đến rồi! Anh đến rồi! Anh cũng đến rồi!

Rèm cửa phòng ngủ được vén lên, một chàng trai khôi ngô tuấn tú bước ra, khắp người tỏa ra luồng sáng ấm áp như ngọc.

“Em đến rồi à?”

Anh lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt thoáng qua nét cười rạng rỡ.

Tôi thần thờ nhìn anh, lâu lắm rồi không gặp, anh đã chín chắn hơn xưa rất nhiều, vóc dáng cao ráo, cân đối, cơ bắp chắc nịch, rất đàn ông. Con người anh toát lên vẻ phong độ hiếm thấy. Anh chàng này đúng là phải sánh đôi với mỹ nữ ngọc ngà Tô Tịnh thì mới hợp.

Cảm giác hụt hẫng trào dâng trong lòng, tôi mỉm cười thờ ơ với Dương: “Lâu lắm rồi không được gặp anh.”

“Ừ.” Anh cười khê, “Chính xác là tám tháng mười ba ngày, đúng là lâu lắm rồi!”

Tôi sững sờ nhìn anh, ánh mắt dò hỏi: Sao anh lại nhớ rõ như vậy?

Anh vẫn đối phó với tôi theo cách cũ – chỉ cười mà không nói gì. Đáng ghét nhất là nụ cười đó vô cùng hút hồn, tôi cũng ngại nên không tra hỏi nữa.

Ba chúng tôi lại bắt đầu chơi tú lơ khơ. Tiếng cười đùa ấm áp khiến tôi như được quay trở lại với những giây phút vui vẻ quen thuộc ngày nào. Hồi ấy, tôi không phải nghĩ gì cả không cần phải nghĩ đến Tô Tịnh, không phải để tâm đến Sử Vân, chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ở đây, với ngón nghề chơi bài làng nhàng, thắng liên tục mười hai ván. Dĩ nhiên, bên cạnh còn có một thiên tài lén lăm làm hậu thuẫn cho tôi...

“Ưu Ưu, em đang nghĩ gì vậy?” Lời trách móc của Cực kéo tôi trở về với thực tại.

“Hả? Em có nghĩ gì đâu.” Tôi mỉm cười chống chế: “Em chỉ hơi buồn mà thôi. Dù sao thì những ngày tụ tập như thế này cũng không còn nhiều nữa.”

“Em đang nói gì vậy?” Cực trợn mắt: “À, có phải em trách bọn anh thời gian vừa rồi không tìm em đúng không?” Đột nhiên Cực tỏ vẻ như đã hiểu ra vấn đề rồi bật cười: “Em ngốc thật! Anh biết là em rất hiếu thắng, muốn đỗ thủ khoa nên đã bàn với Tây Dương không phá rối em khi kỳ thi chưa kết thúc, muốn để em yên tâm ôn thi mà!” Nói xong, Cực liền thở dài: “Em đa nghi thật đấy!”

Dương đứng bên cạnh gạt đầu, mỉm cười, ánh mắt toát lên vẻ nâng niu.

Tim tôi đau nhói, rồi tôi quay mặt đi: “Đâu có, ý em muốn nói là sau này cơ hội sẽ không còn nhiều nữa!”

Cực càng tỏ ra thất vọng hơn: “Sau này? Bọn mình vẫn có thể chơi với nhau mà! Cùng học một trường cấp ba, gặp nhau càng dễ hơn! Em còn lo gì chứ?”

Tôi đứng đối diện với Cực, lặng lẽ nhìn vào mắt anh ta, chậm rãi nói từng chữ một: “Không phải vậy, anh Cực, không phải như vậy. Từ giờ trở đi em sẽ học trường Nhất Trung, em sẽ không có cách nào để đi chơi với các anh được nữa.”

Thời gian ngừng trôi trong giây phút này, tôi chỉ nghe thấy người bên cạnh hít một hơi rất sâu.

“Em nhắc lại lần nữa đi!” Dương nhìn tôi chăm chú, ánh mắt sâu thẳm như giếng bão sắp ập tới.

“Em muốn nói là... trường em chuẩn bị học là trường Nhất Trung.” Tôi nhìn anh, thấy sợ, nhưng trong lòng rất mong được nhìn thấy anh cuồng nộ vì chuyện này. “Em cũng không biết phải làm thế nào, em chỉ điền một nguyện vọng ở trường Nhất Trung thôi.” Tôi bình thần bổ sung thêm một câu.

Dương, em tàn nhẫn quá đúng không? Nhưng qua vẻ giận dữ của anh, em chỉ mong biết được rằng, trong trái tim anh vẫn còn hình bóng nhỏ bé của em mà thôi.

Đúng như những gì tôi muốn, đôi mắt Dương lập tức bị che phủ bởi một lớp băng giá. Bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm, cơ mặt căng cứng, khóe môi giật giật nhưng không thể thốt ra được lời nào, nhìn như đang cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân.

Cực vốn đã sưng sờ vì câu nói của tôi, đến khi trở về với thực tại, người đầu tiên mà anh ta nhìn chính là Dương. Thấy Dương giận dữ như vậy, Cực cũng hoảng sợ, gọi liên hồi: “Tây Dương! Tây Dương!”

Sau những tiếng gọi của Cực, cuối cùng Dương thở hắt ra một hơi rất sâu. Rồi anh nhìn sang tôi ánh mắt như muốn tra khảo, gần giọng hỏi: “Tại sao? Bố em bắt em phải không?”

“Không.” Tôi lắc đầu: “Do em tự quyết định, vì em cảm thấy trường Nhất Trung hợp với em hơn.”

“Hợp hơn?” Anh bật cười, nụ cười có phần ngang tàng: “Hợp gì chứ? Thầy cô giáo tốt hơn? Môi trường tốt hơn? Hay bạn bè tốt hơn?”

Tôi thần người nhìn anh, ấp úng: “Không phải... em... sau này có thể em sẽ thi ngành Xã hội, trường Phụ Trung không thích hợp với em.”

“Vì cái có thể này mà em không nói một tiếng, bỏ rơi bọn anh luôn ư?” Dương nhìn tôi chằm chằm, gần giọng: “Không hề bàn với bọn anh một câu?”

“Em xin lỗi... Em xin lỗi!” Tôi chưa bao giờ thấy Dương nổi nóng như vậy, sợ hãi đến mức miệng cứng lại.

Không phải như vậy đâu Dương! Mặc dù em muốn nhìn thấy anh nổi trận lôi đình vì em nhưng thực sự em không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của anh.

Đó là vẻ bi ai xen lẫn tuyệt vọng.

“Em xin lỗi... Em tưởng chuyện này không có gì quan trọng cả, em chỉ...” Trong làn nước mắt, tôi luống cuống cố gắng tìm một cái cớ để nói cho qua chuyện, không ngờ Dương lại càng phản ứng mạnh mẽ hơn:

“Không quan trọng? Đối với em, bọn anh không hề quan trọng đúng không?! Em không hề lưu luyến đúng không?!” Anh hét lớn với tôi, thậm chí còn rơm rớm nước mắt.

“Em xin lỗi... em xin lỗi...” Cuối cùng tôi bật khóc. Đúng là tôi quá ngang ngạnh, cuối cùng đã làm tổn thương đến anh! Tôi không nói được câu nào mà chỉ khóc nức nở: “Em xin lỗi... Em xin lỗi...”

Tuy nhiên, xin lỗi thì giải quyết được vấn đề gì? Cuối cùng chúng tôi vẫn phải chia tay.

Dương, ký ức về buổi tôi hôm đó thực sự không vui vẻ gì! Cuối cùng Cực hậm hực cử anh đưa em về nhà, nói tạm thời chưa tha thứ được cho em. Em ngân ngán nước mắt đi sau anh, anh chỉ miệt mài bước đi mà không nói câu nào, thái độ cũng lạnh lùng.

Cuối cùng đã đến cổng khu nhà tôi ở, tôi ngân ngán nước mắt bước lên tầng, anh bỗng gọi tôi lại.

“Ưu Ưu”, giọng anh đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng, dễ chịu, nụ cười trên môi thể hiện rõ vẻ kỳ vọng: “Những điều em nói tối nay đều là giỡn chơi đúng không? Em vẫn sẽ học ở trường Phụ Trung đúng không?”

Dương! Nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, nước mắt em lại một lần nữa trào ra!

Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi anh.

Cuối cùng, nỗi ân hận như núi cao biển sâu đè nghiêng tôi, nhưng chúng tôi không thể quay trở lại được nữa! Không thể quay trở lại được nữa.

Chương 20: Hoa đã tàn phai

Thực ra, có nhiều lúc tôi cảm thấy rằng không nhất thiết phải ở bên người mình thích mãi mãi. Tôi tin rằng, chỉ cần thích đối phương thật lòng, kể cả mỗi người một phương, tình cảm của hai người vẫn luôn gắn bó.

Nhưng dường như tôi quên rằng, thế giới này tràn đầy sự căm dỗ. Nó cười hút hồn, quay cuồng và chia tách người ta, sau đó chỉ để lại những ký ức buồn về tình yêu.

Lúc tôi từ Cưu Trại Cầu trở về đã là nửa tháng sau. Chắc là Cực cũng đã nguôi giận, tôi liền ôm một túi đồ đạc sẵn đi tìm anh ta.

“Hừ! Mật ngọt chết ruồi!” Vừa thấy túi đồ trên tay tôi, Cực liền hừ một tiếng tỏ vẻ không hề quan tâm.

“Đừng như vậy mà anh Cực!” Tôi nhìn anh ta với ánh mắt rất tội nghiệp, tựa như chú cún lấy lòng: “Anh là người tốt bụng, bao dung, thông minh, tài trí...”

“Hừ...” Anh ta quay mặt đi.

“Phong lưu nghệ sĩ, khôi ngô tuấn tú, hơn hẳn mọi người...” Tôi bồi thêm.

“Khụ khụ!” sắc mặt anh ta có vẻ dịu đi, ho khan hai tiếng.

Tôi đoán việc hòa giải chắc không còn quá khó, liền thừa thế xông lên: “Anh xem, em còn mang về cho anh tấm poster khổ lớn của Sakai Noriko(1) nữa, em thật sự rất chân tình! Em...”

(1). Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một thời.

“Thích cả poster của Thủy thủ Mặt Trăng nữa!” Đột nhiên Cực quay đầu lại, xen vào một câu rất nhỏ rồi vội quay mặt đi.

“Phì!” Tôi không kìm được liền bật cười: “Được, em sẽ cho anh hết được không? Mà còn là ảnh Usagi Tsukino nữa đấy!”

Lúc này Cực mới quay mặt sang, thò tay với một cái bánh. Không còn tỏ ra giận dữ nữa. Miệng không khép lại được, cười rất khoái chí.

“Hơ hơ”, anh ta vừa ăn vừa đế vào: “Hôm nay tha cho em đấy!” Đang ăn vui vẻ, anh ta lại lẩm bẩm than thở: “Lỡ A Cực ta không qua được cửa ải mật ngọt chết ruồi này! Haizz, may mà ta không phải là điệp viên hoạt động ngầm!”

Tôi đứng bên cười như nắc nẻ. Gã này đúng là lảm chuyện thật!

Nhìn Cực vui như vậy, đột nhiên tôi lại nhớ đến một người, không biết hiện tại anh đang sống thế nào? Cảm giác đau đớn nhói lên trong tim.

“Anh Cực.” Tôi hỏi nhỏ: “Anh Dương... Anh Dương... Hiện giờ thế nào rồi ạ?”

“Cậu ta hả? Vẫn ổn!” Miệng Cực nhét đầy đồ ăn, giọng lúng búng: “Hắn mới được tuyển vào đội bóng rổ của khối cấp ba! Ngày nào cũng phải tập luyện.”

“Vậy ạ?” Tôi bình thản đáp lại một câu, quả nhiên, đối với anh, tôi chẳng là gì cả.

“Nhưng mà”, đột nhiên Cực dừng tay lại, nói với tôi: “Em đến thăm hắn đi, hắn vẫn còn giận em đấy! Đi đi! Đi dỗ cho hắn nguôi giận đi!”

“Vâng” Tôi nở một nụ cười ngọt ngào với Cực. Cực, anh mới là người hiểu em nhất.

Giữa hè, trên sân bóng rổ của trường.

Tôi đã ngồi đây bao lâu rồi? Không biết. Tôi chỉ cảm thấy vô cùng nóng bức, người như sắp ngất xỉu. Nhưng Dương vẫn không chịu đếm xỉa gì đến tôi.

Thực ra, anh đã nhìn thấy tôi ngồi ôm gối dưới bóng cây tần ngần đợi anh từ lâu. Nhưng anh cũng là người ngang ngạnh, không chịu đi đến gọi tôi. Tôi lại ngại cất ngang buổi tập của bọn họ, thế nên cứ thế ngồi đợi, mong chờ sự áy náy của anh.

Đợi mãi cho đến khi bọn họ tập xong, chuẩn bị giải tán, anh vẫn không hề có ý định nói gì với tôi. Tôi vô cùng sốt ruột, biết lần này anh giận thật rồi. Nếu là trước kia, làm sao anh nỡ để tôi chịu trận như vậy?

Các cầu thủ khác đều đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, Dương cũng xách ba lô đi ra phía cổng, dáng đi khệnh khạng, nhìn rất nghệ sĩ. Tôi vô cùng lo lắng, chỉ sợ từ nay trở đi anh sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa, nên bất chấp thể diện, gọi với theo: “Anh Dương!”

Bước chân anh chậm lại, nhưng cuối cùng không đứng hẳn mà lại bắt đầu bước tiếp.

Một cảm giác sợ hãi ập ngay xuống đầu tôi. Anh sẽ không nói chuyện với tôi nữa! Anh thực sự không chịu nói chuyện với tôi nữa. Cuối cùng nước mắt tôi trào ra, vừa khóc tôi vừa sợ hãi gọi với theo: “Dương, anh đừng bỏ rơi em!”

Rõ ràng giọng của tôi rất nhỏ, nhưng anh lập tức dừng ngay lại.

Sau đó, anh quay đầu và chạy ngay về phía tôi.

“Sao em lại khóc?” Anh vừa thở hổn hển vừa chạy đến trước mặt tôi, dáng vẻ cuống quýt, luôn miệng dỗ dành: “Đừng khóc nữa! Anh sợ nhất là nhìn thấy em khóc!”

Vừa nghe anh nói như vậy, nước mắt tôi lại trào ra dữ dội hơn: “Ai bảo anh không chịu nói gì với em chứ!” Nói rồi tôi còn hậm hực dẫu môi ra.

“Thôi thôi! Tại anh hết!” Dương càng luống cuống hơn: “Em đánh anh đi! Chửi anh đi!” Nói rồi anh thò một tay ra thật.

Tội hất tay anh ra, mắng: “Ai mà thèm!”

“Vâng vâng! Trác tiểu thư không thèm!” Anh liếc tôi một cái, cười cười nói: “Không biết vừa nãy kẻ ngốc nào ngồi dưới nắng đợi anh ba tiếng đồng hồ.

Bị nói trúng tim đen, tôi đỏ bừng mặt chực đánh anh. Anh lại gạt tay, nhanh nhẹn chặn ngay tay tôi lại, cười ranh mãnh nhìn tôi.

“Sau này không được lờ em đi như vậy đâu đấy! Người ta đã xin lỗi rồi mà!” Tôi cố gắng né tránh nụ cười của anh, miệng lẩm bẩm.

Anh lập tức nghiêm mặt lại, nói với vẻ vẫn còn chưa hết giận: “Thế sau này quyết định một việc gì lớn, em không được giấu anh và Cục nhé!”

Tôi vội vàng gạt đầu, anh cũng đã mỉm cười tươi tắn trở lại.

“Còn nữa!” Dường như anh chợt nhớ ra điều gì đó, lại quay đầu nhìn tôi, nét mặt rất nghiêm nghị.

“Còn gì nữa hả anh?” Tôi giật nảy mình vì câu nói đó.

Anh nhìn tôi với ánh mắt vừa dịu dàng, vừa lo lắng rồi nói nhỏ: “Sau này không được chạy lung tung ra ngoài nắng. Trời nóng, em sẽ chảy máu cam đấy!”

Chẳng mấy chốc điểm thi đã được công bố với thành tích đứng trong top năm của khối, tôi đã đỗ trường Nhất Trung, mặc dù không phải là quá lý tưởng, nhưng may mà tôi không hề có ý định giành vị trí thủ khoa nên như thế cũng đã hài lòng lắm rồi.

Bố quyết định đưa tôi đến thăm thầy hiệu trưởng Thang một lần nữa trước khi khai giảng. Tôi sợ lại gặp phải đại thiếu gia Thương Thang nên chẳng muốn đi chút nào, nhưng lại không thể thắng nổi lý luận “đi ra ngoài phải chịu khó kết bạn”, nên đành phải bấm bụng đi theo.

Đến đại trạch nhà họ Thang (tôi gọi trộm như vậy), sau một hồi hàn huyên và khen ngợi thường lệ, lão tiên sinh và bố lại vớt tôi sang một bên, bắt đầu chuyện trò rôm rả về tình hình chính trị thế giới hiện nay.

Haizz! Đàn ông mà! Tôi thầm than thở một câu, sau đó quyết định tự tìm niềm vui trong nhà.

Hôm đó là ngày nghỉ của cô giúp việc, Tự Đại cũng không có nhà, sau khi được chủ nhà đồng ý, tôi liền đi đi lại lại trong nhà, đang loay quanh ở phòng khách thì chiếc điện thoại cổ bồng đồ chuông reng reng, khiến tôi giật nảy mình.

“Ưu Ưu, cháu nghe hộ ông điện thoại!” Xem ra lão tiên sinh đã coi tôi như người nhà, còn tự xưng là ông của tôi.

“Vâng ạ.” Tôi vội vàng đáp rồi luống cuống nhắc ông nghe lên: “A lô, chào bác! Bác tìm ai ạ?”

Đầu bên kia đột nhiên im bật.

“A lô, mời bác lên tiếng đi ạ! Đây là nhà họ Thang!” Tôi sửng sốt hỏi.

“Rup!” Đối phương lập tức cúp máy.

“Lạ thật!” Tôi cúp máy, “Gọi nhầm thì phải xin lỗi chứ! Cứ thế không nói không rằng mà cúp máy ngay là sao!”

Thôi, không thềm để tâm đến kẻ thần kinh đó nữa. Tôi ngược mắt lên, nhìn thấy chiếc xích đu bằng mây ngoài khuôn viên, tay chân bắt đầu ngứa ngáy. Hê hê, lại có trò chơi rồi!

Tôi ngồi đu đưa trên xích đu, miệng còn ngân nga hát. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, bỗng có một giọng con trai dễ nghe vang lên bên tai:

“Hóa ra là cậu ở đây thật!”

Tôi ngoái đầu lại, Thương Thang đang đứng sau lưng tôi, nụ cười rạng rỡ. Ánh nắng trải dài sau lưng hắn, vô cùng ấm áp.

12. Chương 21 Part 1

Chương 21: Ai buồn vì ai?

“Là cậu hả?”.

Tôi dừng xích đu, nhìn hắn với vẻ sửng sốt.

Hắn nhìn tôi với ánh mắt rất cao ngạo, nhưng vẻ lạnh lùng đó cũng đã được xua đi rất nhiều nhờ nụ cười tươi tắn. Khẽ gật đầu, hắn nhẹ nhàng đáp: “Ừ, tôi đây!”

Tôi đứng dậy, buông xích đu ra, hỏi nhỏ: “Sao cậu lại biết tôi ở đây?”

Hắn cười khê: “Đây là nhà tôi, tại sao tôi không thể biết chứ?”

Tôi sửng lại, đáp: “Ồ!”

Nhìn vẻ ngờ nghệch đó của tôi, hắn liền bật cười: “Cậu không muốn biết ai đã thông báo cho tôi ư?”

“Ai vậy?” Tôi ngẩn tò te nhìn hắn, hôm nay gã này có vẻ hào hứng tẹt!

“Cậu!” Hắn nhìn tôi chằm chằm, cười đầy ẩn ý.

“Tôi?” Tôi nhìn vẻ ranh mãnh của hắn, đầu óc trở nên mông lung: “Làm gì có!” Tôi còn đang muốn tránh cậu mà không được đây này! Tôi nghĩ bụng.

Dường như hắn cũng đã đoán được suy nghĩ của tôi, cười càn khoái chí hơn: “Ngốc nhỉ, nhắc cậu một câu nhé! Cậu có động vào điện thoại nhà tôi không?”

“Điện thoại?” Tôi bắt đầu cố gắng nhớ lại: “Hình như... í...” Tôi chợt tỉnh ngộ, hét lớn: “Cú điện thoại bất lịch sự đó hóa ra là do cậu gọi hả?”

Hắn có vẻ rất hài lòng với phản ứng của tôi, đầu gật gù rồi lại lắc với vẻ nực tiếc: “Phản ứng của cậu chậm quá! Đúng là hơi trì độn!”

Tôi lườm hắn một cái, cảm thấy thực sự không thể chịu nổi tính cách khó chịu của gã Tự Đại này, liền quay đầu định bỏ đi. Nhưng hắn lại gọi giật tôi lại: “Haizz, thế cậu không hỏi tôi tại sao lại đến gặp cậu vội vàng như thế này à?”

“... Ồ, tại sao vậy?” Tôi cố gắng kiềm chế cơn giận, ngoái đầu lại cười cười nhìn hắn: “Đại thiếu gia Thương!”

“Việc này...” Hắn giả vờ ngập ngừng, sau đó nở một nụ cười rất quái dị: “Tôi không nói cho cậu biết được!”

Tôi cố gắng chịu đựng...

Tôi tiếp tục cố gắng chịu đựng...

Tôi không thể chịu được nữa!

“Cậu là đồ thần kinh!!” Tôi vớ ngay lấy cái bình tưới cây bên cạnh đập vào hắn: “Được hành hạ người khác thì cậu vui lắm à???”

Hắn rất mau lẹ, nhảy bật ra chỗ khác, vừa trốn vừa tiếp tục chọc tôi: “Hành hạ người khác không biết, nhưng hành hạ cậu tôi thấy rất vui!”

“Cậu đúng là đồ biến thái!” Tôi tức quá, mắt đỏ lên, chuẩn bị ném thẳng cái bình tưới cây vào hắn.

“Trác Ưu, khuyên cậu hãy suy nghĩ kỹ càng trước khi hành động.” Dường như hắn đã nhìn thấu ý đồ của tôi, nhưng không tránh, mà chỉ đứng yên ở đó, nhìn tôi cười gằn. “Bình tưới hoa của ông ngoại tôi là cổ vật bằng đồng thời Minh đấy!”

“Choang!” Tay tôi buông ra, chiếc bình rơi ngay xuống đất.

“Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!” Nhìn chiếc bình tưới hoa đã bị móp méo, tôi sợ quá, mặt tái nhợt: “Tôi không biết! Tôi không cố ý đâu...”

Làm sao bây giờ? Món này bao nhiêu tiền đây? Một vạn, mười vạn hay một trăm vạn? Nhà tôi làm sao mà đền được?

Thấy tôi run rẩy, Thương Thang vội bước đến an ủi: “Đừng sợ! Đừng sợ! Chỉ là bình tưới cây thôi mà! Nói với ông rằng tôi làm hỏng là ổn thôi.”

“Sao có thể làm thế được?” Tôi ngẩng mặt lên, nước mắt ngân ngấn nhìn hắn.

“Có gì mà ngại chứ?” Hắn tỏ vẻ rất bất cần. “Nhưng nếu cậu ngại...” Con ngươi đen láy của hắn đột nhiên xoay tròn: “Cậu phải đồng ý với tôi một điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Tôi vội hỏi. Bây giờ nói một điều kiện chứ một trăm điều kiện tôi cũng phải chấp nhận.

“Cuối tuần này đến nhà tôi chơi.” Hắn nhìn tôi cười tủm tỉm: “Có một party.”

“Ừ!” Tôi chẳng quan tâm đến party gì, vội vàng đồng ý ngay.

“Không được nuốt lời đâu đấy!” Hắn nhìn tôi, nụ cười rất ma mĩnh.

“... Dĩ nhiên rồi!” Tôi bần thần nhìn hắn: “Tôi đã nói là làm mà!”

“Tốt lắm.” Dường như hắn thở phào một tiếng. Tôi cũng len lén lau mồ hôi và bắt đầu thu dọn hậu quả.

“Haizz!” Thấy tôi bận rộn, hắn liền than thở với vẻ vô tình: “Gì mà cậu phải căng thẳng với một chiếc bình nhôm đến vậy?”

“Cậu nói gì vậy? Đây là món đồ thời Minh... Í?!” Tôi vừa hét vừa nhảy dựng lên: “Cậu bảo nó làm bằng nhôm à? Thế sao vừa nãy cậu nói...”

“Vừa nãy tôi nói rất rõ, bình tưới hoa của ông ngoại tôi đều là đồ đồng thời Minh.” Ánh mắt hắn lộ vẻ cười cợt, chậm rãi đáp từng chữ một: “Nhưng cái bình này chỉ là bình mà thợ làm vườn dùng để tưới cây thôi.”

“... Thương Thang!” Tôi có cảm giác như lửa trong người đang bốc lên ngàn ngút, chắc là khói đang bốc trên đỉnh đầu, răng nghiến ken két.

“Làm gì vậy? Hot girl?” Hắn đã nhanh nhẹn lùi về khu vực an toàn từ lâu, nhìn tôi cười càng tươi hơn: “Đừng quên cậu là quân tử đã nói là làm nhé!”

Sau đó hắn cười khoái chí, ngang nhiên bỏ đi.

Nhìn theo bóng gã điên này, trong lòng tôi có một suy nghĩ đang bốc cháy rừng rực, đó là: Tôi muốn trả thù!! Tôi nhất định phải trả thù!!!

Khi tôi đuổi theo hắn về đến phòng khách, vừa lúc bố nhắc đến tôi với lão tiên sinh.

“Vừa nhắc đến đã thấy mặt.” Lão tiên sinh kéo tôi lại, vẽ mặt hiền từ: “Nghe bố cháu nói lần này cháu thi vào trường Nhất Trung đúng không?”

Tôi đứng trước mặt lão tiên sinh, không dám nhúc nhích, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng mắt vẫn liếc con quỷ họ Thương kia.

Nghe thấy lão tiên sinh nói vậy, hắn như kẻ uống nhầm thuốc, hai mắt sáng rực lên, miệng không giấu nổi nét cười.

“Tốt quá! Cháu sang học thì Thang Nhi cũng có bạn, nó nhàn rồi quá ta cũng mệt.”

Tôi mỉm cười... Đợi đã! Cháu chỉ học trường Nhất Trung thôi, việc gì phải làm bạn với Thương Thang?

Dường như bố đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi, bèn mỉm cười giải thích: “Thầy Thang vừa nói với bố, muốn con đến đây ăn cơm vào thứ Tư hằng tuần để thầy phụ đạo việc học hành cho con.”

Tôi gật đầu nhưng vẫn thắc mắc: “Tại sao lại là thứ Tư ạ?”

“Vì thứ Tư tuần nào tôi cũng đến đây chơi đàn cho ông ngoại nghe.”

Thương Thang nhìn tôi cười cười, bình thần bổ sung thêm.

Dường à, thực ra thói quen là thứ rất đáng sợ. Khi anh ở gần một kẻ đáng ghét nào đó một thời gian dài, quen với mọi cái của hắn, có thể cũng sẽ nảy sinh tình cảm với hắn.

Hồi ấy anh có nghĩ như vậy không?

Cho đến bây giờ, em vẫn còn nhớ đôi mắt toát lên vẻ u buồn đó của anh.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần, Cực và Dương mời tôi đi trượt patin, tôi đành phải từ chối: “Em rất muốn đi! Nhưng trước đó em đã nhận lời người khác rồi...”

Cực hậm hực: “Em biết không, sau này sẽ không có thời gian chơi với bọn anh đâu, bây giờ chẳng biết trân trọng gì cả!”

Tôi trề môi: “Biết làm thế nào được, ai bảo hắn ta là cháu ngoại vàng của thầy giáo bố em, em không dám đắc tội với hắn.”

Ánh mắt sắc bén của Dương lập tức quét về phía tôi: “Chính là cái cậu lần trước đưa em về đó hả?”

Tôi gật đầu, rồi hậm hực kể hết mọi thủ đoạn mà tên này đã sử dụng để đưa tôi vào tròng. Cuối cùng còn bức bối nói thêm: “Sau này tuần nào em cũng phải gặp hắn một lần ở nhà thầy hiệu trưởng! Như thế sao em chịu nổi?”

Cực liền cười lớn: “Trác Ưu, tính mạng của em không còn giữ được lâu nữa đâu!”

Dương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi, mắt toát lên vẻ ưu tư, buồn bã.

Dương, đừng nhìn em bằng ánh mắt lo lắng đó! Như thế em sẽ chỉ càng lưu luyến thêm thôi.

Cuối tuần đó, biết tôi chuẩn bị đến dự tiệc ở nhà công tử họ Thương, mẹ đã chải chuốt cho tôi rất cẩn thận. Mẹ vừa chải đầu cho tôi vừa dặn dò: “Đến nhà người ta nhớ giữ vẻ đoan trang con nhé! Nhà họ Thương là gia tộc giàu có nổi tiếng trong thành phố, đồng thời cũng là gia đình trí thức, bạn bè mà con cháu nhà họ kết giao đều là người có tầm cỡ, con phải làm sao ình không cao ngạo mà cũng không hạ mình.”

Tôi chu môi, ai thèm gì đám công tử, tiểu thư đó? Nếu hôm nay không phải là ngày đẹp để trả thù thì sao tôi có thể ngoan ngoãn đến dự chứ?

Mẹ chọn cho tôi một chiếc váy liền màu xanh nhạt, bảo tôi xoay tròn một vòng trước mặt rồi mỉm cười hài lòng:

“Con gái mẹ lớn thật rồi!”

Thương Thang đợi ngoài cửa sổ sốt ruột, liền bảo lái xe bấm còi hai lần, tôi đi giày, luống cuống lao ra: “Xong rồi! Ra ngay đây!”

Vừa ra đến cửa, tôi liền chạm ngay phải ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Hắn liếc tôi một lượt từ đầu tới chân rồi nở một nụ cười quái dị.

“Cười gì mà cười? Mẹ tôi bắt tôi phải mặc thế!” Tôi không hiểu hắn đang cười cái gì, hai má nóng bừng, bực bội gắt.

Hắn vẫn cười, mở cửa ô tô cho tôi và trêu: “Cậu mặc màu trắng vẫn đẹp hơn!”

Tôi đỏ bừng mặt chui vào ô tô, nghĩ bụng nếu biết là câu trả lời này thì tôi đã không hỏi, đỡ phải độn thổ. Ai ngờ hắn cũng chui vào theo, ghé sát tai tôi, mỉm cười nói nhỏ:

“Nhưng hôm nay có cả bạn tôi, cậu không được mặc đẹp quá.”

Tôi sững lại, ngoái đầu sang nhìn hắn: “Lẽ nào cậu vẫn sợ tôi cướp mất ánh hào quang của cậu ư?” Trời ạ, đàn ông gì mà nhỏ mọn!

Hắn sững lại, sau đó háng giọng một tiếng rất không tự nhiên rồi quay mặt đi.

“Chạy thôi!” Hắn hậm hực nói với lái xe. Tôi lườm hắn một cái. Đúng là một anh chàng vừa nhỏ mọn, vừa tự đại lại nóng tính!

Haizz, khổ thân người Trác Ưu ạ, người còn phải sống với hắn ba năm nữa cơ!

Trên xe, không biết Thường Thang đang giận dữ ai mà hậm hực không chịu nói gì. Tôi đành phải ngồi thân người ngắm cảnh ngoài cửa xe. Ngồi mãi, tự nhiên tôi thấy đau đầu chóng mặt, chuẩn bị nôn thì cuối cùng hắn đã cất lời vàng ngọc:

“Sao cậu không học tiếp ở trường Phụ Trung?” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt tôi, chậm rãi hỏi.

“Chẳng sao cả, tôi chỉ nghĩ là trường Nhất Trung hợp với tôi hơn.” Tôi né tránh ánh mắt dò xét của hắn, trả lời lí nhí.

“Thế người hứa chăm sóc cậu suốt đời đó thế nào? Anh ta vẫn đang học ở trường Phụ Trung đúng không? Anh ta làm thế nào?” Hắn vẫn tra khảo, ánh mắt sắc bén.

Tôi cười vờ vẻ miễn cưỡng: “Làm sao có thể chăm sóc tôi suốt đời được? Người ta cũng có bạn gái chứ! Sau này còn lấy vợ sinh con, bạn nọ bạn kia, làm gì có thời gian ngó ngang đến tôi?”

Hắn im lặng nhìn tôi hồi lâu rồi quay mặt đi, nói nhỏ: “Hóa ra là cậu thích anh ta thật.”

”Còn lâu!” Tôi vội vàng phủ nhận, “Ai thèm thích gã đa tình đó!”

Hắn không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn ngoài cửa xe, ánh mắt sâu thẳm, mơ màng.

Bầu không khí trong xe càng ngọt ngào hơn.

Cuối cùng xe dừng lại trước một ngôi biệt thự. Thương Thang mở cửa xuống xe trước, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Tôi đành phải dò dẫm mở cửa thăm nghĩ: Cứ đợi lát nữa ta sẽ cho nhà người biết tay!

Tôi chậm chạp bước theo sau hắn, lòng thầm tính toán xem nên làm thế nào mới có thể trả thù hắn cho đã. Chơi khăm? Hay là để cho hắn mất mặt trước bàn dân thiên hạ?

Đang suy nghĩ thì đột nhiên Thương Thang dừng chân lại, dẫn dò tôi với giọng điệu cứng như đá: “Chuẩn bị vào đây, lát nữa cậu nhớ thể hiện tốt cho tôi!”

Nói rồi hắn hít một hơi thật sâu, nụ cười rạng rỡ lập tức hiện trên môi, sau đó mở hai cánh cửa lớn ra.

“Bùng! Bùng! Bùng!” Trong phòng lập tức vang lên âm thanh lạ, tôi còn chưa kịp bình tĩnh trước sự thay đổi nét mặt đột ngột của Thương Thang thì đã bị phun đầy pháo giấy vào mặt.

Các người chuẩn bị tổ chức đám cưới à?! Tôi phải những mảnh giấy màu xuống chuẩn bị quất lớn thì tất cả mọi người xung quanh đều xúm lại chúc mừng:

“Chúc mừng sinh nhật!”

Sinh nhật? Hôm nay không phải là sinh nhật tôi! Nếu đã không phải là sinh nhật tôi thì có nghĩa là...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Thương Thang cũng vừa phải được đám giấy màu trên mặt xuống, ánh mắt vô cùng bình thản.

“Cảm ơn, cảm ơn tất cả mọi người!” Hấn điềm nhiên trả lời.

Tôi thầm giật mình, trong lòng bất giác cảm thấy khó xử. Hóa ra hôm nay là sinh nhật của hấn.

Bỗng có người trong đám đông hét lên: “Thương Thang, cô bạn xinh đẹp bên cạnh cậu là ai vậy? Không mau giới thiệu đi!”

Tôi thần người, mặt đỏ bừng lên. Cô bạn xinh đẹp? Đây là lần đầu tiên có người gọi tôi như thế, cảm thấy là lạ thế nào đó.

Có lẽ Thương Thang đã phát hiện ra vẻ luống cuống của tôi, tiến lên đưa một tay ra kéo váy tôi, ra hiệu tôi không phải căng thẳng.

“À, bạn này hả?” Hấn tùm tùm cười nhìn mọi người: “Đây là con gái học trò của ông ngoại tớ, cậu ấy chuẩn bị vào trường Nhất Trung học, bạn khóa dưới của mọi người!”

Mọi người liền vỗ tay rầm rầm, đám con trai đều chen tới nhìn tôi cho rõ, đám con gái cũng hiếu kỳ liếc tôi.

“Mọi người đừng làm bạn ấy sợ!” Hấn cười, đẩy mấy cậu bạn đang lại gần: “Người ta ngoan hiền lắm đấy! Năm nay điểm thi cao thứ năm thành phố, ông ngoại tớ rất quý!”

Mọi người đều hít một hơi thật sâu với vẻ rất khoa trương. “Oa! Kinh quá nhỉ!” “Giỏi thế!”...

Đúng lúc này lại có một nam sinh nhận ra tôi: “Bạn này chính là bạn lần trước đến trường mình thi hùng biện đúng không? Thua cậu 0,1 điểm đó mà!”

Thương Thang liền cười, gạt đầu tán đồng.

Cả đám lại òa lên như chợ vỡ “Vừa giỏi giang vừa xinh đẹp!”, “Hóa ra là em ấy!”, “Đúng là lúc đó tôi thấy em này không đơn giản mà...”

Tôi đỏ bừng mặt, bất giác lùi ra sau lưng Thương Thang, khẽ giật áo hấn.

Thương Thang có vẻ rất khoái chí, nét mặt không còn u ám như trước nữa. Hấn kéo tay tôi, cười tùm tùm nói: “Chào hỏi mọi người mấy câu đi!”

Tôi đành phải bậm bụng ló ra, nhớ đến lời mẹ “không cao ngạo mà cũng không hạ mình”, bèn nở một nụ cười tươi tắn chào mọi người: “Chào các anh chị! Em là Trác Ưu, sắp tới em sẽ trở thành học sinh trường Nhất Trung, rất mong được các anh chị giúp đỡ!”

Mọi người đều cười lớn: “Dĩ nhiên rồi!”, “Dễ thương quá...”

Thương Thang rẽ đám đông ra rồi đưa tôi vào sảnh lớn. Tôi vội đi theo hấn, đỏ mặt tía tai. Từ nhỏ đến giờ những lời khen mà tôi nghe được cũng không nhiều bằng hôm nay!

Thương Thang bảo tôi ngồi xuống sofa rồi nói là đi lấy nước ngọt cho tôi. Tôi hoảng quá liền gọi giật hấn lại: “Lát nữa cậu đừng có vứt tôi một mình ở đây đấy nhé!”

Hấn ngoái đầu lại, liếc tôi cười cười, tôi như quả bóng xẹp hơi, liền nói nhỏ: “Ồ... tại tôi không quen ai hết mà...”

Thấy tôi rụt rè, ngại ngùng như vậy, hấn có vẻ rất khoái chí, rồi cười nói: “Việc này cậu không phải lo, dĩ nhiên sẽ có người đến tìm cậu trước!” Nói rồi hấn điềm nhiên bỏ đi, chỉ để lại chiếc bóng rất lảng tử.

13. Chương 21 Part 2

Tôi tần ngần nhìn hấn bỏ đi, bụng đang rửa thắm thì tự nhiên có một đám con gái vây đến.

“Em là Trác Ưu đúng không nhỉ?” Trong đó có một cô gái có vẻ rất được nuông chiều lên tiếng trước.

“... Đúng...” Tôi rụt rè nhìn bọn họ, ai cũng nhìn lơ đãng, không biết có phải đội cận vệ của Thương đại thiếu gia đến tìm tôi tính sổ không? Nếu phải thì dù có đánh chết, tôi cũng sẽ không thừa nhận có quan hệ với hấn, tôi...

“Chị phục em thật đấy!” Chị ta bám chặt lấy tôi: “Em đã hạ gục thanh gươm đó bằng cách nào vậy?”

“Hả? Thanh gươm?” Tôi ngẩn người, để mặc chị ta bám chặt, mùi thơm từ trên người chị ta tỏa ra vô cùng khó chịu.

“Chính là Thương Thang đó!” Chị ta nhìn tôi chăm chăm, cười vui vẻ: “Cậu ta là người mà ngay cả hoa khôi trường chị cũng phải chịu bó tay đấy! Em vừa ra tay đã bắt được cậu ta về làm nô lệ, ha ha!”

Lúc này tôi mới hiểu ra vấn đề, liền vội vàng giải thích: “Không phải, các chị hiểu lầm rồi em...”

“Hiểu lầm gì chứ?” Cuối cùng chị ta đã buông tôi ra, “Bọn chị đều biết, bình thường Thương Thang rất ít khi nói chuyện với con gái, bây giờ lại chủ động giới thiệu em với bọn chị, rõ ràng là đã bị em hạ gục rồi!”

“Hạ gục?” Tôi lại mắt chữ O, mồm chữ A, cô gái này nói chuyện thật thẳng thắn.

“Tức là em đã “câu” được rồi ấy mà!” Rồi chị ta cười rất vui vẻ: “Nhưng bọn em đẹp đôi lắm hóa ra là cậu ta thích mẫu người nhẹ nhàng, thanh mảnh này! Ha ha ha...”

Mặt tôi lại nóng bừng, không kịp nói lời giải thích. Lúc này, cuối cùng vị cứu tinh đã giá đáo.

“u Dã Hân, cậu không được bắt nạt Trác Ưu đâu đấy!” Thương Thang bưng một cốc nước hoa quả bước về phía chúng tôi. Lập tức tôi có cảm giác hấn như thần tiên giáng thế rực rỡ ngồi ngồi.

“Ui cha, ai dám bắt nạt bảo bối của Thương thiếu gia chứ?” Chị ta đáp trả rất sắc sảo: “Tớ chỉ đến bắt chuyện với em ấy thôi, đúng không?” Nói rồi liền chớp chớp mắt với tôi.

“Vâng.” Tôi lí nhí trả lời, trong lòng thực ra cũng thích vẻ ngang ngạnh của chị ấy.

“Hứ!” Thương Thang trợn mắt nhìn chị ấy một cái: “Hồ Béo đang tìm cậu đấy! Còn không đi mau đi à?”

Chị ấy làm mặt hề rồi lù lù: “Phiền phức quá!” Sau đó liền chạy như bay ra ngoài.

“Hồ Béo là bạn trai của cô nàng.” Thương Thang đưa nước hoa quả cho tôi, cười giải thích.

Tôi đón lấy cốc nước, nhớ lại lời chị ấy vừa nói, mặt vẫn nóng bừng. Tôi ngẩng đầu lên nhìn trộm Thương Thang một cái, nghĩ bụng: Cậu thích tôi thật hả?

Dĩ nhiên là Thương Thang không nghe thấy câu hỏi của tôi, hấn chỉ cúi đầu nhìn tôi mỉm cười rất rạng rỡ.

Bữa tiệc tối hôm đó rất thành công, dĩ nhiên là tôi cũng không chơi xỏ chủ bữa tiệc mà chỉ cùng mọi người chúc mừng hấn.

Lúc chia tay, Thương Thang cứ đòi đưa tôi về nhà. Thế là tôi và hấn lại cùng lên một chiếc ô tô.

Tâm trạng hấn vẫn rất vui vẻ, tôi nhìn đôi mắt đen láy của hấn, đột nhiên lại nhớ đến đôi mắt u buồn khác. Về u buồn thoáng qua đó lại khiến tim tôi đau nhói.

“Cậu nói đúng.” Tôi nhìn Thương Thang.

“Gi cơ?” Hấn đang ngắm cảnh đêm ngoài cửa xe, nghe thấy tiếng tôi liền mỉm cười ngoảnh sang.

Tôi nhìn chăm chú vào mắt hấn bình thản trả lời:

“Đúng là tôi thích anh ấy thật.”

Dương à, có những lúc chúng ta buộc phải học được tính ích kỷ, vì nhân từ trước người khác cũng chính là tàn nhẫn với chính mình.

Dương, liệu anh có thất vọng khi nhìn thấy em như thế không?

“Đúng là tôi thích anh ấy thật.”

Tôi nhìn vào mắt Thương Thương, chậm rãi nhắc lại một lần nữa.

Chỉ trong tích tắc, mắt hắn tròn tròn, ánh mắt ẩn hiện rất nhiều cảm xúc. Thất vọng, bực bội, buồn bã hay đau lòng?

Tôi không biết, và cũng không muốn biết. Trong trái tim tôi từ lâu đã có một đôi mắt đẹp màu hạt dẻ chiếm chỗ, về ưu tư của chúng đã khiến tôi sắp ngạt thở rồi.

“Thế tại sao cậu không nói với anh ta?”

Một lúc lâu sau, giọng hắn chậm rãi cất lên bên tai tôi, lạnh đến thấu xương, không chút cảm xúc.

“Không biết.” Tôi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, xe cộ qua lại như mắc cửi, cảnh đêm vô cùng náo nhiệt.

“Có lẽ suốt đời tôi sẽ không bao giờ là người nói trước từ “thích” này.” Ánh đèn rực rỡ lấp lánh trên cửa kính, giọng tôi cũng trở nên hư ảo, xa xăm: “Nếu tôi là người nói trước thì chắc chắn điều đó có nghĩa là tôi đã buông xuôi mọi chuyện, không còn để tâm đến anh ấy nữa. Đến lúc đó, tôi sẽ nói với anh ấy rằng: Anh có biết là em đã từng có một thời thích anh hay không?”

Cuộc đời con người luôn có những sự kiên trì rất mực cười. Nhưng kể cả rõ ràng chúng ta biết điều đó rất ấu trĩ, cũng vẫn khăng khăng giữ về cố chấp đáng thương đó.

Cho đến khi trầy da tróc vẩy, thương tích đầy mình.

Chẳng mấy chốc đã đến khai giảng, tôi mang túi nhỏ túi lớn đến nhà bà nội.

Bà nội không quý tôi lắm, bà quý cậu em họ trạc tuổi tôi hơn, không chỉ đơn thuần vì cậu ấy là con trai, mà còn vì cậu ta được bà chăm sóc từ nhỏ. Hiện giờ cậu ta đang học ở xa, nên bà mới miễn cưỡng tiếp nhận tôi.

Thế giới này là như vậy, có thể bạn xuất sắc đến mức được tất cả mọi người cưng chiều, nhưng lại không thắng được một người thua xa bạn.

Mẹ tỏ ra rất bực dọc và hắt hủi trước chuyện này, còn bực dọc và hắt hủi hơn tôi nhiều. Mẹ còn chỉ trích sang cả bố, cho rằng ông không tạo cho tôi một môi trường học tập tốt nhất.

Thực ra tôi cũng không quan trọng vấn đề này lắm, ai dám chắc chắn rằng mình sẽ được cưng chiều cả đời? Đến trường Nhất Trung, thầy cô giáo bạn bè đều xa lạ, tất cả sẽ phải bắt đầu lại từ đầu. Nếu muốn làm Trác Ưu như trước đây thì tôi phải dựa vào chính bản thân mình. Nhưng tôi không cảm thấy có gì là vất vả, bởi tôi biết rõ khả năng của mình, đến một ngày, tôi sẽ lại tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng tôi luôn cảm thấy lẻ loi, vô cùng lẻ loi.

Đối với tôi, đêm bắt đầu trở nên dài dằng dặc và vô cùng bi ai. Tôi thường ngồi một mình trên giường, thẫn thờ nghĩ: Cự đang làm gì nhỉ? Kỳ Duy nữa? Còn Sử Văn thì sao?...

Và cả Dương nữa, rốt cuộc hiện tại anh đang sống thế nào?

Tôi bắt đầu bước vào cuộc sống cấp ba bình lặng của mình và cũng đã kết thêm được một số bạn bè mới. Họ thường nói với tôi rằng: “Trác Ưu, tình bạn của cậu với mọi người mới là tình bạn của những người quân tử”. Tôi cười hỏi tại sao, họ đáp rằng: “Vì không ai có thể bước vào trái tim cậu được, cậu luôn luôn giữ khoảng cách lý tưởng nhất với mọi người xung quanh”.

Tôi muốn phản bác, nhưng vừa định thốt ra thành lời thì lại thôi, bởi thực sự không biết giải thích thế nào. Chuyện của Sử Văn đã khiến tôi trở nên cảnh giác với cái gọi là bạn tri âm từ lâu. Có lẽ cái vẩy của vết

thương đó quá cứng, mãi không chịu bong ra mà ngày càng dày lên, tựa như vỏ kén, quần chặt lấy trái tim tôi, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Mẹ cũng nói rằng, Ưu Ưu giờ ít cười hơn, nhìn mà thấy thương.

Mẹ ơi! Có lẽ cái giá của sự trưởng thành chính là đổi nụ cười ngày càng ít đi lấy lớp vỏ bọc cứng rắn để trang bị mình trong cái xã hội phức tạp này. Trái tim của con gái đã không còn trong sáng như ngày xưa nữa rồi.

Quan hệ giữa tôi và Thương Thang không vốn dĩ cũng không lạnh nhạt. Hẳn không bao giờ chủ động nói chuyện với tôi, nhưng cũng không thờ ơ, tuyệt nhiên không nói gì với tôi trên bàn ăn. Tóm lại là tôi và hẳn giống như mối quan hệ chủ khách bình thường nhất, hẳn lịch sự, tôi cũng thể hiện thái độ cần trọng, khiến lão tiên sinh phải nổi cáu mấy lần: “Sao tự dưng hai đứa lại thành ra thế này?!”

Tôi và hẳn đối mặt nhau mà không ai nói gì. Tại sao lại thành ra như thế này? Về lặng lẽ ít nói của tôi và nỗi trầm ngâm, suy tư của hẳn đều rất phức tạp và không ai biết bắt nguồn từ đâu.

Có lẽ các bạn đều rất muốn biết câu trả lời, đúng không?

Cuối cùng, mọi vấn đề đều thay đổi vào thứ Tư đó.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn nhớ chiếc váy màu xanh ngọc thướt tha ấy, tựa như cơn gió dịu dàng cuốn trôi những đám mây u ám trên bầu trời.

Thứ Tư hôm ấy là ngày Nhà giáo, trường cho nghỉ học nửa ngày. Lúc đầu tôi định về nhà nhưng lão tiên sinh không chịu, bắt tôi phải ở lại kỷ niệm ngày Nhà giáo với ông, ông nói: “Cái con bé này, ngay cả lời ông cũng không chịu nghe, đúng không?”

Tôi không biết làm thế nào, đành ngoan ngoãn đeo cặp đứng đợi trước cổng, nhưng bất chợt nhìn thấy có một chiếc xe hơi hạng sang rất lạ đỗ ngoài hoa viên. Sở dĩ nói là lạ vì thời đó tôi còn chưa biết đến thương hiệu Mercedes Benz và BMW - Ngôi sao ba cánh và cánh quạt trắng xanh, vì xe riêng của nhà họ Thang đều mang hai thương hiệu này. Nhưng chiếc xe này lại mang hình ảnh của một nữ thần giương cao đôi cánh sau lưng, người khoác khăn choàng, bên dưới có hai chữ “R” chồng lên nhau. Mặc dù không hiểu gì về xe hơi, nhưng nhìn dáng vẻ sang trọng này tôi đoán là chắc chắn giá không hề rẻ (Sau này tôi mới biết đó là Rolls-Royce), thậm chí: Phải chăng hôm nay có khách quý đến nhà?

Vừa vào cửa thì nhìn thấy Thương Thang đang xị mặt ngồi trên sofa. Tôi nghĩ bụng có nợ nần gì nhà người mà mặt như cái bị vậy? Đang nghĩ mình cũng phải sầm mặt xuống cho hẳn xem thì một giọng nói xa lạ cất lên:

“Bạn này là Ưu Ưu đúng không nhỉ?”

Tôi ngoảnh đầu lại, hóa ra là một phụ nữ trung niên trang điểm nhã nhặn, lịch lãm đang cười tủm tỉm nhìn tôi.

“... Đúng ạ...” Tôi sưng lại một lát, hỏi nhỏ: “Cháu chào cô! Cháu xin hỏi cô là...”

“Cô là mẹ Thương Thang.” Cô vừa cười vừa bước đến, thân thiện nắm lấy tay tôi: “Cô cũng là bạn khóa dưới của bố cháu!”

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì Thương Thang đã đứng dậy, bực bội nói: “Mẹ!”

Người phụ nữ xinh đẹp liền quay đầu lại, trợn mắt nhìn hẳn một cái, sau đó lại lập tức quay sang mỉm cười với tôi: “Kệ Thương Thang! Nó ngại đấy cháu ạ!”

Tôi vội đáp: “Cháu chào cô Thang!” Vừa nói còn để lộ vẻ bất ngờ, thể hiện không ngờ hôm nay cô cũng đến.

Rõ ràng là vị phu nhân họ Thang này rất hài lòng trước biểu hiện của tôi, cô còn véo má tôi một cái vẻ rất cưng nựng: “Xinh xắn quá! Rất giống bố cháu!”

Tôi có cảm giác một bên má bị véo nóng bừng, trong lòng cũng rất thắc mắc vì sự nhiệt tình khác thường này. Trong lúc đầu óc còn đang mơ hồ hồ hồ thì lão tiên sinh đi xuống.

“Giai Vận, con gặp cô bé rồi hả?” Ông cười tủm tỉm nhìn chúng tôi.

“Con gặp rồi, cô bé rất nhanh nhẹn!” Cô Thang đưa tay ra khoác vai tôi, tỏ vẻ rất thân mật.

Lão tiên sinh gật đầu mỉm cười, than thở: “Chẳng khác gì Tiểu Trác năm xưa nhỉ, rất có duyên!”

Tôi thấy họ cười với nhau, thực sự không biết họ đang có ý đồ gì, liền nhìn trộm Thương Thang - Mặt hắn còn xị hơn cả lúc trước.

Người nhà Thương Thang quả nhiên là khắc tinh của tôi. Tôi đang than thầm thì đột nhiên cô Thang mỉm nhìn tôi, nói: “Ưu Ưu, cô có món quà muốn tặng cháu nhận dịp gặp mặt! Cháu thử đoán xem sao?”

Tôi sững lại. Làm sao tôi đoán được chứ? Thế là tôi đành khua tay, biểu thị mình không dám nhận, không muốn cô phải tốn kém.

Cô Thang nhìn tôi tỏ ý trách móc rồi nói: “Cô và cháu không phải là mối quan hệ bình thường! Hay là... Haizz! Kiểu gì cháu cũng phải nhận!” Nói rồi cô dúi ngay vào tay tôi một chiếc hộp giấy được đóng gói rất cẩn thận.

Tôi không thể từ chối, đành phải nhận lấy.

“Cháu mở ra xem xem có thích không?” Cô lại cười giục tôi.

Tôi đành phải mở ra, bụng nghĩ thầm: Kể cả cô có tặng mình cho cháu thì cháu cũng phải nói là thích chứ!

Tuy nhiên khi mở nắp hộp ra, tôi lại vô cùng sững sốt

- Trong hộp là chiếc váy múa ba lê bằng lụa màu xanh ngọc, lấp lánh ngời ngời, vô cùng xinh xắn.

Tôi nhẹ nhàng mở chiếc váy ra, lập tức có một tầng đăng ten mềm mại màu xanh ngọc trải ra, tựa như lông vũ, chiếc váy nhìn rất dễ thương, nữ tính. Đây là chiếc váy có thể diện lên sân khấu của các nhà hát lớn để biểu diễn múa ba lê.

Tôi sững sốt đến nỗi miệng há hốc, chắc chắn chiếc váy này giá không hề rẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, dường như cô Thang rất mừng, liền đứng bên vừa cười vừa giải thích: “Chiếc váy này cô đặt may đây, tất cả các đường may đều là thủ công, cháu thấy có đẹp không?”

Tôi không thể thốt lên được lời nào, chỉ biết gật đầu lia lịa.

Lão tiên sinh cũng phải bật cười trước sự xúc động của tôi, ông hỏi lớn: “Thế cháu có chuẩn bị quà gì cho ông không?”

Tôi liền cuống lên: Làm thế nào bây giờ? Thiệp chúc mừng tôi đã tặng hết rồi, giờ trong ba lô chẳng có gì cả...

“Thôi thế này nhé!” Cô Thang lập tức hiểu ý, đứng ra giải vây: “Để Ưu Ưu biểu diễn một tiết mục tặng ông! Múa một bài cũng được!”

“Nhưng... không có nhạc ạ...” Tôi ấp úng trả lời.

“Cháu đừng quên Thương Thang nhà cô nhé!” Không bỏ lỡ thời cơ, cô liền kéo Thương Thang mặt đang nặng như cái bị ngồi một bên, cười tủm tỉm trả lời: “Dưới sự dạy dỗ của cô, chơi một bản nhạc hoàn chỉnh không phải là quá khó với thằng nhóc này!”

Tôi nhìn trộm hắn, không ngờ hắn cũng đang nhìn trộm tôi. Bốn mắt chạm nhau, mặt tôi liền đỏ bừng lên, đành phải lí nhí trả lời: “Vâng.”

Thương Thang cũng quay đầu lại, nói nhỏ: “Con không có ý kiến gì.”

Và thế là tôi thay sang chiếc váy kiêu diễm đó, trong tiếng đàn pia réo rắt của Thương Thang, kiễng chân, nhảy cao, xoay tròn... Giữa điệu múa thướt tha, tôi loáng thoáng nhìn thấy đầu mày của hắn đã dần ra, ánh

mắt cười cười tỏ vẻ đang thưởng thức. Tôi bắt đầu cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, say sưa trong điệu múa của mình.

Hóa ra, để chiếm cảm tình của hân cũng không phải là quá khó.

14. Chương 22-23

Chương 22: Chỉ mong trái tim anh cùng nhịp đập với trái tim em

Tối hôm đó, Thương Thang vâng lệnh đưa tôi về nhà

Tôi xuống xe, đang chuẩn bị lên lầu thì đột nhiên Thương Thang kéo nhẹ ba lô của tôi, hỏi với giọng vô cùng khẩn thiết: “Nếu tôi quen cậu sớm hơn anh ta thì cậu còn thích anh ta như vậy không?”

Tôi nhìn đôi mắt trong veo của hân, chợt nhớ đến một câu chuyện:

Cô gái hỏi bạn trai mình: “Anh thấy em có ưu điểm gì?” Chàng trai nhẹ nhàng trả lời: “Em chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ có điều...” Chàng trai chỉ vào tim mình: “Ở đây thiếu mất một mảnh ghép, em chính là người duy nhất lấp đầy được nó”

Có lẽ Dương chính là người đã lấp đầy sự trống vắng trong tâm hồn tôi khi tôi lẻ loi, cô độc. Chính vì thế tôi mới ỷ lại vào anh như vậy! Nếu lúc đó người ở bên tôi là người khác, không biết kết quả sẽ thế nào?

“Tôi không biết.” Tôi ngơ ngác nhìn hân rồi mỉm cười: “Nhưng chắc chắn sẽ không thích cậu trước.”

Tôi nhìn sắc mặt hân đột nhiên tái đi, liền giải thích ngay: “Gia thế của cậu danh giá quá, điều kiện quá tốt, tính tình cũng quá tệ. Tôi thật sự không biết phải chơi với cậu thế nào mới làm cho cậu vui được. Nhưng anh ấy lại khác, ít nhất là tôi biết, đối với anh ấy, tôi là một người đặc biệt, anh ấy quý mến tôi, thương tôi, khiến tôi cảm thấy rất thoải mái và yêu đời, vô lo vô nghĩ. Và cái mà tôi cần chỉ là một bờ vai quan tâm như vậy thôi.”

“Vậy hả?” Hân nhìn tôi, cười buồn: “Hóa ra là, không liên quan gì đến chuyện sớm hay muộn cả.”

“Ừ.” Tôi cười gượng: “Thế nên cậu phải thay đổi tính cách đi! Con gái đều thích mẫu đàn ông dịu dàng.”

Hân ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sáng ngời, giọng gấp gáp: “Nhưng đã bao giờ cậu nghĩ đến chuyện bản thân cậu không chịu cho người ta cơ hội thể hiện sự dịu dàng hay chưa?!”

Mãi cho đến khi đã nằm trên giường, câu chất vấn bức bối đó của Thương Thang vẫn văng vẳng bên tai tôi.

Đúng vậy, Dương ạ. Hình như đúng là em chưa bao giờ cho người khác cơ hội! Vì lúc đó, anh đã lấp đầy trái tim em rồi.

Dương, Dương! Cho đến tận bây giờ, em vẫn đang tha thiết gọi thầm tên anh, chỉ mong một điều rằng anh cũng cần em như em cần anh bây giờ!

Cuối tuần đã đến, tôi về nhà với bố mẹ, Cục gọi điện thoại đến hẹn tôi ra ngoài chơi.

Tôi ăn vội vàng cho xong bữa cơm, đang thu dọn đồ đạc thì giọng bố lạnh lùng cất lên: “Con cũng lớn rồi, từ giờ đừng có chơi bời linh tinh với đám con trai nữa!”

Tôi sững lại, không ngờ bố lại nói ra câu đó.

“Thôi thôi, mấy đứa nhỏ một tuần mới được gặp nhau một lần, thanh mai trúc mã, anh quan tâm nhiều làm gì?” Mẹ lập tức đứng ra hòa giải, trách bố.

“Anh nói thật đấy! Làm gì có chuyện con gái mười mấy tuổi suốt ngày đến nhà con trai chơi? Anh lo cho nó...”

Miệng bố lập tức bị mẹ bịt ngay lại, bà đưa mắt ra hiệu cho tôi: “Mau đi đi, cứ mặc kệ bố!”

Tôi lặng lẽ ra ngoài, trong tích tắc đóng cửa lại, nước mắt bỗng chốc trào ra.

Hóa ra chúng tôi đã lớn thật rồi!

“Lúc chơi ở nhà Cực, mọi người đều nhận ra tâm trạng uể oải của tôi. Cực liền trêu: “Sao vậy? Ngắm mỹ nam trường Nhất Trung nhiều quá nên lẩn rồi hả? Quay về lại chê bọn anh què mùa đúng không?”

Tôi cố gượng cười: “Làm gì có? Người đẹp trai nhất thế giới này cũng không sánh nổi với Lỗ A Cực!”

Từ nãy đến giờ Dương không nói gì, anh chỉ nhìn ra một điểm nào đó rồi bần thần, im lặng. Một sự im lặng đáng sợ.

Tàn cuộc, ai nấy đều uể oải, không vui, Cực cứ mắng tôi và Dương phá hoại bầu không khí rồi đuổi chúng tôi về.

Thế là tôi với Dương đành phải về nhà sớm.

Trên đường về, tôi và anh mỗi người theo đuổi một tâm trạng riêng, bước đi chậm rãi. Trong lúc tôi đang suy nghĩ xem nên tìm chủ đề gì để nói chuyện thì cuối cùng giọng nói quen thuộc của anh từ đằng sau cất lên: “Em học ở Nhất Trung có ổn không?”

Không biết tại sao, trong khoảnh khắc đó tôi chỉ muốn bật khóc.

“Ổn, rất ổn.” Tôi quay đầu lại, mỉm cười nhìn anh.

Ánh mắt anh dõi theo tôi chậm chậm, tựa như muốn nhìn thấu tôi. Sau đó, một lúc rất lâu, anh mới thở dài, bước lên trước, giơ tay vuốt nhẹ mái tóc dài của tôi và thì thầm: “Nhưng em không vui, em không vui đúng không?”

Tôi nhìn về lo lắng của anh, không kìm được nữa, nước mắt cứ thế trào ra.

Dương, chỉ có anh mới biết, chỉ có anh mới phát hiện ra! Em không vui, em học ở trường Nhất Trung mà không hề cảm thấy vui.

“Đừng khóc, em đừng khóc.” Anh lau nhẹ nước mắt cho tôi, nói với giọng buồn bã: “Em như thế này làm sao anh yên tâm được? Mạnh mẽ lên nào, cô bé!”

Tôi giận dỗi đáp trả: “Ai là cô bé hả? Mấy hôm trước còn có người hỏi em có thích cậu ấy không nữa đó!”

Đồng tử trong mắt anh lập tức co lại, ngón tay đặt trên má tôi cứng đờ, hỏi nhỏ: “Có phải là cậu bạn lần trước đưa em về đó không?”

Tôi thút thít gật đầu, miệng lúng búng: “Cậu ấy nói em không chịu cho người ta cơ hội nên không biết được cái tốt của người ta!”

Nghe vậy, Dương liền sững sờ hồi lâu. Cuối cùng, anh trả lời với vẻ chua chát: “Đúng vậy, Ưu Ưu, em ít chơi với con trai quá! Em nên tiếp xúc với họ nhiều hơn, như thế mới có thể so sánh!”

Tôi vô cùng sửng sốt: Dương, ý anh là muốn em chơi với các cậu bạn khác ư?

Anh né tránh ánh mắt dò hỏi của tôi và nói nhỏ: “Về thôi, trời tối quá rồi.”

Đúng vậy, hôm ấy trời đã tối lắm rồi, và gió cũng đã bắt đầu thổi.

Chương 23: Em sẽ không phụ lòng anh

Đã là giữa thu, đây là mùa chia ly buồn man mác.

Em nhìn lá phong rơi ngoài cửa sổ, nâng cốc cà phê lên, lại một lần nữa nhớ đến anh, Dương ạ.

Hiện giờ anh sống thế nào rồi?

Cuộc thi đấu bóng rổ của học sinh phổ thông trung học toàn thành phố đã khai mạc, nghe Cực nói, Dương lại bắt đầu bận rộn. Anh ta còn lâu bầu trong điện thoại: “Không hiểu tại sao dạo này Dương tập bóng rổ rất cật lực! Kiểu như sợ không vào được chung kết ấy, chẳng mấy khi chịu nói chuyện với anh!”

Tôi ở đầu bên kia điện thoại cười thầm: Cực à, nếu em nói với anh rằng, em rất muốn anh ấy cứ tiếp tục khổ luyện như vậy thì anh sẽ nghĩ thế nào?

Vì địa điểm diễn ra trận chung kết là trường Nhất Trung mà!

Như thế em lại có thể một lần nữa được ngắm anh ấy một cách quang minh chính đại!

Dương, liệu em có thể có nguyện vọng nhỏ nhoi có phần ích kỷ này không?

Sau buổi hôm đó, đột nhiên Thương Thang tỏ ra rất tốt, rất quan tâm đến tôi.

Lão tiên sinh nói: “Trưởng thành thật rồi.”

Hắn không trả lời, chỉ nhìn tôi và mỉm cười rất ngây thơ.

Nếu là các cô gái khác, chắc đã ngất ngây từ lâu! Nhưng tôi lại coi như không thấy gì, cố gắng miễn nhiễm trước nụ cười của hắn.

Hắn cũng không bực, mà cứ loanh quanh bên cạnh tôi, chọc cho tôi vui.

Một lần, tôi thực sự thấy bực vì hắn, bèn vớ lấy con dao gọt hoa quả trong bếp chia vào hắn rồi hét lớn: “Tôi sẽ không bỏ anh ấy trước đâu, cậu hãy nhớ cho kỹ!”

Hắn nghịch quả táo trên tay, rồi nhìn tôi mỉm cười.

Sau đó, hắn nhìn vào mắt tôi, đáp nhỏ: “Thế thì cứ để tôi đợi cậu, có được không?”

Có nhiều lúc, những người xung quanh ta thật yếu đuối, kể cả là bề ngoài anh ta trông cứng rắn đến mức nào.

Tôi từng sờ nhìn Thương Thang, hắn cũng nhìn tôi, ánh mắt bình tĩnh và kiên quyết.

Nhưng ngón tay hắn đã bán đứng hắn, chúng đang run rẩy, nhìn rất căng thẳng.

Bầu không khí như đông cứng lại, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Dương, nếu hồi ấy em là bạn gái anh thì chắc chắn em sẽ từ chối Thương Thang thẳng thừng mà không hề do dự. Chỉ tiếc là em không phải!

Và thế là tôi liền quay mặt đi, đáp nhỏ:

“Được thôi.”

Không khí lại bắt đầu lưu chuyển trở lại, tôi nghe thấy rất rõ tiếng Thương Thang thở phào.

Dương, câu trả lời của em lúc đó có sai hay không?

Cuối cùng, đội bóng rổ của trường Phụ Trung đã được lọt vào chung kết. Cuối cùng tôi đã có thể được ngắm bóng Dương trong nhà thi đấu của trường.

Hôm đó cũng là thứ Tư, tôi nói rất kiên quyết rằng sẽ không đến nhà lão tiên sinh ăn cơm mà bày tỏ thái độ thà ăn bánh mì cũng phải xem hết trận đấu.

Khi tôi nói với Thương Thang câu này, hắn im lặng một lát rồi hỏi nhỏ: “Có phải vì anh ta không?”

Tôi liền gật đầu.

Thật nực cười biết bao, Dương nhỉ! Em có thể nói trước mặt người khác về anh mà không hề giấu giếm, trong khi đứng trước anh em lại không bao giờ có thể mở miệng.

Thương Thang trầm tư một lúc rồi đột nhiên bật cười, nói: “Thế thì tôi cũng không ăn cơm nữa mà đi xem bóng với cậu!”

Làm thế sao được? Tôi đang định từ chối thì hắn đã kéo tôi vội vã đi về phía nhà thi đấu.

Nhà thi đấu khá ồn ào, đội cổ vũ của hai bên đều tung đủ chiêu trò, ra sức áp đảo đối phương.

Tôi nhìn đội cổ động viên toàn mỹ nữ đang nhảy rất hưng phấn của trường Phụ Trung, thầm nghĩ: Nếu tôi vẫn đang học trường Phụ Trung thì liệu tôi có là một thành viên trong số họ hay không?

Đột nhiên, một cô bạn trong đội cổ vũ quay sang gọi tôi: “Trác Ưu!”

Tôi định thần nhìn lại, hóa ra là Tô Tịnh!

Cô ấy gấp gáp chạy đến, mặt đỏ bừng, cười rất rạng rỡ.

“Tớ đoán ngay là cậu sẽ ra xem thi đấu!” Rồi cô ấy thụi nhẹ tôi một cái, còn vờ vô tình liếc Thương Thang đang đứng bên cạnh tôi.

Tôi chăm chú nhìn cô ấy, khuôn mặt xinh xắn được trang điểm nhẹ, thân hình mảnh dẻ với chiếc váy ngắn màu đỏ rực rỡ. Không hổ là mỹ nữ! Thế là tôi cũng cười theo: “Chứ sao nữa, ai bảo tớ là học sinh cũ của trường Phụ Trung chứ?”

Lúc này Thương Thang liền bực bội nói với tôi: “Các cậu nói chuyện đi nhé, tôi ra ngoài một lát.” Nói rồi liền bỏ đi.

Tô Tịnh nhìn theo bóng hắt, trề môi hỏi: “Bạn trai cậu à? Cành cao nhỉ!”

Tôi vội phủ nhận: “Làm gì có chuyện đó! Bạn bè bình thường thôi! Bình thường hắt ta đều như vậy, mặc kệ hắt đi!”

Cô ấy cười vẻ như đang nghĩ gì đó rồi không tiếp tục chủ đề này nữa.

“Ấy, cậu có biết hôm nay Dương là cầu thủ chủ lực không?” Đột nhiên cô ấy chợt nhớ ra điều gì đó, bắt đầu phàn nàn với tôi: “Thời gian trước anh ấy tập luyện rất vất vả, tớ nhìn mà cũng thấy thương, huấn luyện viên chẳng khác gì ác quỷ!”

“Vậy hả?” Tôi nhìn cô ấy, lặng lẽ cười.

“Đúng vậy! Anh ấy còn nói với tớ rằng, lần này nhất định phải giành được chức vô địch!” Rồi cô ấy nghiêng đầu, mắt mơ màng cười cười: “Haizz, đồng chí này hiếu thắng quá! Tớ khuyên thế nào cũng không được.”

“Vậy hả?” Tôi khẽ gật đầu hòa theo cô ấy.

Tô Tịnh lại tiếp tục phàn nàn mấy chuyện tào lao khác, tôi vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, lắng nghe rất chăm chú.

Có lẽ là do tôi quá trầm lặng nên Tô Tịnh cũng mất hứng, một lúc sau thì cô ấy quay trở về đội cổ vũ.

Sau đó chỉ còn lại mình tôi ngồi thẩn thờ trên khán đài.

“Nghĩ gì vậy?” Giọng Thương Thang vọng lại, kéo tôi trở về với thực tại.

Tôi lần theo hướng phát ra tiếng nói, hắt đang cầm một túi KFC lớn, chậm rãi bước về phía tôi.

“Mua cái này làm gì?” Tôi liền trêu: “Công tử chơi piano lại bê đồ ăn nhanh, nhìn khôi hài thật đấy!”

“Thì mua cho cậu mà!” Hắt hậm hực lườm tôi một cái, mặt hơi đỏ lên, “Chả lẽ lại để cậu ngồi đây gặm bánh mì thật à?”

Tôi cười cười, vội lảng sang chuyện khác: “Haizz, cô bạn vừa rồi thế nào? Có xinh không?”

“Cô bạn nào?” Hắt hỏi lại.

“Cô bạn vừa nãy nói chuyện với tôi ấy! Người ta là hoa khôi của lớp tôi ngày xưa đây!”

“Vậy hả? Không để ý lắm!” Thương Thang uể oải trả lời rồi nhét ngay túi đồ ăn vào tay tôi một cách thô lỗ: “Mau ăn đi! Nguội rồi không ngon đâu!”

Tôi trân trân nhìn hắt hồi lâu. Hắt có vẻ ngại ngùng, liền vờ nổi xung: “Nhìn gì mà nhìn? Chưa gặp mỹ nam bao giờ hả?”

Tôi vội cúi đầu gặm bánh Hamburger, trong lòng cứ thấy là lạ.

“Hê, vừa nãy cậu ngồi một mình xảy ra chuyện gì à? Hình như cậu có vẻ không vui?” Hấn đột nhiên thò đầu sang hỏi.

“Không, chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

Tôi nhìn hấn, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, chẳng xảy ra chuyện gì cả. Cuối cùng trận đấu đã được mở màn, hai đội mạnh giao tranh quyết liệt. Ánh mắt tôi không hề rời khỏi Dương, theo dõi từng bước các động tác chuyển bóng, luồn lách, ném bóng... Có thể nhận thấy, anh đã cố gắng hết sức, nhưng đối phương cũng không phải vừa, phối hợp với nhau khá đẹp mắt.

Điểm của hai đội đuổi nhau rất sát, cho đến cửa ải cuối cùng, tôi thực sự không thể ngồi yên được nữa, bèn hét lớn: “Lục Tây Dương, cố lên...”

Trong nhà thi đấu ồn ào, náo nhiệt, tôi không dám kỳ vọng rằng anh có thể nghe thấy tiếng hô yếu ớt của tôi.

Tuy nhiên, tựa như kỳ tích xuất hiện, anh ngẩng đầu nhìn về phía tôi, sau đó ngửa mặt lên khẽ mỉm cười.

Có lẽ trong mắt người khác, đây chỉ là một chàng trai khối ngũ tuần tú đang mỉm cười đáp lễ cô gái theo đuổi mình mà thôi. Tuy nhiên hàm ý sâu xa của nụ cười này chỉ có tôi và anh mới biết.

Anh đã dùng ánh mắt để mách bảo tôi rằng: Yên tâm, chắc chắn anh sẽ thắng!

Dương mãi mãi không bao giờ khiến tôi phải thất vọng. Đúng là với số điểm dẫn trước không nhiều, anh đã đưa đội bóng trường Phụ Trung chiến thắng trong trận đấu đầy khó khăn này. Giữa tiếng reo hò vang dội, các cầu thủ trường Phụ Trung đã tung anh lên cao. Tôi nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi anh, mắt bỗng nhòa lệ.

Dương, em tự hào vì anh.

Sau khi trận đấu kết thúc, tôi xúc động quá liền chạy ngay đến phòng nghỉ tìm Dương. Thương Thương một mực nói sẽ đợi tôi, đứng lì trước cửa nhà thi đấu, nói gì cũng không chịu về. Tôi không biết làm thế nào đành phải mắc kệ hấn.

Tôi đứng ở cửa ngõ nghiêng một lúc, lập tức có một anh chàng lên tiếng trêu: “Dương, tiểu mỹ nữ lại đến rồi kìa!”

Tôi ngượng đến nổi hai má đỏ bừng, Dương vừa cười vừa đi ra, còn không quên thúi cho đám bạn mỗi người một quả.

“Sao không đợi anh ở cổng nhà thi đấu?” Anh cười tủm tỉm, cúi đầu hỏi.

“Có một gã khùng cứ đòi đợi em ở đó!” Tôi chu môi, tiện tay nghịch ngợm chiếc khăn của anh.

“Ừ.” Anh đáp một tiếng rồi im lặng trở lại.

“Nhưng hấn có vẻ chăm sóc em rất tận tình đúng không?” Một lát sau, anh lại lên tiếng.

“Cũng được, ít nhất là gần đây không tồi!” Tôi bật cười: “Chắc là bị em mắng nên đã tỉnh ngộ.”

Anh không cười, chỉ quay mặt đi, vẻ mặt trầm ngâm, giọng nói rất xa xăm: “Vậy hả? Như thế anh có thể yên tâm rồi.”

Thích một người, có cần phải mãi mãi ở bên anh ấy không?

Ai là người biết câu trả lời đích thực đây?

15. Chương 24-25

Chương 24: Hoa chỉ bay về phía xích đu

Tôi lặng lẽ đi bên Đường trên con đường rợp bóng mát của trường Nhất Trung.

Dương, anh còn nhớ không? Hai bên con đường rợp bóng mát của trường Nhất Trung trong toàn từng bách, bốn mùa tươi xanh.

Nhưng em không thích, em chê nó quá đơn điệu. Em vẫn nhớ con đường của trường Phụ Trung, xuân về bông liễu bay rợp trời, thu đến lá vàng rụng khắp nơi. Có lẽ, chỉ là do: em đã từng gặp anh ở đó.

“Hiện tại anh và Tô Tịnh thế nào rồi?” Cuối cùng, câu hỏi giữ trong lòng bấy lâu nay đã được tôi thốt ra.

“Còn thế nào được nữa? Bạn bè bình thường thôi!” Anh đá viên sỏi nhỏ bên đường

“Nói dối!” Tôi chu môi lên: “Những lúc chỉ có hai người chắc là thân mật lắm đây, anh vẫn muốn giấu em đúng không?”

Dương ngẩng đầu lên, nhìn tôi mỉm cười.

“Không, anh mãi mãi không bao giờ giấu em.” Dương bình thản trả lời: “Anh và bạn ấy sẽ không có kết quả đâu.”

“Anh nói dối!” Tôi trợn mắt lên: “Lẽ nào còn có cô gái khác xinh đẹp hơn Tô Tịnh hút hồn anh ư?”

“Không phải, không phải thế!” Anh quay đầu lại, nhìn dòng người đi đi lại lại phía xa và nói nhỏ: “Là vì anh chuẩn bị sang Anh du học rồi.”

Dương à, em quên mất không nói cho anh biết, em không thích con đường rợp bóng mát ở trường Nhất Trung vì nguyên nhân quan trọng nhất là: mọi sắc màu, mọi nỗi cô đơn, lạnh lẽo ở đó đã chứa đựng quá nhiều ký ức buồn.

“Anh đang nói đùa đúng không?” Tôi run rẩy hỏi nhỏ.

Dương lặng lẽ nhìn vào mắt tôi, ánh mắt u buồn, tự lự: “Không. Anh đã nói rồi, anh mãi mãi không bao giờ giấu em. Đáng lẽ kế hoạch này đã được thực hiện từ năm lớp mười, nhưng anh muốn gần em... và Cực một thời gian nên đã hoãn lại, định lên đại học sẽ đi. Nhưng anh không thể ngờ rằng em lại không chọn trường Phụ Trung. Hiện giờ bình thường bọn mình rất khó gặp nhau, hơn nữa... em cũng đã có nhóm bạn riêng của mình. Thế nên anh đã quyết định làm nhanh mọi thủ tục để sang đó.”

Giọng Dương như giọng của một người ngoài hành tinh, âm trầm vọng vào trái tim tôi.

Đột nhiên tôi chợt hiểu ra rất nhiều điều, ví dụ tại sao khi biết được nguyện vọng vào trường Nhất Trung của tôi, Dương lại phẫn nộ như vậy, tại sao khi nhìn thấy tôi khóc, Dương lại nói anh không thể yên tâm, và cả buổi trưa hè đó nữa, sau khi nghe thấy câu “Đừng bỏ rơi em”, Dương đã bất chấp tất cả và chạy như bay về phía tôi.

Hóa ra anh chuẩn bị bỏ lại tôi và đi thật xa.

“...Bao giờ anh trở lại?” Tôi quay mặt đi, nhìn về phía dòng người đi lại nhộn nhịp đằng xa.

“Anh không biết. Anh phải sang đó học một năm cấp ba trước đã, sau đó mới thi đại học. Nếu thuận lợi, có thể sẽ học tiếp thạc sĩ.” Giọng anh âm trầm vọng lại, rất khẽ.

“Có phải nếu phát triển tốt, anh sẽ định cư ở đó, sau đó mãi mãi không bao giờ quay trở lại không?” Tôi bản thân hỏi.

Anh không trả lời tôi mà chỉ im lặng, một sự im lặng đến rợn người.

Sau một hồi rất lâu.

“Thôi, đây là chuyện vui mà.” Tôi nhìn về phía xa, cuối cùng lên tiếng, giọng mơ màng tựa như chiếc lông vũ: “Em nên chúc mừng anh.”

“Ưu Ưu.” Dương bắt đầu khẽ gọi tên tôi.

“Sau này nếu phát lên rồi thì đừng quên em nhé!” Tôi không thềm đáp lời anh, mà tự lẩm bẩm.

“Ưu Ưu!” Giọng Dương có vẻ sốt sáng hơn.

“Những dịp lễ tết, anh nhớ viết thư liên lạc nhé...” Tôi vẫn ngang ngạnh dặn tiếp.

“Trác Ưu!” Cuối cùng Dương không chịu được nữa liền xoay đầu tôi lại.

Ánh mắt tôi chạm ngay vào ánh mắt anh, sau đó, tôi nhìn thấy vẻ sững sờ trên khuôn mặt anh.

Tôi biết, vì nước mắt đã giàn giụa trên khuôn mặt trắng ngần của tôi, chúng rơi lã chã, thấm ướt cả vạt áo.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi.”

Em còn nhớ lúc đó, anh nhìn khuôn mặt đầm nước mắt, đôi mắt đỏ hoe của em và liên tục nhắc lại câu đó bằng giọng run rẩy.

Xin lỗi? Thế nào là xin lỗi?

Không cần, anh có làm gì sai đâu! Anh hoàn toàn không phải nói ra câu đó. Vì anh xuất sắc như vậy, anh còn tiền đồ xán lạn, sao lại có thể vì một tình cảm thanh mai trúc mã mà từ bỏ cơ hội xuất ngoại của mình?

Không cần đâu, anh thực sự không cần thiết phải tự trách mình một cách đau đớn như vậy. .

Vì em đã hiểu ra rằng:

Đây chính là cuộc sống.

Đây chính là số phận của chúng ta.

Quay ra cổng nhà thi đấu, Thương Thang vẫn đang cầm ba lô của tôi và ngờ nghếch đứng đợi. Vừa nhìn thấy tôi, hắn liền bực dọc quát: “Cậu định để tôi chết còng ở đây à? Đi gì mà lâu vậy...”

Sau đó hắn nhìn thấy đôi mắt sưng vù của tôi.

“Sao vậy, anh ta bắt nạt cậu à?” Hắn hỏi với giọng rất căng thẳng.

Tôi lắc đầu.

“Sao vậy, lời tỏ tình của cậu bị anh ta từ chối hả?” Hắn tiếp tục tra khảo.

“Không phải, cậu đừng hỏi nữa.” Tôi lầm lì đón lấy ba lô, chuẩn bị về nhà. Thương Thang cũng tần ngần bước theo.

“Đừng đi theo tôi. Để tôi yên tĩnh một mình!” Tôi bực bội quát, sau đó quay đầu bỏ đi.

Một mình đi trong màn đêm là điều rất kinh khủng, đặc biệt là đối với những cô gái liễu yếu đào tơ như tôi.

Đột nhiên tôi có cảm giác như có người đang theo dõi mình, nhưng lại không dám ngoái đầu lại ngó xem có phải không, đành phải bấm bụng bước tiếp.

Bước chân của tôi mỗi lúc một nhanh, nỗi ám ảnh trong lòng cũng mỗi lúc một lớn. Tôi bắt đầu hồi hận, hồi hận vì đã đuổi gã ngốc Thương Thang về.

Dương! Nếu có anh bên cạnh thì tốt biết bao. Trước đây, anh luôn quan tâm đưa em về nhà! Hồi ấy em cảm thấy thật hạnh phúc, ấm áp, ngọt ngào làm gì có sợ hãi?

Tuy nhiên, ngay cả niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này cũng sẽ mãi mãi bỏ em mà đi sau khi anh ra nước ngoài!

Nghĩ đến đây, tôi liền dừng chân lại và bắt đầu khóc thút thít.

“Sao vậy, sao vậy?” Một bóng người vụt hiện ra trước mặt tôi, sững sờ hỏi.

Tôi ngược đôi mắt nhạt nhòa nước lên, loáng thoáng nhận ra người trước mặt là Thương Thang, liền hậm hực hỏi: “Cậu đến làm gì?”

Hắn cười vẻ hơi ngại ngùng: “Thì vì không yên tâm để cậu về một mình mà, sao cậu vẫn khóc hả?” Nói rồi liền luống cuống định kéo ngón tay đang che nước mắt của tôi.

“Ai cần cậu quan tâm!” Tôi hất tay hắn ra.

“Thôi, tôi không quản nữa!” Hấn cũng nổi cáu: “Cứ để mặc cho cậu khóc ngất ở đây đi!”

“Hu hu...” Thấy hấn nổi xung như vậy, tôi liền khóc to hơn: “Cậu cút đi, các người cứ bỏ rơi tôi đi! Tôi không cần ai hết!”

Hấn tức đến nỗi rằng nghiêng ken két, ánh mắt tóe lửa. Tôi không sợ hấn, liền ngồi thụp xuống ăn vạ: “Đằng nào thì cũng đòi đi hết rồi, bây giờ đi hết luôn đi! Hu hu...”

Đầu tiên tôi nghe thấy hấn thở dài thườn thượt một tiếng, sau đó cũng ngồi xuống cùng tôi, hỏi khê: “Anh ta không quan tâm đến cậu nữa hả?”

Tôi liền nín khóc, ngẩng đầu lên nhìn hấn trừng trừng.

Hấn liền nhìn sang chỗ khác với vẻ không tự nhiên rồi hỏi nhỏ: “Có phải anh ta chuẩn bị xa cậu không?”

Tôi gục mặt xuống đầu gối, hậm hực đáp: “Anh ấy chuẩn bị sang Anh du học rồi.”

Hấn “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tôi đợi một hồi lâu, không thể chịu được nữa liền ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Hấn im lặng một lát rồi chậm rãi đáp: “Nếu tôi nói tôi rất mừng thì cậu có đánh chết tôi không?”

Tôi thần người, tên này... thật thà quá! Chẳng hiểu tâm sự của con gái gì cả!

Nhưng cũng rất dễ thương, không phải sao?

Thế là đang từ khóc tôi lại bật cười, mắng hấn: “Cậu không an ủi được câu nào tử tế à? Nói như bỏ vào mặt người ta vậy!”

Hấn nhìn tôi, chăm chú nói: “Tại sao con gái các cậu lại cứ thích được an ủi nhỉ? An ủi chẳng giải quyết được vấn đề gì, cậu phải đối mặt với thực tế thôi. Ngồi ở đây buồn vì anh ta đi xa, chẳng thà...”

“Chẳng thà sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Tìm một mục tiêu khác!” Mặt hấn đỏ bừng, nói nhanh câu đó.

“Thần kinh!” Tôi vác ba lô lên, đánh hấn một cái, mặt cũng nóng bừng.

Nhưng tâm trạng thực sự đã khá hơn rất nhiều.

Chương 25: Dừng dằng nửa ở nửa về

Cuối tuần ở nhà ăn cơm, mẹ nói với bố: “Thằng bé nhà ông Lục chuẩn bị sang Anh du học đấy!” Bố bình thần hỏi: “Vậy hả? Sao đi sớm vậy?”

Mẹ liền gật đầu hùa theo: “Em cũng thấy sớm quá, thằng bé còn nhỏ, sợ đi xa chưa hiểu biết nhiều lại gây chuyện gì thì khổ.” Nói rồi bà lại nhìn sang tôi: “Ít nhất là em không yên tâm khi để Ưu Ưu nhà mình đi, muốn đi du học thì cũng phải đợi lúc tốt nghiệp đại học xong đã.”

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

“Nhưng nhà ông Lục cũng có họ hàng ở Anh, hơn nữa họ cũng khá giàu có, chắc là sẽ không để thằng bé phải chịu khổ đâu.” Mẹ lại bổ sung một câu.

“Hừ! Không chịu khổ thì ra nước ngoài làm gì? Suốt ngày ngồi hưởng thụ thì làm sao chịu nổi vấp vấp?” Giọng bố rất lạnh lùng.

“Anh thì chỉ biết nói! Anh có chịu để con gái mình đi làm thuê vất vả ở ngoài không? Bình thường toàn nâng như nâng trứng!” Mẹ phản đối.

“Ưu Ưu lại khác.” Bố nhìn tôi, cười tủm tỉm nói: “Ưu Ưu là con gái! Cần có người chăm sóc!”

Tôi ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn bố.

Lẽ nào vì tôi là con gái nên suốt đời phải cần người bảo vệ ư?

Dương, có phải trước đây vì lý do này mà anh mới đối xử với em vô cùng dịu dàng không?

Sau bữa tối, Cực gọi điện thoại tìm tôi. Tôi vừa nhắc máy lên thì anh ta đã la lối om sòm: “Em có biết chuyện Tây Dương đi du học không?”

“Em biết.” Tôi bình tĩnh trả lời.

Đầu bên kia điện thoại sững lại một lát rồi hỏi tiếp: “Em biết từ bao giờ vậy?”

“Hai hôm trước! Anh ấy đến trường em thi đấu bóng rổ và đã nói cho em biết.” Tôi bình thản trả lời, bàn tay mân mê dây điện thoại.

“Cậu ta đích thân nói với em hả? Thế... thế em có phản ứng gì?” Cực sững sốt đến nỗi miệng lắp bắp.

“Có phản ứng gì ư? Thì em nói chúc mừng thôi!” Tôi thờ ơ đáp, nhìn dây điện thoại đỏ quắn ngoằn ngoèo trên ngón tay mỗi lúc một dày hơn và chặt hơn.

“... Thế thôi hả? Nói câu chúc mừng thôi ư?” Cực ở đầu dây bên kia sững sốt la nhỏ.

“Không phải, dĩ nhiên là không phải.” Tôi thả lỏng dây điện thoại, nhìn vết lằn đỏ ửng trên tay, cười khê: “Em còn khóc nữa anh ạ.”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im bặt.

“Haizz... bọn em...” Không biết bao lâu, Cực mới lên tiếng, giọng nói đầy vẻ chua chát.

“Đây là chuyện vui, bọn mình phải mừng mới đúng.” Tôi lặng lẽ khuyên Cực

“Ừ, đây là chuyện vui.” Cực than thở một câu rồi chậm rãi trả lời: “Chuyện này cũng khiến anh hiểu ra một điều rằng chúng ta phải biết trân trọng.”

“Đúng vậy!” Tôi mỉm cười đáp.

Chắc chắn phải học cách trân trọng.

Tôi bắt đầu tranh thủ thời gian, tìm mọi cơ hội để gặp Dương. Mặc dù bố cũng có ý kiến về việc này, nhưng sau khi được mẹ khuyên nhủ, ông cũng đành phải đồng tình.

Còn nhớ lúc ý, mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời nhìn thấu mọi việc, mỉm cười và nói với tôi rằng: “Đi đi, Ưu Ưu. Tranh thủ thời gian, kéo không sau này hối hận đấy!”

Mẹ ơi! Hóa ra mẹ đã hiểu tâm sự của con gái từ lâu. Mẹ luôn mỉm cười, âm thầm theo dõi những biến đổi trong tâm lý của tôi, chứng kiến tôi mỗi ngày một trưởng thành và chín chắn hơn.

Có lẽ, bà nhớ đến hình ảnh mình năm xưa chăng?

Tôi và Dương, cả Cực nữa lại một lần nữa được quay về với những khoảnh khắc ngọt ngào của ngày trước. Mọi người đều cố gắng né tránh chủ đề sắp chia tay, cố gắng tạo bầu không khí vui vẻ.

Hôm nay, ba chúng tôi hẹn gặp nhau ở công viên. Tôi đến sớm, một mình ngồi trên ghế đá, thẫn thờ nhìn đài phun nước

Gió đông thổi tới, tôi bắt đầu cảm thấy lạnh, liền giậm giậm chân, đưa tay ghé sát vào miệng rồi hà hơi.

“Em có lạnh không?” Giọng Dương từ sau vọng lại.

Tôi ngoái đầu lại, hóa ra anh đã lặng lẽ đứng sau lưng tôi từ bao giờ, đang cười tủm tỉm.,

“Em thấy lạnh tay!” Tôi lè lưỡi: “Anh Cực vẫn chưa đến, chắc em chết cóng mất.”

Anh cau mày, hỏi với vẻ trách móc: “Sao không đút tay vào túi áo?”

“Em có đâu!” Tôi đứng dậy đối diện với anh, xòe cho anh thấy áo khoác của mình không có túi.

Nhìn động tác trẻ con của tôi, anh cười khê rồi kéo gấu áo khoác của mình, dịu dàng nói: “Đút vào đây này!”

Tôi sững lại, không nhúc nhích.

“Mau lên, nếu không tay em lại bị nứt đấy.” Anh giục khẽ.

Tôi liền đỏ bừng mặt, dứt tay phải vào túi áo khoác của anh.

Chất liệu chiếc áo rất tốt, lớp vải nhung khá ấm áp. Tôi cảm nhận được một luồng khí ấm tỏa ra từ đầu ngón tay và len vào tận trái tim tôi.

“Ấm không?” Dương nghiêng đầu hỏi, anh còn thò tay ra bịt túi lại, sợ gió len vào trong.

“Có.” Tôi không nói được lời nào nữa, chỉ ra sức gật đầu.

“Thế là ổn rồi.” Anh hài lòng quay mặt đi và cũng không nói gì nữa. Nhưng tôi lại nhìn thấy nụ cười tủm tỉm trên môi anh.

Tôi cứ lặng lẽ để tay phải trong túi trái áo khoác của anh, hai người sánh vai bên nhau tựa như hai đứa trẻ sinh đôi dính vào nhau, vô cùng yên bình.

Các bạn gái ơi, phải chăng các bạn cũng khát khao có một vòng tay ấm áp để nương tựa?

Đối với tôi ngày ấy, một chiếc túi áo nhỏ xinh đã có thể khiến tôi hạnh phúc muốn khóc rồi!

Bỗng tôi nhìn thấy có một tấm kính trong suốt rất lớn đặt bên vệ đường, chắc là ai đó vội chuyển nhà nên tạm thời đặt đồ đạc ở đây.

“Bọn mình qua đó chơi đi!” Tôi nổi hứng, liền đưa tay trái lên chỉ tấm kính, nghiêng đầu rủ anh.

“Ừ.” Anh nhìn tôi cười: “Em thích chơi kiểu gì?”

“Thì viết chữ thôi, viết chữ nhé!” Tôi kéo anh đi sang.

Đứng trước tấm kính, tôi bắt đầu hà hơi vào mặt kính trơn, sau đó chuẩn bị thể hiện trình độ thư pháp của mình. Chỉ tiếc là tôi đã quên mất rằng mình chỉ thò một tay ra ngoài, và nó vụng về đến mức gần như chẳng viết được chữ gì hoàn chỉnh.

“Ghét quá!” Tôi chu miệng, bất lực thở dài.

“Em định viết chữ gì?” Dương đứng bên cạnh, khẽ cười: “Để anh viết thay em được không?” Nói rồi anh thò bàn tay phải của mình ra.

“Vâng.” Tôi đảo mắt nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Em muốn viết câu ”Lục Tây Dương là gã lưu manh!“”

Anh sững lại, tôi nhìn anh chăm chú, cười đắc ý: “Anh có viết hay không?”

Anh im lặng một lát rồi đưa tay viết lên tấm kính bám đầy hơi nước: “... là kẻ lưu manh.”

“Viết tên nữa chứ, tên anh ấy!” Tôi hào hứng giục.

Anh liền mỉm cười, viết nhanh hai chữ “Yo Yo” lên bề mặt tấm kính.

Đó là tên tiếng Anh của tôi.

“Giỏi ha!” Tôi nhảy dựng lên định đánh anh, anh không bực cũng không tránh mà chỉ mỉm cười

“Anh bắt nạt em!” Tôi trề môi hậm hực.

Anh không trả lời, nụ cười vẫn đọng trên môi.

“Haizz, Ưu Ưu, có thật em coi anh là kẻ lưu manh không?” Đột nhiên nụ cười trên môi anh tắt ngấm và anh cất tiếng hỏi rất chăm chú.

”Làm gì có! Anh là chàng trai xuất sắc nhất mà em từng gặp!”

“Xuất sắc hơn cả cậu bạn ở trường Nhất Trung ư?” Anh hỏi khẽ.

Tôi liền gật đầu: “Xuất sắc hơn cả cậu ấy.”

Và thế là anh lại bật cười, nụ cười vô cùng tươi tắn, khiến tôi cũng cảm nhận được niềm vui của anh.

Tôi nhìn về đặc ý đó, đột nhiên trong lòng này ra một ý định, bèn hỏi luôn một câu đã giấu kín từ bấy lâu nay “Tấm thiệp em tặng anh, anh đã cho ai xem bao giờ chưa ?”

Anh ngẩn người rồi, quay đầu lại: “Anh chưa cho ai xem cả, trừ Lỗ A Cực ra.”

“Vậy ạ?” Tôi khẽ đáp rồi không nói gì nữa.

“Có vấn đề gì không?” Anh quay sang hỏi

“Không, không có gì cả.” Tôi nhìn vào đôi mắt đầy vẻ quan tâm của anh rồi mỉm cười ngọt ngào.

Anh chưa bao giờ cho người khác xem tấm thiệp của em, thế là đủ rồi.

Dương, em rất hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc.

Hôm ấy bầu trời trong xanh, tựa như tâm trạng của tôi vậy. Tôi chăm chú dõi theo bóng chim câu bay lượn trên bầu trời, cảm nhận được niềm vui của chúng, một niềm vui rất đơn thuần.

Sau đó, tôi nghe thấy anh nói: “Anh đã lấy được visa rồi, đầu tháng sau sẽ bay sang Anh.”

16. Chương 26-27

Chương 26: Nỗi buồn man mác sau giấc mộng

Dương lên đường, tôi không đi tiễn anh. Lý do rất đơn giản, hôm ấy tôi chuẩn bị thi, và hồi ấy trong từ điển của tôi vẫn chưa có từ nghỉ học. Thế là hôm đó tôi vẫn có mặt ở lớp, làm học sinh ngoan. Trong giờ thi, thỉnh thoảng tôi cũng mơ màng nghĩ, hôm nay là ngày Dương lên máy bay, mọi người sẽ nói lời chia tay với anh ấy thế nào?

Và cảnh biệt ly chỉ tồn tại trong phim ảnh đó tôi chưa từng trải qua.

Bài thi làm không tốt, tôi cũng chẳng buồn để ý. Tranh thủ lúc tan học liền một mình lang thang trên đường. Tôi chọn một con ngõ nhỏ không mấy khi đi qua và chậm rãi bước đi. Ở đó có mặt đường trải đá xanh rất hẹp, những ngôi nhà với mái ngói thấp lè tè, tất cả đều cổ xưa, giản dị biết bao. Tôi mơ màng chìm đắm trong bầu không khí đầy nhớ nhung này, mãi cho đến khi bị giọng nói ngây thơ của trẻ con đánh thức.

“Anh lại đánh em rồi! Em sẽ về mách mẹ em!” Hóa ra là một cô bé tầm năm tuổi đang khóc thút thít.

“Cứ mách đi! Ai thèm sợ!” Bên cạnh có một cậu bé chạc tuổi cô bé, người bần từ đầu đến chân đang la lối rất hung hăng: “Việc gì cũng đi mách mẹ, đúng là đồ chíp hôi!” Nói rồi còn làm mặt ngáo ộp với cô bé.

“Hu hu...” Cô bé càng khóc to hơn: “Lần nào anh cũng bắt nạt em! Em sẽ không chơi với anh nữa!”

“... Ai thèm chơi với nhà người!” Rõ ràng là cậu bé rất căng thẳng, nhưng thái độ lại tỏ ra cứng rắn.

Cô bé giậm chân, lấy tay che mặt rồi chạy đi.

Cậu bé thẫn thờ nhìn theo bóng cô bé, đôi vai chột thông xuống.

Tôi nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu bé, bất giác cảm thấy buồn cười, cậu nhóc này còn làm cao nữa cơ đấy! Thế là tôi liền kéo cô bé vừa đi ngang qua mình, cười nói: “Người ta biết sai rồi, em tha cho bạn ấy đi.”

Cô bé thôi không khóc nữa, tròn tròn mắt ngẩn tò te nhìn tôi. Tôi còn chưa kịp nói gì thì cậu bé đã lao đến như bay, đánh tét vào bàn tay tôi đang túm tay cô bé.

“Chị là ai? Chị định làm gì hả?” Cậu ta đứng trước mặt cô bé đang tỏ vẻ sợ sệt, chất vấn tôi bằng thái độ của người bảo vệ.

Tôi dừng lại một lát, bất giác bật cười: “Thế cậu là ai? Sao tự nhiên lại chặn đường người khác?”

“Em là Tôn Đại Thành, lớp mẫu giáo lớn trường mầm non Dục Miêu! Cô giáo dạy bọn em không được tùy tiện nói chuyện với người lạ!” Cậu ta ưỡn ngực, trả lời rất hùng hồn.

“Ừ, Đại Thành.” Tôi mỉm cười nhìn cậu ta, nói nhỏ: “Chị không phải là người xấu! Nhìn thấy em đang bắt nạt bạn gái này, chị mới đến an ủi bạn thôi.”

Cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác, miệng vẫn rất cứng rắn: “Em không bắt nạt em ấy, em đang chăm sóc em ấy mà!”

“Ừ, ừ! Em đang chăm sóc!” Tôi cố nhin cười, dịu dàng dỗ dành cậu ta. “Thế sau này em không được để bạn ấy khóc nữa nhé!”

Cô bé liền đứng ra bảo vệ bạn: “Em vừa tha thứ cho anh ấy rồi!”

“Thật hả?” Cậu. bé mừng rỡ quay sang, ngờ nghệch hỏi.

Cô bé gật đầu, bắt chước lời thoại trên ti vi, tinh nghịch nói: “Trăm tha tội cho nhà ngươi rồi đấy!”

Tôi sững sờ.

Cuối cùng, ký ức tuổi thơ tới tấp ủa về trong giây phút này và dập tắt nụ cười của tôi.

Dương, đã lâu lắm rồi, dường như em cũng đã nói câu này với một người nào đó!

Đó là cô bé Tiểu Trác Ưu bốn tuổi bị cậu bé Lục Tây Dương năm tuổi bắt nạt. Trác Ưu ảm ức khóc lớn, tuyên bố sẽ tuyệt giao với cậu bạn họ Lục, rồi còn mách cả bố mẹ và cô giáo. Lục Tây Dương không biết làm thế nào, đành phải hứa hẹn sau này sẽ bảo vệ và chăm sóc cô, không cho ai bắt nạt cô cả. Thế là Tiểu Trác Ưu bật cười, đắc ý nói với cậu rằng: “Trăm tha tội cho nhà ngươi đấy!”

Lục Tây Dương liền thở phào và bật cười.

Nhưng về đến nhà, Tiểu Trác Ưu đã quên mất câu này, lại còn kể hết chuyện bị Lục Tây Dương bắt nạt ẹ nghe. Kết quả là ngày hôm sau mẹ đã kéo cô đến tìm cô giáo, mắng cho Lục Tây Dương một trận.

Lúc đó, Lục Tây Dương đã khóc vì rất buồn.

Sau đó, cậu vào lớp một, Tiểu Trác Ưu đã quên mất cậu.

Sau đó, hai người trùng phùng trên con đường rợp bóng mát đầu thu, hồi ấy cô gần như không nhận ra cậu.

Tuy nhiên, Dương vẫn còn nhớ cô, cậu đã giữ lời hứa của mình năm xưa, lặng lẽ bảo vệ cô gái ngốc nghếch đó. Cô vừa khóc là cậu lại luống cuống không biết làm thế nào, cô vừa gây sự là cậu lại phải ngoan ngoãn xuống nước. Cậu cứ chiều chuộng, nhường nhịn, bảo vệ cô như vậy.

Cho đến tận giây phút chia tay cuối cùng.

Tôi thẫn thờ nhìn đôi bạn nhỏ này làm lành với nhau rồi dắt tay nhau vui vẻ ra về, cảm thấy khóe mắt cay cay, cổ họng khô khốc, không thể thốt ra được một lời.

“Chị ấy làm sao thế nhỉ?” Loáng thoáng nghe thấy giọng rụt rè của cô bé.

“Kệ chị ấy, đồ thần kinh!” Giọng cậu bé bực bội cất lên: “Mình về nhà thôi! Về đến nơi là đúng giờ chiếu Bầy viên ngọc rồng đấy!”

Tiếng bước chân xa dần, tôi lặng lẽ ngồi tựa vào tường, nhìn theo bóng đôi bạn nhỏ khuất dần, mãi cho đến khi khuất hẳn

Mặt trời khuất núi, bóng tôi đổ dài dưới mái nhà. Tôi lặng lẽ quỳ xuống, hòa mình vào góc nhỏ tối tăm này. Thỉnh thoảng có người dắt xe đi qua, chuông kêu kính coong, nhìn tôi bằng ánh mắt sững sốt và thì thầm với nhau: “Con gái nhà ai đây nhỉ?Đang yên đang lành lại chui vào đây làm gì?”

“Ấy, hóa ra con bé đang khóc!”

Dương, anh có biết không? Kể từ hôm đó trở đi, suốt ba năm trời, nước mắt của em không hề nhỏ xuống giọt nào nữa.

Vì em đã khóc hết nước mắt trong ngày anh đi rồi.

Vừa về đến nhà thì tôi nhận được điện thoại của Cực.

“Em không đi tiền thật à?” Anh ta phủ đầu tôi một trận mắng te tua. “Bọn anh còn ngó ngẩn đợi em mãi!”

“Chẳng phải em đã nói là em phải thi rồi đó sao!” Tôi đáp yếu ớt.

“Haizz, em cũng thật là...” Cực lâu lâu bàu một lát rồi nói nhỏ: “Nhờ đây là lần gặp cuối cùng thì sao?”

“Sao có thể thế được?” Tôi bật cười: “Anh đừng có nói xui xẻo, chắc chắn anh Dương sẽ quay về. Dù sống bên đó có ổn thế nào thì ít nhất cũng phải về thăm người thân chứ!”

“Tất nhiên rồi...” Cực ngập ngừng một lát rồi mắng tiếp: “Em lạc quan thật đây! Chỉ tội nghiệp Dương trước khi đi còn một lòng nhờ anh chăm sóc em! Thật đúng là uống công lo lắng!”

Tôi sững người rồi hỏi nhỏ: “Anh ấy còn nói gì nữa không anh?”

Cực im lặng một lát rồi mới nói: “Lúc mọi người đợi em, Dương liền cười và nói: ‘Chắc chắn Trác Ưu không đến đâu, tôi biết tính cô nàng mà.’ Nhưng anh cảm thấy hình như cậu ta có điều gì muốn nói với em, về như đang cố gắng kiềm chế nỗi thất vọng!”

Lúc ấy giọng nói hậm hực của Cực truyền qua ống nghe và len sâu vào trái tim tôi.

Dương, anh có trách em không? Anh trách em nhất gan trốn tránh anh ? Hay trách em trốn tránh cuộc chia tay này?

Em xin lỗi; bài thi chỉ là một cái có, em thực sự không biết phải đối mặt thế nào với một người sắp đi xa như anh.

Thế nên em chỉ có cách duy nhất là né tránh.

Thế nên, người bề ngoài nhìn rất cao ngạo, thanh cao như Trác Ưu, bên trong cũng chỉ là một kẻ hèn nhát nực cười mà thôi.

Chương 27: Mây bay khói tỏa

Dương à, lại bước sang một năm mới rồi, em đã mua pháo hoa và chạy đến nơi năm xưa đứng đốt pháo cùng anh.

Vẫn còn nhớ cái Tết đầu tiên sau khi anh ra nước ngoài, em cũng đã mang một đồng pháo đến đây cùng anh Cực! Em còn đích thân châm pháo, nghe chúng nổ đi đoànng, đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

“Ê, ề! Trước đây em nhất gan lắm mà! Sao giờ lại ham chơi thế?” Cực cau mày, đứng bên cạnh chọc tôi: “Thấy Dương vừa đi là em bộc lộ hết bản chất rồi nhé!”

“Không phải.” Tôi châm cây pháo hoa trên tay, mỉm cười đáp: “Con người phải thay đổi chứ anh Cực!”

Cực sững lại một lát rồi lặng lẽ ngồi xuống bên tôi. Anh ta thần thờ nhìn những chùm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời rồi thở dài: “Không biết ở nước Anh xa xôi có được xem đốt pháo hoa trong năm mới không?”

Lúc ấy, pháo hoa đang tỏa ra những chùm sáng sắc sỡ trên bầu trời, sau đó chỉ trong tích tắc lại tắt ngấm vào màn đêm.

Tất cả những gì đẹp nhất đã lặng lẽ biến mất như vậy.

Thế giới này, dù thiếu ai, mọi thứ vẫn hoạt động bình thường. Sau khi Dương đi, tôi tiếp tục sống cuộc sống cấp ba bình lặng của mình.

Tuy nhiên, chỉ có tôi mới biết rằng mình đang ngày càng trầm lặng, lạnh lùng hơn. Tôi bắt đầu học được cách giấu đi suy nghĩ thật của mình, nụ cười luôn đọng trên môi. Tôi cũng bắt đầu học được cách nói dối để tạo dựng cái gọi là mối quan hệ tốt đẹp với bạn bè trong lớp.

Kết quả thực sự không tồi, lần nào trong đợt bầu cử cán bộ lớp, tôi cũng là người có số phiếu cao nhất. Vì mọi người đều nghĩ rằng tôi là người tốt, hiền lành, không hay đi mách thầy cô tội của bạn bè.

Còn tôi thì cười khẩy trong lòng, đúng vậy, chắc chắn tôi sẽ không đi mách tội, vì tôi không hề quan tâm đến người khác. Thành tích và tương lai của họ hoàn toàn không liên quan gì đến tôi. Việc gì tôi phải để ý ba cái chuyện tầm phào đó? Tôi không có hứng thú với tất cả mọi người và mọi chuyện xung quanh. Đám con trai muốn lợi dụng quà cáp và thư tình để lấy lòng tôi cũng đều bị tôi từ chối thẳng thừng.

Hồi ấy, Thương Thương thường nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, thăm dò, sau đó thở dài nói: “Sao cậu lại ra nông nổi này?”

“Không tốt sao?” Tôi ngoái đầu lại nhìn hắn, mỉm cười tươi tắn: “Mọi người đều nói tôi chín chắn lên nhiều!”

Hắn chỉ lắc đầu và không nói gì nữa.

Mẹ tỏ ra rất hài lòng vì tôi ngày càng khôn khéo hơn trong việc ứng xử với mọi người. Mẹ nói: “Đây là con đường ắt phải đi qua trong quá trình sinh tồn!” Bố chỉ mỉm cười và nói đầy ẩn ý: “Con còn non nớt lắm!” rồi lắc đầu với tôi.

Quả nhiên, sau đó không lâu đã xảy ra một chuyện.

Đợt ấy trong lớp có một đám nữ sinh rất ngưỡng mộ tài năng nghệ thuật của Thương Thương. Đối với bọn họ, Thương Thương tựa như thiên thần, đại diện cho tất cả.

Đối với những đối tượng ấy, dĩ nhiên là tôi biết cần phải giấu nhem mối quan hệ giữa tôi và lão tiên sinh – ông ngoại Thương Thương. Thế nên ngay từ đầu, bọn họ chỉ coi tôi là một học sinh chăm ngoan bình thường, không gây khó dễ gì cho tôi. Cho đến một hôm, họ giới thiệu tôi làm MC của chương trình liên hoan chào năm mới do trường tổ chức.

Đợt ấy, hội học sinh rất muốn Thương Thương xuất đầu lộ diện chơi piano, bọn họ cho rằng nếu được như vậy thì buổi biểu diễn sẽ có tiếng vang hơn, và cũng thu hút được đông khán giả hơn. Nhưng Thương Thương lại lấy cớ bận học hành, nhiều lần từ chối đề nghị của họ, mọi người đều phải bó tay. Thấy bọn họ rầu rĩ như vậy, tôi liền chủ động nói rằng mình có thể thử thuyết phục Thương Thương xem sao.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, gã Thương Thương vừa nghe nói tôi là MC liền đồng ý ngay, lại còn bám riết hỏi tôi hôm đó sẽ mặc váy màu gì, hắn định sánh đôi cùng tôi.

Tôi liền mắng hắn rồi chạy về báo cáo tình hình.

Dĩ nhiên là đám nữ sinh đó đều rất phấn khởi, lại còn ôm thơm tôi một cái. Tôi mỉm cười, hóa ra gã Thương Thương đó lại có sức cuốn hút vậy ư? Đám nữ sinh mồm năm miệng mười đáp; “Dĩ nhiên rồi! Còn có rất nhiều em gái khối dưới tìm cậu ta xin chữ ký nữa đấy!”

Trời ạ! Tôi trợn mắt, gã nhóc này là Idol của thiên hạ ư?

Đến buổi liên hoan hôm đó, để cặp đôi với MC nam, tôi đã chọn một chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, trông rất trang nhã, duyên dáng, nhưng đứng trong gió lạnh, tôi thấy rét căm căm. Mẹ sợ tôi cảm lạnh, liền chuẩn bị trước cho tôi chiếc áo khoác nhung của bố.

Trước khi mở màn, tôi ngồi cuộn tròn trong chiếc áo khoác xem lãnh đạo phát biểu khai mạc, Thương Thương liền cười giả lả bước đến.

“Cậu có lạnh không?” Hắn vỗ vào áo tôi hỏi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn trong bộ lễ phục màu xanh rêu rất hợp với dáng người, khiến hắn càng thêm khôi ngô, nổi bật và mang nét gì đó của các ngôi sao điện ảnh. Tự nhiên cảm thấy trong lòng có điều gì đó không được cân bằng, tôi liền hậm hực mắng: “Cậu bảo thời tiết này có lạnh không chứ? Cậu thì cuộn mình trong chiếc áo ấm đánh đàn, còn tôi thì phải mặc phong phanh chịu lạnh!”

Hắn sững người một lát, rồi cảm thán, với vẻ rất xót xa: “Không đâu, không đâu, chắc chắn tôi sẽ không để cậu phải chịu lạnh!”

Quả nhiên, trong các tiết mục tiếp theo, chỉ cần không phải ra biểu diễn, hắn đều đứng sau cánh gà cầm áo khoác đợi tôi. Tôi vừa ra là hắn liền khoác ngay áo lên người cho tôi. Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ và thi nhau thăm dò: “Hai người có quan hệ thế nào vậy?”

Tôi liền mỉm cười, rụt rè đáp: “Bố mẹ bọn tớ quen nhau thôi, không có quan hệ gì khác nữa.”

Nghe thấy vậy, Thương Thương liền lặng lẽ quay mặt đi, vẻ như đang bị tổn thương.

Tôi liền nhìn hắn với vẻ biết lỗi, nhưng cũng không có cách nào khác. Sự lạnh lùng đã ăn sâu vào trái tim tôi, và đứng trước Thương Thương, tôi không cần phải ngụy trang mình.

Buổi liên hoan đã kết thúc tốt đẹp, tôi cũng nhận được rất nhiều lời khen, thậm chí còn nổi trội hơn cả Thương Thương. Có một số em khóa dưới bắt đầu bàn luận về tôi và Thương Thương, nói tôi xinh xắn, đi với Thương Thương rất đẹp đôi. Sau đó, tất cả những điều này đều lọt vào tai đám con gái lớp tôi.

Bọn họ bắt đầu ghét tôi, cho rằng tôi cướp đi chàng hoàng tử của bọn họ. Thế là dù ở đâu hay khi nào, họ đều tìm mọi cách để đối đầu với tôi, ra sức mỉa mai, châm chọc tôi.

Ví dụ như hôm ấy, cả lớp đang bàn luận về bộ phim Titanic, ai cũng bảo mình khóc rất nhiều, dường như người sau khóc thảm hơn người trước. Tôi liền buông ngay một câu: “Đâu có đến mức cảm động như vậy? Tớ chẳng rơi giọt nước mắt nào cả!” Câu nói này lập tức khiến tôi trở thành đối tượng bị cả đám con gái công kích, nói tôi là kẻ bụng dạ thâm hiểm, là đứa con gái máu lạnh gì gì đó.

Lại có một hôm khác, nhà trường tổ chức cho chúng tôi xem buổi biểu diễn của đoàn nghệ thuật gồm các phạm nhân đang được cải tạo trong trại tạm giam. Họ ngồi trên sân khấu và hồi hận vì hồi trước đã có những hành động nông nổi, thiếu suy nghĩ, nước mắt tuôn trào, thế là ở dưới, rất nhiều cô bạn cũng khóc không thành tiếng. Còn tôi thì xem tiết mục với nét mặt vô cảm, mắt không đỏ phút nào. Những câu nói như tôi là kẻ giả tạo, máu lạnh lập tức xuất hiện vào ngày hôm sau.

Tôi vẫn bình tĩnh đối mặt với những lời đồn thổi, không đưa ra bất kỳ lời giải thích hay thanh minh nào. Không hiểu tại sao, bọn họ chửi càng hăng, tôi lại càng muốn cười.

Các cậu chẳng là gì hết, những điều các cậu nói ra làm sao có thể làm tổn thương tôi được?

Thực ra hồi ấy tôi rất muốn nói với bọn họ như vậy.

Cuối cùng, Thương Thương đã nghe thấy những lời đồn thổi đó và đến tìm tôi.

“Vì tôi mà bọn họ đối xử với cậu như vậy, tôi rất xin lỗi!” Hắn tỏ ra rất sốt sắng, luôn miệng xin lỗi.

“Tại sao phải xin lỗi?” Tôi uể oải nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng buồn nhìn hắn một cái.

“... Không phải con gái các cậu rất coi trọng lời đánh giá của người khác sao?” Dường như hắn rất sững sốt trước câu trả lời của tôi.

“Đúng vậy, nhưng tại sao phải coi trọng những lời bình phẩm của bọn họ?” Tôi khẽ mỉm cười: “Tôi và bọn họ học cùng nhau được bao lâu? Bọn họ đem lại lợi ích gì cho tương lai của tôi chứ?”

Nghe thấy giọng nói khinh miệt của tôi, sắc mặt hắn lập tức biến đổi: “Ý cậu nói rằng cậu chỉ chơi với người có lợi cho tương lai của cậu ư?”

Tôi hiểu ngay ra rằng hắn đã hiểu nhầm ý tôi, nhưng trong khoảnh khắc đó, một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu: “Cứ để cho hắn hiểu nhầm đi!” Thế là tôi liền im lặng, không thanh minh gì thêm.

Thương Thương sầm mặt, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, nghiến răng hỏi lại: “Có phải từ trước đến nay cậu vẫn đang lợi dụng tôi không?”

Tôi há miệng, không thốt ra được lời nào.

Cuối cùng, hắn không thể chịu được nữa, bực bội bỏ đi.

Sau chuyện đó không lâu, tin đồn công tử Thương Thang trường Nhất Trung đã tán đổ hoa khôi Lâm Giác bắt đầu lan rộng.

Kể từ đó trở đi, tôi thường nhìn thấy bóng họ cặp kè bên nhau ở trường cả ngày, Thương Thang nhìn rất rạng rỡ, còn chị Lâm Giác thì càng xinh xắn, duyên dáng hơn.

Một cặp đôi tuyệt vời biết bao, đúng là trai tài gái sắc, tiên đồng ngọc nữ.

Tôi cười thầm sau lưng họ.

Trên thế giới này, đã là con người thì đều sẽ thay đổi. Tôi có thể lạnh lùng, Thương Thang cũng có thể thay lòng đổi dạ.

Nói là sẽ đợi tôi? Hơ hơ, đó cũng chỉ là lời hứa xốc nổi nhất thời mà thôi.

Tôi quay đi, mỉm cười duyên dáng, bước đi trong gió.

17. Chương 28-29

Chương 28: Tiếng oanh không còn

Thời gian trôi qua như nước chảy, chẳng mấy chốc mà một năm học đã kết thúc.

Cực chính thức bước vào lớp mười hai, anh ta thường gọi điện thoại cho tôi phàn nàn: “Lớp mười hai học vất vả thật! Chẳng khác gì địa ngục!”

Tôi đứng cười ở đầu bên kia điện thoại: “Anh đừng có dọa em! Em mà mắc chứng sợ lớp mười hai thì sẽ đến tìm anh tính sổ đấy!”

Anh ta chỉ cười hề hề.

Nhắc đến Cực, tôi luôn cảm thấy có cái gì đó rất ấm áp, không chỉ đơn thuần vì anh ta là người tốt, mà còn bởi anh ta là người duy nhất mà tôi có thể đối mặt một cách thoải mái, không cần phải nói dối lòng mình. Thỉnh thoảng qua Cực tôi cũng moi được một số thông tin về Dương, biết được một số tình hình của anh.

Vì Dương không bao giờ viết thư cho tôi.

Trong thư gửi cho Cực, anh luôn hỏi tôi có khỏe không? Mọi việc có thuận lợi không? Tôi biết anh vẫn còn quan tâm đến tôi nhưng quan tâm đến đâu thì không ai biết được.

Thỉnh thoảng tôi cũng mơ thấy anh. Anh vẫn đẹp trai rạng ngời, dưới ánh nắng mỉm cười tươi tắn nhìn tôi.

“Dương!” Tôi gọi tên anh, tựa như một cô gái ngây thơ vui vẻ chạy đến.

Tuy nhiên, bất luận tôi cố gắng chạy nhanh thế nào, vẫn không thể túm được anh.

Anh cứ mỉm cười ấm áp như vậy, sau đó khuôn mặt mờ dần, cuối cùng lặng lẽ biến mất.

Mỗi lần đến lúc đó, tôi đều bình tĩnh, sau đó thẫn thờ nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ.

Dương, em sợ biết bao! Sợ một ngày kia không thể nhớ được khuôn mặt, vóc dáng của anh nữa. Sợ khi anh quay về, em sẽ không nhận ra anh nữa.

Vì ngay cả một tấm hình của anh, em cũng không có.

Nếu nhiều năm sau, em kể với người khác rằng mối tình đầu của mình là một chàng trai rất xuất sắc, và họ sẽ hỏi em rằng: “Bằng chứng đâu? Rốt cuộc trông anh ấy thế nào?” Em sẽ trả lời thế nào đây?

Tất cả mọi thứ về anh đều chỉ tồn tại trong ký ức của em thôi!

Trong khi con người là đối tượng không đáng tin cậy nhất!

Cuối tuần ăn cơm ở nhà, bố mẹ lại nhắc đến chuyện thi đại học.

“Thằng bé nhà bác Lỗ năm nay học lớp mười hai rồi nhỉ?” Mẹ hỏi tôi.

Tôi gật đầu: “Anh ấy hơn con một tuổi.”

“Thảo nào!” Mẹ cười khê: “Nhà bác Lỗ và nhà chú Sứ cãi nhau ầm ĩ quá!”

“Gi cơ ạ?” Tôi trợn tròn mắt, vô cùng sửng sốt: “Nhà Lỗ A Cực và nhà Sứ Vân ạ?”

Mẹ gật đầu: “Còn nhà chú Sứ nào nữa? Họ cãi nhau vì chuyện con cái yêu sớm!”

“Yêu... yêu sớm ạ?” Đột nhiên tôi căng thẳng đến nỗi miệng lắp bắp: “... Ai với ai ạ?”

“Con không biết à?” Mẹ sửng sốt nhìn tôi: “Chính là Lỗ A Cực với Sứ Vân chứ ai! Hai đứa ấy yêu nhau từ khi còn học lớp mười! Hiện giờ Lỗ A Cực lên lớp mười hai, chắc chắn bố mẹ cậu ta không chịu!”

“Hả... có... bằng chứng gì không ạ?” Tôi hỏi rất khó khăn.

“Thì thư tình của hai đứa thôi! Bố thằng Cực đã lôi hết ra!” Mẹ liền cười: “Con còn là bạn thân của hai đứa nó nữa cơ đấy! Chẳng hay biết tí gì, xem ra chúng nó giữ cũng kín đáo nhỉ!”

Tôi không cười theo mà chỉ thẫn thờ đáp một câu: “Vâng, hóa ra là như vậy.”

Hóa ra, mọi người đều đang thay đổi. Thậm chí, thay đổi nhanh hơn, xa lạ hơn, giả tạo hơn, vô tình hơn cả tôi.

Giờ đây đúng là chỉ còn lại một mình tôi mà thôi.

Thương Thang và cô bạn gái hoa khôi của hân cũng đã lên lớp mười hai. Đáng lý ra thì bọn họ đều phải bận tới mắt tới mũi, nhưng tôi vẫn thường xuyên thấy họ cặp kè hạnh phúc bên nhau đi trong sân trường, khiến không biết bao nhiêu cô gái phải đau lòng.

Haizz, những mối tình quá huênh hoang phách lối, chẳng khác gì đang đóng kịch.

Ấn tượng duy nhất của tôi về bọn họ cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Một ngày nọ, mẹ thông báo với tôi rằng bác tôi đã qua đời vì bệnh tim.

Không phải tôi chưa bao giờ trải qua sinh ly tử biệt, nhưng hồi đó vẫn còn rất nhỏ, không biết thế nào là buồn, chỉ biết khóc theo người lớn.

Lần này lại khác, người qua đời là người bác luôn yêu thương tôi, bé tôi hồi nhỏ. Tôi còn nhớ năm mình năm tuổi, tôi nằm cuộn tròn trên chiếc ghế mây mà bác rất thích và lắc lư, đang đặc ý thì “oạch” một tiếng, cả người và ghế đều chống kênh ra đất.

Tôi liền kêu la ầm ĩ, bác lại cười ha ha, bước ngay đến bế bổng tôi lên cao.

“Để bác xem Ưu Ưu có bị xước xước ở mặt không nào?” Giọng bác sang sảng, còn đưa tay ra véo mạnh tôi một cái: “Ha ha, con nhỏ xinh quá nhỉ!”

Tôi ngừng khóc, mắt trợn tròn tò mò nhìn bác.

Bác liền xoa đầu tôi với vẻ trù ối, quay lại nói với mẹ: “Em à, con bé nhà em tiểu thư quá, sau này sẽ phải chịu khổ đấy!”

Mẹ đứng bên cạnh mỉm cười mà không nói gì.

Cảnh tượng ám áp biết bao! Sau đó nó đã trở thành những chuỗi ngày lịch sử, bị tôi lãng lờ niêm phong cất kín, mãi cho đến ngày biết được tin dữ.

Bố mẹ xin nghỉ để về quê lo ma chay cho bác. Vì tôi còn phải đi học nên đành ngoan ngoãn ở nhà.

Tôi vẫn không khóc, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, lồng ngực như bị vật gì chặn lại, vô cùng khó thở, cả ngày lơ lơ như người mất hồn.

Ngay sau đó, cuộc thi tiếng hát hay mỗi năm tổ chức một lần ở trường đã được khai mạc.

Do lần trước làm khá tốt nên lần này tôi vẫn bị giao trọng trách làm MC. Và Thương Thang cũng sẽ đảm nhận vai trò đệm piano lần cuối cùng, trong trường rất nhiều người mong chờ hẳn viết nốt dấu chấm tròn vẹn cho chặng đường huy hoàng thời cấp ba của hẳn.

Cuối tuần, nhà trường sắp xếp cho chúng tôi luyện tập trong phòng đàn. Tôi vẫn giữ thói quen không đến muộn nên đã có mặt ở tòa nhà màu trắng mang phong cách châu u từ khá sớm.

Đúng vậy, công trình kiến trúc xinh xắn lừng lừng đầy chất thơ đó chính là nơi lần đầu tiên tôi và Thương Thang gặp nhau. Hồi ấy hẳn là anh chàng mỹ nam lạnh lùng, cao ngạo, còn tôi là một cô nàng ngờ nghệch, ngây thơ. Nhưng bây giờ, mọi thứ đã được đổi vai, tôi trở thành kẻ lạnh lùng, còn hẳn lại đang quẩn quýt mẩn nong bên cô bạn gái.

Có lẽ trong con người tôi có dòng máu lạnh đang tuần hoàn. Chỉ vì trước đây có người sưởi ấm cho tôi, tôi mới có thể vô lo vô nghĩ như thế. Nhưng hiện tại, người ấy đã đi rồi, để bảo vệ chính mình, tôi đành phải thay sang tấm áo lạnh lùng khác.

Và hơi ảm nho nhỏ mà tôi ngày đêm cầu nguyện, mong chờ đó có lẽ đã quên tôi từ lâu, hiện đang mỉm cười ôm ấp một người con gái khác ở bên kia bờ đại dương...

Nghĩ đến đây, tôi liền cười buồn lắc đầu và bước lên cầu thang đi về phía phòng đàn.

Ai đó đã từng nói rằng trò chơi mà số phận thích chơi nhất là đùa cợt với con người.

Bạn càng không muốn gặp thì nó lại càng bắt bạn phải gặp.

Đôi tài tử giai nhân đang ghì siết trao cho nhau nụ hôn đó đã ngăn cản thành công bước chân của tôi.

Không phải chưa bao giờ nhìn thấy người khác hôn, nhưng nếu một trong hai người đó lại đúng là người năm xưa thề thốt rằng sẽ đợi chờ bạn, bạn sẽ có cảm nghĩ gì?

Thương Thang đang hôn Lâm Giác rất say sưa, không hề phát hiện ra rằng bên ngoài đang có người lặng lẽ đứng nhìn. Khuôn mặt hẳn vẫn đẹp trai ngời ngời, và mái tóc hơi rối càng khiến hẳn trở nên bí ẩn hơn. Lâm Giác thì nhắm mắt lại, vẻ rất thỏa mãn, khuôn mặt rạng ngời tràn đầy sức sống.

Haizz, hoóc môn đúng là tuyệt thật!

Lúc đó, trong lòng tôi tự nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Sau đó tôi quay đi, nhẹ nhàng dựa vào lan can trở hoa, thẩn thờ nhìn giàn hoa xanh mướt phía xa.

Cần phải tôn trọng chuyện riêng tư của người khác, đây là điều mà mẹ tôi đã dạy từ nhỏ.

Tôi thẩn thờ nhìn dải xanh ngắt ngất ngây đó, bất giác cảm thấy nhức mắt vô cùng.

Hóa ra, kể cả là mất đi cái không thuộc về mình, con người ta vẫn sẽ cảm thấy đau lòng.

Có lẽ đó chính là bản chất xấu xa của con người.

“Ưu Ưu! Ưu Ưu!” Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, cuối cùng có người đánh thức tôi.

Tôi ngoảnh đầu lại, hóa ra là u Dã Hân – chị bạn tôi mới chỉ gặp một lần trước đây. Chị ấy và Lâm Giác đều là nhân vật chủ chốt trong văn nghệ của trường, dường như còn là bạn thân của Thương Thang.

“Em chào chị.” Tôi mỉm cười cất tiếng chào.

u Dã Hân liền gật đầu, sững sốt hỏi: “Sao em không vào?”

“Dạ...” Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, hai người trong phòng đàn không biết đã ngồi rất nghiêm túc bên chiếc đàn piano và nghiên cứu bản nhạc từ lúc nào.

“Dạ, em tưởng bên trong chưa có ai!” Tôi bình thản kiểm soát rồi cùng u Dã Hân vào phòng.

“Hai người đến sớm thế!” u Dã Hân lên tiếng, chào hai người đang ngồi bên đàn.

“Em chào chị Lâm Giác và anh Thương Thang!” Tôi cũng mỉm cười ngọt ngào chào theo.

Lâm Giác mỉm cười gật đầu, coi như là đáp lời, còn Thương Thang thì ngẩng đầu lên liếc tôi rất nhanh, ánh mắt sắc như dao đó khiến tôi rùng mình: hay là hắn đã biết vừa nãy tôi đứng ngoài nhìn trộm?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cúi đầu xuống, điệu bộ rất uể oải, vẻ như không hề muốn đếm xỉa đến tôi.

Bầu không khí lập tức trở nên gượng gạo, Lâm Giác vội vàng giải thích nhẹ nhàng với tôi: “Bình thường cậu ấy đã như vậy, em đừng trách nhé!”

Tôi nghe lời an ủi quen quen này mà tự nhiên muốn bật cười.

Trước đây cũng đã từng có người bệnh Thương Thang như thế này, chỉ có điều người nói câu này là tôi, còn người đứng nghe là Tô Tịnh.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

“Không sao đâu chị, em không để ý gì đâu.” Tôi vẫn giữ nụ cười tiêu chuẩn trên môi, khẽ lắc đầu, giọng vô cùng ngây thơ.

Giờ tập sau đó diễn ra rất không thuận lợi. Bản tính thiếu gia của Thương Thang phát tác, mấy lần hét lớn với chúng tôi:

“Mấy người đầu óc làm sao vậy?! Đoạn này sao có thể phối với bản nhạc này được?”

“Trình độ mấy người quá tồi! Tôi làm sao có thể phối hợp với mấy người được?”

“Cậu ngỡ ngàng à? Không biết khúc dạo đầu phải hỏi tôi để tôi điều chỉnh sao?”

Lâm Giác không biết làm thế nào, đành phải đứng bên cạnh hết lời an ủi, nhưng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Tôi nhìn mà thầm cười khẩy, lầm bầm: “Ra oai cóc ghẻ gì chứ?”

Không ngờ câu này tôi nói rất nhỏ mà cũng bị hắn nghe thấy.

“Cậu nói gì vậy?” Hắn nhìn tôi chằm chằm, mặt mày sần sủ, như đang nghiền răng ken két.

“Không... tôi có nói gì đâu...” Đùa gì vậy? Giờ phút này phải bảo toàn tính mạng, tôi quyết định dù có đánh chết cũng không thừa nhận mình vừa nói gì.

“Hừ! Cậu uy phong, cậu giỏi giang, thôi cậu tìm người khác đánh đàn cho đi!” Hắn nhìn tôi chăm chú, miệng cười khẩy.

Sau đó hắn hăm hăm bỏ đi, trước khi đi còn không quên đá cửa “huỳnh” một tiếng.

“Toi rồi!” Nhìn theo bóng hắn, tôi lập tức linh cảm thấy điều chẳng lành sắp giáng xuống đầu.

“Trác Ưu, xem việc tốt mà em gây ra kia!”

Tiếng trách móc của Lâm Giác vọng lại, ngay sau đó là tiếng bước chân chị ta chạy đuổi theo Thương Thang.

Haizz, đúng là có người nổi cơn điên rồi.

“Em xin lỗi...” Tôi nhìn mọi người xung quanh, lí nhí nói.

Một điều bất ngờ là mọi người đều không trách tôi mà chỉ cười bất lực. u Dã Hân bước đến vỗ vai tôi rồi thở dài một tiếng: “Gã này hôm nay quá đáng quá!”

Một lúc lâu sau, Lâm Giác quay lại. Chị ta mang theo lời nhắn của Thương Thang: Muốn cậu ta chơi đàn tiếp cũng được, nhưng Trác Ưu phải xin lỗi cậu ta trước mặt mọi người.

u Dã Hân nhìn tôi bằng ánh mắt khó xử, tôi bình thản mỉm cười: “Vâng, không vấn đề gì đâu ạ.”

Và thế là trước mặt mọi người, tôi cúi rạp đầu rất cung kính với Thương Thang và nói lớn: “Em xin lỗi sư huynh!”

Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt tôi chạm ngay phải ánh mắt sừng sốt, không dám tin của Thương Thang.

Hơ hơ, nếu tôi vẫn còn là cô bé hiếu thắng ngày trước, giờ phút này có lẽ tôi đã bùng mặt và chạy đi rồi. Chỉ tiếc rằng Trác Ưu bây giờ đã tu luyện thành kẻ mình đồng da sắt, và rèn được cả bản lĩnh “đội mũ phớt” trước mọi vấn đề.

Tôi duyên dáng mỉm cười và nói nhỏ với đám đông còn đang sững sờ: “Ấy, mọi người còn không bắt đầu đi ă?”

Lúc ấy, trong đầu tôi đột nhiên nhớ đến một câu nói rất hay:

Tôi đứng dưới gốc lan tím, ngắm hoa nở rộ, rực rỡ vô cùng.

Gió thổi tới, cánh hoa lan tím bay lả tả và rơi xuống đất.

Chương 29: Ai gửi cánh thư vào trong mây

Trên đường về nhà, tôi bất ngờ gặp lại Kỳ Duy. Cậu ta đã cao hơn trước rất nhiều, biến thành một chàng mỹ nam nhẹ nhàng, nho nhã.

“Chắc chắc, đúng là mỗi năm một khác, đến năm mười tám như được lột xác!” Tôi đi vòng quanh cậu ta: “Chắc là được không ít cô ẻm ngây thơ rồi nhỉ?”

Kỳ Duy trợn mắt nhìn tôi: “Làm gì có em nào thích tớ đâu?”

“Chẳng lẽ các ông vịt đực thích sao? Oh my God!” Tôi há hốc mồm tạo thành hình chữ “O” tuyệt mỹ.

“Đồ thần kinh!” Cậu ta bật cười: “Cậu thế nào? Đám bạn lông bông của cậu, kể thì chuyển trường, người thì đi du học, hiện tại thế nào rồi?”

Tôi sững lại, cười gượng đáp: “Thì vẫn thế thôi.”

Kỳ Duy im lặng một lát rồi chuyển sang chủ đề khác: “Sau này cậu định thi trường ở đâu?”

“Thành phố S thôi! Mẹ tớ từng làm việc ở đó, bà nói ở đó khá có tương lai.” Tôi đáp khẽ.

“Haizz, có lẽ tớ cũng đăng ký thi trường ở đó! Cậu quên là trước đây mẹ tớ và mẹ cậu làm cùng nhau à? Mẹ tớ cũng thích thành phố đó lắm!” Cậu ta mỉm cười, nói.

“Tốt quá!” Tôi nhìn cậu ta, cười rất thoải mái: “Đến lúc đó đi học, nghỉ hè đều có phu khuân vác rồi!”

“Cậu đúng là đồ ích kỷ!” Cậu ta trợn mắt lườm tôi.

Tôi cười lớn, lần này đúng là nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

“Này, nghe nói bác cậu mất rồi hả?” Cậu ta thò đầu sang, rụt rè hỏi.

“Ừ.” Nụ cười trên môi tôi tắt ngấm, giọng buồn buồn: “Bố tớ về lo đám tang cho bác rồi.”

“Thế cuối tuần cậu ở đâu? Ở nhà một mình à?” Kỳ Duy quan tâm hỏi.

Tôi gật đầu, bà nội không quý tôi, tôi gì phải ở nhà bà?

“Vây hả...” Kỳ Duy cau mày, nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: “Đến nhà tớ ở đi! Đàng nào thì bố mẹ tớ đều ở nhà, lâu lắm rồi họ cũng không gặp cậu, thường xuyên hỏi thăm cậu đấy!”

“Làm thế sao được!” Tôi vội vàng xua tay: “Tớ ngại làm phiền mọi người lắm!”

“Có gì mà không được?” Cậu ta bĩu môi tỏ vẻ không quan tâm: “Quan hệ giữa nhà cậu và nhà tớ từ xưa đến nay thế nào mà cậu còn làm khách thế?”

Tôi nhìn ánh mắt khẩn thiết, nhiệt tình của Kỳ Duy, đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

“OK!” Tôi cười cười đáp: “Đúng vậy, nhà bọn mình thân thiết lắm mà!”

“Nói lời phải giữ lấy lời đó nhé! Cuối tuần tan học tớ sẽ đến đón cậu!” Kỳ Duy cười ngoác miệng, để lộ hàm răng trắng muốt, áp lòng bàn tay vào lòng bàn tay tôi.

“Bốp!” Tôi vỗ nhẹ vào lòng bàn tay cậu ta: “Quân tử nhất ngôn!”

Kỳ Duy còn có việc bận nên vội vã cáo từ. Tôi nhìn theo bóng cậu ta, bất giác nhớ đến hình ảnh cậu bạn đạp xe trong trường mầm non năm xưa, và cả sự cố kinh điển ngày ấy nữa. Sau khi bất giác cười cười một lát, tôi chuẩn bị rảo bước ra về.

Sau đó, tôi nhìn thấy Thương Thang đang đứng cách đó không xa. Hắn đang lặng lẽ nhìn tôi chăm chú, dĩ nhiên là bên cạnh hắn còn có cô bạn họa khôi kia nữa.

Gió thổi kéo theo lá rụng lả tả.

Tôi gạt mấy sợi tóc rối sang một bên và mỉm cười hiền lành với họ.

Sau đó bình thản rảo bước qua họ.

Thế giới này, có ai mãi mãi là bảo bối của ai đâu? Khoảng cách giữa yêu và hận chỉ là một đường kẻ mà thôi.

Lại đến thứ tư, đến nhà họ Thang ăn cơm như kế hoạch.

Trên tràng kỷ đặt trong thư phòng có bày mấy cuốn sổ tay đăng ký nguyện vọng thi đại học. Hóa ra đã đến thời khắc quan trọng điền nguyện vọng rồi.

Tôi không có việc gì làm, liền cầm một cuốn lên xem.

“Cháu định thi đại học ở thành phố S à?” Đột nhiên có tiếng lão tiên sinh vọng lại từ phía sau lưng.

Tôi giật nảy mình, tay đỡ ngực, miệng trách: “Ông làm cháu sợ hết hồn!”

Lão tiên sinh liền cười, hỏi tiếp: “Cháu định thi trường nào ở thành phố S?”

Tôi nghiêng đầu nhìn sang, Thương Thang đang đứng ở cửa nhìn tôi chăm chăm. Thế là tôi liền đẩy ngay câu hỏi này sang cho hắn: “Ông nên hỏi cậu cháu ngoại vàng của ông định thi trường nào thì hơn!”

“Ta không cần phải lo cho nó! Nhưng nếu cháu muốn thi trường ở thành phố S thì cháu phải biết rằng nơi đó cách nhà rất xa!” Không ngờ gừng càng già càng cay, lão tiên sinh hỏa nhãn kim tinh, nhận ngay ra trò mèo của tôi!

Không biết làm thế nào, tôi đành phải thành thật khai báo: “Đúng là cháu định thi trường ở thành phố S, nhưng cụ thể là trường nào thì cháu vẫn chưa quyết định, chắc là, cháu sẽ học ngành Kinh tế hoặc Quản lý gì đó!”

Lão tiên sinh liền lắc đầu: “Lũ trẻ các cháu đứa nào cũng chạy đi thi những ngành hiện đang được gọi là “hot”, chẳng có tầm nhìn xa trông rộng gì cả!” Cuối cùng, lão tiên sinh lại vỗ vỗ đầu tôi: “Ồ đó nhà cháu có họ hàng không? Một mình đi học xa sẽ rất vất vả đấy!”

“Dạ, không vất vả đâu ông!” Tôi cười: “Cháu có bạn học rất thân cũng sẽ học ở đó, có thể giúp đỡ lẫn nhau ông ạ!”

Vừa nói dứt lời, tôi lập tức có cảm giác ánh mắt sắc lạnh của Thương Thang xoáy thẳng vào tôi.

“Sao vậy? Bất luận ở đâu, lúc nào, tiểu thư Trác Ưu của chúng ta cũng đều có người tranh nhau chăm sóc sao?” Giọng hắn lộ rõ vẻ khó chịu, khiêu khích, trông hắn như một cây cung đã giương tên sẵn sàng phóng đi bất cứ lúc nào.

“Sao lại thế được?” Tôi nhìn xuống dưới, cười rất dịu dàng: “Chỉ là bạn thân thuở thanh mai trúc mã thôi mà.”

“Thanh mai trúc mã” đã từng là hình ảnh đẹp nhất trong cuộc đời tôi, nhưng cũng là cụm từ khiến tôi đau khổ nhất.

Cuộc thi tiếng hát hay trôi qua chưa được bao lâu thì trong trường lại có tin đồn Thương Thang và Lâm Giác đã chia tay nhau.

Theo sự tiết lộ của người nắm chắc nguồn tin, lý do khiến công tử Thương Thang chia tay là để không ảnh hưởng đến kỳ thi đại học và tương lai của cả hai người.

Lý do quang minh chính đại biết bao! Thế là hoa khôi đành phải đồng ý mặc dù rất đau khổ, sau đó tìm nơi khóc thầm một mình.

“Em thấy thế nào?” Người thông báo cho tôi tin giật gân này chính là chị u Dã Hân. Lúc này đây chị đang nhìn tôi chằm chằm, chắc chỉ mong móc được gì đó trong lòng tôi.

“Dạ?” Tôi sưng người, sao người ta chia tay mà lại chạy đến hỏi ý kiến tôi? Trác Ưu tôi đã trở thành nhân vật VIP từ bao giờ vậy?

“Em nghĩ là...” Tôi liền nhìn bậc tiền bối, mỉm cười trả lời: “Tình yêu tựa như tia chớp vậy!”

“Thế là thế nào?” Tiền bối sốt sắng giục.

“Thế nào ư?” Tôi cười to hơn: “Đến nhanh, đi cũng chóng!”

Tiền bối trợn tròn mắt, nhìn vẻ hơn hớn của tôi, đành chấp nhận bại trận.

Trước khi đi, chị vỗ vai tôi than thở: “Sau này những anh chàng thích em chắc sẽ rất khổ đây!”

Tôi biết chứ, vì cánh cửa trái tim tôi đã bị khóa trái lâu rồi.

Trong khi người duy nhất có chìa khóa lại mãi không chịu quay về.

Sau đó không lâu, tháng Bảy đen tối đã đến. Thương Thang và Cực bị cuốn vào cơn bão thi đại học ngọt ngào.

Sau đó, kết quả được thông báo.

Với số điểm khá xuất sắc, Thương Thang đỗ vào trường đại học nổi tiếng nhất của thành phố S.

Còn Cực thì lại “trượt vỏ chuối”, thực sự không thể ngờ.

Thi đại học đúng là cuộc chiến kẻ khóc người cười!

Nghỉ hè, tôi đến nhà Cực chơi cho anh ta đỡ buồn, anh ta bảo sẽ ôn thi lại để năm sau thi tiếp, cố gắng đỗ vào trường tốt.

Lúc đầu tôi định hỏi anh ta lần này thất thế có phải liên quan đến Sử Vân không, nhưng nghĩ một lát, cuối cùng tôi lại không hỏi.

Có một số chuyện, biết càng ít thì có lẽ sự tổn thương mà mình phải gánh chịu sẽ càng ít.

Giả câm giả diếc thực ra cũng là cái hay.

Cho đến một ngày kia, Cực hào hứng chạy hùng hục đến tìm tôi.

“Ưu Ưu, em biết không? Tây Dương thi đỗ đại học của Anh rồi đấy!”

“Vậy hả?” Tôi cũng phấn chấn hẳn lên: “Trường nào vậy anh? Chuyên ngành gì thế?”

Cực liền đáp với vẻ dương dương tự đắc.

“Trường Manchester! Học viện Y khoa nổi tiếng của University of Manchester! Sau này cậu ta sẽ trở thành bác sĩ.”

Tôi sững người, thần thờ đứng như trời trồng.

Cuối cùng những kỷ niệm của tuổi thơ lại một lần nữa ùa về.

“Dương!”

“Sau này anh đi làm bác sĩ đi!”

“Tại sao?” Anh cười khẽ.

“Chăm sóc chúa rắc rối như em!” Tôi tranh thủ gây sự.

“OK!”

Dương! Anh đã từng nghe người ta nói câu này chưa?

“Cảnh đẹp, sâu dăng biết tỏ cùng ai?”

Lòng thiếp nhớ chàng chỉ chim trời mới biết.”[1]

[1] Trích trong bài thơ “Sương thiên hiểu giác” của Phạm Thành Đại – thi nhân đời Nam Tống.

18. Chương 30-31-32

Chương 30: Nhiều năm thương hoài bóng hình ai

Đêm nay dưới ánh đèn mờ, lòng em chỉ sợ lại mơ thấy người.

Dương à! Mỗi lần nửa đêm thức giấc, em đều nhớ đến anh. Trong nỗi nhớ da diết ấy, anh ở bên kia bờ đại dương xa xôi có cảm nhận được chút nào hay không?

Chẳng mấy chốc mà Thương Thang đã nhận được giấy báo trúng tuyển, lão tiên sinh liền gọi điện thoại mời cả nhà tới dự tiệc ăn mừng.

Đến nơi, sau khi người lớn hàn huyên một hồi, liền để mặc hai đứa trẻ chúng tôi.

Nhưng Thương Thang đã không còn là đứa trẻ nữa, hắn vừa qua tuổi mười tám, đã trở thành người lớn rồi.

Khi tôi tìm thấy bóng hắn trong khuôn viên, hắn đang ngồi xổm thần thờ trước xích đu bằng mây, trong tay còn kẹp một điều thuốc. Ánh đỏ le lói thoát ắt thoát hiện trong màn đêm, đôi mắt đẹp của hắn lộ rõ vẻ u buồn.

“Sao tự nhiên lại hút thuốc vậy? Không tốt cho sức khỏe đâu!” Tôi nhìn chiếc bóng lẻ loi của hắn, đột nhiên lại thấy thương thương, bất giác hỏi khẽ.

“Hừ, cậu cũng biết quan tâm đến tôi sao?” Hắn không buồn ngoái đầu lại, cứ quay lưng vào tôi như vậy, lạnh lùng mỉa mai.

Tôi không nói gì mà bước thẳng đến trước mặt hắn, ngồi xuống chiếc xích đu.

Hắn vẫn cúi đầu lặng lẽ hút thuốc, không buồn ngước mắt lên.

“Đừng làm vậy! Người lớn nhìn thấy đấy!” Tôi liền cướp nhanh đầu mẩu thuốc lá trên tay hắn, ném ngay xuống đất rồi dập tắt.

Hành động này của tôi đã kích nộ Thương Thang, hắn liền đứng phắt dậy, quát lớn: “Mẹ kiếp, nhà người là cái thá gì mà tại sao ta cứ bị nhà người ám ảnh thế? Tại sao? Tại sao? Nhà người nói đi!!!”

Hắn gầm rất to, xả hết cơn giận dữ và ầm ỨC tích tụ trong lòng bấy lâu nay. Cuối cùng, giọng hắn khản đặc, run rẩy.

Tôi thần thờ nhìn hắn trong trạng thái bột phát mà không giải thích gì.

Hóa ra kẻ được mệnh danh là công tử hoàn mỹ Thương Thang cuối cùng cũng không chịu nổi mà phải xé toạc vỏ bọc cao ngạo trước mắt tôi. Khó khăn lắm hắn mới xả hết stress, sau đó cùng tôi thần thờ. Hai đứa cứ lặng lẽ nhìn nhau như vậy, không ai nói với ai lời nào, im lặng rất lâu.

Cuối cùng, tôi không thể chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này nữa, liền đứng dậy chuẩn bị đi vào.

Lúc đi ngang qua hắn, đột nhiên tôi nghe thấy hắn lẩm bẩm rất nhỏ, rất bi thương: “Tại tôi quá tầm thường, vẫn cứ mãi thích cậu.”

Trong lòng tôi không khỏi xót xa, đột ngột quay đầu lại.

Nhưng không ngờ lại nhìn thấy khóe mắt hắn có một giọt lệ long lanh.

“...Thương Thang!” Tôi chật vật mở lời, gọi khẽ tên hắn.

Hắn không đếm xỉa gì đến tôi, giận dữ quay đi

Thấy hắn trẻ con như vậy, tôi liền đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng bước đến kéo vạt áo hắn, nhẹ nhàng khuyên: “Cậu đừng làm vậy, tôi sẽ buồn đấy!”

“Cậu sẽ buồn ư? Chẳng phải cậu là kẻ lòng dạ sắt đá, không quan tâm đến bất kỳ ai ư?” Mặc dù giọng hắn vẫn hậm hực, nhưng không còn ác khẩu nữa.

“Ai bảo tôi không quan tâm? Lúc cậu và Lâm Giác nói chuyện với nhau, tôi còn...” Biết mình lỡ lời, tôi lập tức bịt miệng lại.

“Cậu còn làm sao?” Hắn liền quay ngay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mắt tôi, ánh mắt sáng rực.

Tôi cúi đầu xuống, không nói gì.

“Cậu nói đi!” Hắn sốt ruột kéo tôi lại.

Tôi liền bĩu môi mắng: “Ai bảo cậu yêu người ta nhanh như vậy? Lại còn cố tình thể hiện để người khác nhìn thấy nữa!”

Hắn sững ra một lát, gãi đầu với vẻ rầu rĩ rồi áp úng nói: “Chỉ tại cô nàng u Dã Hân đó! Cậu ta bảo cậu không chịu nói chuyện với tôi là do tôi tốt với cậu quá, xui tôi phải chọc tức cậu, thế nên...”

“Thế nên bọn cậu mới tìm Lâm Giác để đóng kịch?” Tôi lạnh lùng nhìn hắn.

“Không phải, bọn tôi không đóng kịch!” Hắn căng thẳng quá nên bắt đầu lắp bắp: “Lúc đầu tôi nghĩ nếu quên được cậu thì yêu Lâm Giác cũng là sự lựa chọn không tồi, hơn nữa cô ấy lại chủ động theo đuổi tôi... nhưng không ngờ...”

“Không ngờ gì?” Tôi lườm hắn.

“Không ngờ cậu vẫn cười nói như bình thường, tôi lại rúc vào đó không thoát ra được!” Hắn hậm hực trợn mắt với tôi: “Một gã thanh mai trúc mã vừa đi, cậu lại tìm ngay một gã khác, bảo hại tôi suốt ngày thấp thỏm lo lắng, thật là kinh khủng!”

Tôi đang không biết phải nói gì, đành ngẩn tò te cười.

Hắn ngừng lại một lát, mặt hơi đỏ.

“Ưu Ưu này...” Hắn gọi nhỏ, giọng khản thiết: “Cậu vẫn chưa thể quên được anh ta sao?”

Tôi ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn hắn, đột nhiên lại nhớ đến giọng nói rất đặc ý của Cục: “Sau này Dương sẽ làm bác sĩ!”

Một người như thế, làm sao tôi có thể quên được?

“Tôi xin lỗi, tôi vẫn chưa quên được anh ấy.” Tôi nhẹ nhàng nói với hắn. “Nhưng nếu một ngày nào đó tôi thoát ra được nỗi ám ảnh này thì người đầu tiên tôi bước tới chắc chắn là cậu.”

Nét mặt Thương Thang lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng cuối cùng hắn vẫn mỉm cười: “OK! Nếu lúc đó tôi vẫn chưa thích được ai thì bọn mình đến với nhau nhé!”

Gió đêm xào xạc, hương hoa ngọt ngào thoang thoảng đâu đây.

Hai chúng tôi lặng lẽ đứng dưới lùm cây, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng bật cười.

Mọi chuyện của quá khứ sớm muộn gì cũng sẽ phai pha.

Điều quan trọng là hiểu được con đường mình sắp phải đi.

Mặc dù còn trẻ, nhưng cũng sẽ đến ngày hiểu đời hơn.

Hy vọng đến lúc đó, nhớ lại chuyện xưa, hai chúng ta vẫn có thể được như ngày hôm nay, mỉm cười bình thản đối mặt với chính mình.

Thương Thang đã đến thành phố S xa xôi.

Cực ở lại, tiếp tục vật lộn với năm lớp mười hai chẳng khác gì địa ngục.

Tôi cũng đã bước vào cuộc cạnh tranh tàn khốc này. Có người nói, học lớp mười hai chẳng khác gì bị bóc lột một lớp da. Tôi e rằng mình sắp bị tróc hết cả lớp thịt, thực sự là bầu không khí học hành ở trường nhất Trung khiến người ta cảm thấy vô cùng ức chế.

Tháng nào tôi cũng phải khóc một lần để xả stress. Và sau mỗi lần thi thử, mặc dù chỉ bị tụt hạng mấy bậc, tôi đều thấp thỏm bất an, suy trước tính sau hồi lâu.

Hồi ấy tôi đã sắm ình ba cuốn sách để vẽ, mỗi khi bức bối, buồn chán lại tô tô vẽ vẽ lên đó để đầu óc thoải mái hơn.

Nhiều lúc, tôi cũng muốn vẽ Dương, nhưng không thể nào nắm bắt được thần thái của anh. Càng muốn hồi tưởng lại khuôn mặt anh thì càng mơ hồ.

Dương à ! Xa nhau quá lâu, khoảng cách quá lớn, lại không hề liên lạc, em thực sự sợ anh đã quên mất em rồi.

Một ngày trước khi thi đại học, Cực chạy đến tìm tôi, cười tủm tỉm nói:

“Tây Dương gửi thư cho em đây!”

Thế là tôi liền đón lấy lá thư, mở ra và bắt đầu đọc.

Nội dung thư rất bình thường, chỉ là quan tâm đến việc học hành của tôi và báo cáo tình hình của anh thời gian gần đây.

Nhưng phần tái bút, tôi thấy có viết:

“Anh biết em là cô bé hiếu thắng, nhưng trước kỳ thi đại học, em nên để đầu óc thoải mái hơn. Em hãy mãi mãi nhớ rằng, phía sau lưng em, ít nhất có anh đang âm thầm ủng hộ. ”

Tôi mỉm cười, gấp lá thư lại, ngược lên nhìn bầu trời trong xanh.

Dương, câu nói này của anh thật không uống cho tình bạn mười mấy năm của chúng ta.

Thế đã là đủ lắm rồi!

Chương 31: Ai say dưới trăng cùng em?

Tôi bước vào điểm thi ở trường Nhất Trung với tâm trạng rất thoải mái.

Khi thi xong môn cuối cùng, bước ra khỏi cổng trường, tôi ngoái đầu lại nhìn ngôi trường mình đã học trong ba năm hồi lâu.

“Sao? Lưu luyến lắm hả con?” Bố đã đứng đợi tôi từ lâu, cười hỏi.

Tôi gật đầu.

Có lẽ, tôi không có ký ức gì đẹp ở nơi này, nhưng nó vẫn đã dạy cho tôi rất nhiều điều bổ ích. Tuổi hoa niên của tôi đã trôi qua ở đây, tôi đã được tôi luyện và lột xác.

Tuy nhiên, dù đau đớn thế nào, những khoảnh khắc đó sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại nữa. Sau khi thi xong, việc đầu tiên mà tôi làm là tha một loạt truyện tranh, đĩa DVD trước đây chưa được xem về nhà. Tôi còn tuyên bố với mẹ rằng sẽ chiến đấu liên tục ba ngày ba đêm không ngủ, cảnh báo mọi người không được quấy rầy tôi, kết quả lại thật mất mặt, tôi xem đến hai giờ đêm là không thể chịu được nữa, nằm co ro trên ghế sofa ngủ mất.

Trong lúc mơ màng, tôi loáng thoáng nghe thấy mẹ nói, giọng rất xót xa: “Con bé này lúc nào cũng cố gắng quá sức, chắc là mệt quá rồi đây!”

Thương Thang đã từ thành phố S về rất sớm, ngày nào cũng bắt tôi đi lang thang với hắn. Gã đó ngày càng diễn trai hơn, đi với hắn trên đường cũng thấy khá tự hào.

Tôi có một tật lạ là không thích đi ngó nghiêng các cửa hàng quần áo với con trai, một là không tự tin về vóc dáng của mình, hai là cảm thấy con mắt thẩm mỹ của tụi con trai rất tệ. Chính vì vậy ngày nào tôi và Thương Thang cũng loanh quanh trong các siêu thị bán đồ ăn và tiệm ăn, khiến hắn luôn miệng lầu bầu: “Cậu một ngày không ăn không chịu được à?”

“Không được!” Tôi cười cười rồi nhìn hắn bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, sáng rực: “Đại hiệp thật lợi hại! Mấy ngày đại hiệp chưa ăn rồi?”

Hắn bực lắm nhưng không thể nổi đóa, đành phải vừa hậm hực giậm chân, vừa rửa thầm tại sao mình lại bị con mèo ham ăn này ám.

Hôm nay lại đi lang thang với hắn, tôi nhìn thấy một siêu thị lớn liền kéo hắn vào đó cho bằng được.

“Chắc chắc, loại hoa quả này lạ nhỉ? Đẹp thế!”

“Vịt quay ở đây thơm thật! Haizz, nhìn mà thèm nhỏ dãi!”

Loanh quanh một hồi, chỉ nghe thấy tôi nổ tùm lum, Thương Thang giận đến tím mặt: “Cậu là do con quỷ đói nào đầu thai à?”

Tôi ngoái đầu lại định phản bác thì thấy bên cạnh có hai cụ già ăn mặc rất chỉnh tề đang nhìn chúng tôi cười hiền lành. Cụ bà còn than thở với cụ ông rằng: “Ông xem, thanh niên bây giờ tình cảm quá nhỉ!”

“Đúng vậy, trông còn hơi nhỏ nhưng rất đẹp đôi!” Cụ ông mỉm cười gật đầu với chúng tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ chúc phúc.

Tôi đỏ bừng mặt, ngượng ngùng cười đáp lễ cho qua chuyện rồi vội kéo Thương Thang ra khỏi siêu thị.

Đi một quãng xa rồi, câu nói của ông cụ đó vẫn khiến tôi sờn gai ốc.

“Chắc là Hoa kiều về nước đúng không? Ăn nói buồn cười nhỉ!” Tôi vừa lảm bảm vừa nhìn Thương Thang, nhưng lại thấy hắn mím chặt môi, vai run rẩy, đỏ mặt tía tai - vẻ đang cố gắng nhịn cười.

“Cười, cười cho chết đi!” Tôi hậm hực đánh hắn một cái.

“Haizz, hóa ra bọn mình trong mắt người khác lại có mối quan hệ đó nhỉ!” Hắn bật cười rất thích thú, nét mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

“Xí!” Tôi vừa xấu hổ vừa bực, bèn quát hắn một câu.

Thực ra trong lòng tôi cũng đã hiểu từ lâu, một đôi trai gái tuổi tác tương đương đi với nhau, chắc chắn mọi người sẽ hiểu lầm.

Nhưng nhìn điệu bộ hớn hở của Thương Thang, tôi không kìm được liền cúi đầu cười, rồi ngược mắt lên, vô tình nhìn sang bên đường.

Sau đó, tôi đã nhìn thấy người khiến tôi ngày đêm mong nhớ, bóng anh lặng lẽ đứng ngược sáng.

Gió thổi hiu hiu khiến vạt áo anh phất lên, dưới ánh nắng, khuôn mặt đó vẫn khô khô như ngày nào.

Anh nhìn tôi chăm chú, ánh mắt sâu thẳm, mông lung.

“Dương!” Tôi gọi khẽ.

Đây chỉ là giấc mơ sao?

Nếu phải thì tôi chỉ mong mình mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa!

“Anh về rồi đây.”

Cuối cùng, người trong mộng chậm rãi lên tiếng.

Anh nhìn tôi, khẽ gật đầu, trên môi còn nở nụ cười ảm áp.

Lạ lùng thay, rõ ràng là cách một con đường xe cộ qua lại tấp nập nhưng tôi vẫn nghe thấy anh đang nói gì.

Và tôi lại sững sờ.

Đầu óc trống rỗng.

Đó là cuộc trùng phùng đã được tôi tưởng tượng rất nhiều lần trong đầu, cuối cùng lại diễn ra bất ngờ như vậy.

Tuy nhiên nó đến quá nhanh, cũng quá vội vã.

Tôi còn chưa kịp có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý.

Có lẽ tôi phải hét lớn tên anh, chạy đến ôm chầm lấy anh chứ nhỉ?

Hay là phải nép vào lòng anh và khóc một trận cho thỏa thích?

Nhưng đó chỉ là những tình tiết xuất hiện trong phim ảnh mà thôi.

Tôi chỉ há hốc miệng, khó khăn thốt ra được mấy chữ: “Hả... anh về rồi à?” :

Đèn đỏ, xe dừng, anh qua đường dành cho người đi bộ và bước về phía tôi.

“Ưu Ưu!” Anh đứng trước mặt tôi, bao kỷ niệm tuổi thơ quen thuộc chợt ùa về.

Ấm áp biết bao.

Tôi hít thở thật sâu, trấn tĩnh một lát rồi cố gắng nở nụ cười đẹp nhất trước anh: “Anh về từ bao giờ vậy?”

Anh mỉm cười: “Tối qua anh về đến nhà, lúc đầu định hôm nay đến thăm em, không ngờ...”

Nói đến đây, anh khẽ ngẩng đầu lên nhìn Thương Thang.

“À, em với cậu ấy rồi chẳng có việc gì làm nên ra đây lang thang, hay là anh cũng đi với bọn em luôn?”

Tôi vội vàng giải thích.

“Đúng vậy, rồi chẳng có việc gì làm nên ngày nào cũng lang thang thế này, cậu không biết cô nàng này ham ăn thế nào đâu.”

Từ nãy đến giờ Thương Thang không nói câu nào, lúc này tự nhiên lại bật cười. Hắn khoanh tay trước ngực, uể oải nhìn Dương.

Tôi hậm hực lườm hắn một cái, đang định quát thêm một câu thì giọng Dương trầm ấm cất lên: “Thế à?”

Anh mỉm cười nhìn tôi, vỗ nhẹ đầu tôi, nói: “Cô bé, em vẫn chưa thay đổi được cái tính xấu đó à?”

Tôi đỏ bừng mặt, chống đối: “Cực còn ham ăn hơn cả em, đến giờ người ta vẫn sống tốt đấy thôi!”

Anh nhìn tôi với vẻ rất hào hứng rồi lắc đầu bật cười: “Em vẫn chẳng thay đổi gì cả!”

Nói xong, anh liền vẫy tay với tôi: “Thôi, hai người cứ đi chơi đi, anh còn chút việc phải làm. Ưu Ưu lúc nào về anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Nói rồi anh quay đầu bỏ đi ngay.

Nhìn theo chiếc bóng lênh khênh của anh, một cảm giác chán chường trào dâng trong lòng tôi.

Đây là trùng phùng ư? Là cuộc trùng phùng khiến tôi đã bao lần ngóng trông, chờ đợi đến se sắt cõi lòng ư?

Không có nước mắt, cũng chẳng có niềm vui vô bờ bến.

Chúng tôi chỉ là người trần mắt thịt sống trong thế giới hiện thực mà thôi.

Đột nhiên, tôi lại nhớ đến mấy câu thơ:

Giữa vạn người gặp lại người em gặp

Thuở hồng hoang xa xôi ngàn vạn năm

Không sớm cũng không muộn

Đúng lúc đã trùng phùng

Không có gì hàn huyên

Chỉ hỏi nhỏ một câu cho phải đạo:

Hóa ra anh cũng ở đây?

Dương, em hồi đó đã có nhiều thay đổi!

Và tình cảm của anh đối với em có còn được như xưa?

Chương 32: Tình này đã trở thành ký ức

Dương, anh còn nhớ không? Đêm trời đầy sao đó, mấy đứa chúng mình đã từng đến hồ sen hái đài sen. Anh đi bên em mà vô cùng căng thẳng, chỉ lo em ngã. Em còn trêu anh là lo bò trắng răng, không ngờ lúc sau em bị trượt chân ngã thật, còn ngã luôn vào lòng anh nữa.

Anh liền đỡ em dậy, còn nửa đùa nửa thật trêu em rằng: “Em ngờ nghịch thật đấy!”

Em vội vàng đứng dậy, sau đó mặt nóng bừng quay đi.

Dương! Đó là lần đầu tiên em ở gần trái tim anh đến vậy. Mặc dù chỉ diễn ra trong tích tắc ngắn ngủi, nhưng dường như đến tận bây giờ em vẫn còn nhớ cảm giác khó tả đó.

Tôi về đến nhà, Cục hào hứng gọi điện thoại nói Dương mời chúng tôi đi chơi.

Tôi cúp máy và bắt đầu lặng lẽ đứng chải đầu trước gương.

Dương à, thực ra trong lòng em luôn có một câu hỏi:

Tại sao từ trước đến nay anh luôn hẹn em qua Cục? Tại sao anh không đích thân nói với em?

Nếu ở đầu kia điện thoại, anh nói nhỏ với em bằng giọng nói trầm ấm rằng: “Tối nay mình đi chơi nhé!”

Thì có lẽ trái tim em đã ngất ngây từ lâu, không phải khổ sở tỉnh táo như thế này.

Lúc đến công viên, tôi vô cùng bất ngờ khi phát hiện Cục đã đến từ rất sớm, đang ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế băng.

“Sao anh đến sớm thế?” Tôi bước đến bên anh ta, vừa cười vừa ngồi xuống.

Cực mỉm cười: “Sao lại không sớm? Sau này rất khó có ngày đoàn tụ thế này đây!”

Tôi im lặng một lát rồi an ủi anh ta: “Không sao đâu, chỉ cần tình bạn của chúng mình mãi mãi bền vững, không thay đổi thì thế này cũng tốt mà!”

Cực lắc đầu, thở dài với vẻ buồn buồn: “Sao lại không thay đổi? Thực ra ngoài em ra, bọn anh đều đã thay đổi rất nhiều.”

Tôi nghe mà run rẩy, liền đáp nhỏ: “Không phải... Thực ra em cũng thay đổi rất nhiều, máu lạnh hơn trước nhiều!”

Cực quay sang nhìn tôi, cười: “Máu lạnh? Vì em xem bị kịch mà không rơi nước mắt ư? Vì em không để tâm đến những thách thức của đám con gái trong lớp ư?” Anh ta lại lắc đầu lần nữa rồi than thở: “Em à! Chỉ vì em chưa tìm được cách bảo vệ mình nên mới cố tỏ ra ta đây lạnh lùng thôi!”

Tôi thẫn thờ một lát rồi yếu ớt thanh minh: “...Không phải, em thực sự không quan tâm...”

Cực liếc tôi, cười khẩy: “Em không quan tâm? Đó là vì em không hiểu gì hết! Em chỉ sống trong thế giới chật hẹp của mình, làm một đứa con ngoan, hoàn toàn không biết đến sự thay đổi của mọi người xung quanh!”

Lần đầu tiên tôi thấy Cực nói với giọng lạnh lùng, tàn nhẫn như vậy, tựa như đang đưa ra lời chỉ trích cay nghiệt nhất đối với tôi.

“Chắc chắn đến một ngày kia các người sẽ phải trả giá đắt cho sự kiêu ngạo nực cười của mình!”

Câu nói cuối cùng này thẳng thắn, mạnh mẽ biết bao, đâm thẳng vào trái tim tôi, đau nhói.

“Em...” Tôi không có cách nào để phản bác, đành cúi đầu im lặng.

Cứ im lặng như vậy hồi lâu.

“Em có biết không?” Giọng Cực đột nhiên như từ cõi xa xăm vọng lại, lộ rõ vẻ bi thương: “Lần này Tây Dương trở về là để lo cho nhà cậu ấy di cư sang Anh.”

“Gì cơ?”

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, ngược mắt lên nhìn Cực chăm chăm.

Dưới ánh trăng, đôi mắt anh ta sáng tựa hồ nước, đồng thời cũng lạnh như băng.

“...Vậy hả?” Tôi mơ màng hỏi.

Cực gật đầu, giận dữ quay mặt đi: “Sau này muốn gặp cậu ta cũng phải xem số có may mắn không.”

“Vâng.” Tôi thẫn thờ nhìn bóng cây đổ xuống mặt đường, đáp khẽ.

Không còn gì để nói, tôi thực sự không còn gì để nói.

Dương à! Nếu cuộc gặp gỡ ngày hôm nay là vì sự biệt ly của những ngày sau thì em thà mãi mãi không tương ngộ với anh!

Lúc này, từ xa Dương đi về phía chúng tôi.

“Em đừng nói với cậu ta rằng bọn mình đã biết chuyện cậu ta chuẩn bị di cư sang Anh nhé!” Cực vội vàng dặn dò tôi: “Có thể cậu ta chưa muốn cho bọn mình biết vội!”

Tôi gật đầu, cố gắng kiềm chế nỗi chua chát trong lòng, mỉm cười tươi tắn với Dương rồi trách: “Sao bây giờ anh mới đến?”

Dương cười hiền lành: “Hai đứa em cũng vừa đến chứ mấy?”

Nói rồi anh bước đến bên tôi, ngồi xuống cạnh tôi, không xa quá cũng không gần quá.

“Haizz, không hổ là người đã ở Anh ba năm học hết được về phong độ, lịch lãm của người ta rồi nhỉ!” Cực vừa cười vui vẻ vừa trêu.

Dương cười rồi quay sang nói với tôi: “Ưu Ưu xinh hơn xưa nhiều đấy!”

“Anh nói dối!” Tôi dẩu môi: “Vừa nãy anh Cực bảo em chẳng thay đổi gì cả!”

“Không phải.” Dương cười dịu dàng: “Khí chất không thay đổi mấy, vẫn là cô bé dễ thương ngày ấy, nhưng có vẻ chín chắn hơn nhiều rồi!”

“Dĩ nhiên!” Tôi bật cười: “Dù gì em cũng đã mười tám tuổi, là người lớn rồi đấy!”

“Đúng vậy... Đã ba năm trôi qua, em tròn mười tám rồi ” Dương như Dương sức nhớ ra điều gì, liền than thở với giọng buồn buồn rồi lắc đầu cười khẽ.

“Em thi trường nào?” Đột nhiên anh ngược mặt lên nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh, hộp hồn.

“Thành phố S, thi cùng trường với cái cậu mà hôm nay anh vừa gặp.” Tôi trề môi: “Trường đó nổi tiếng, khó thi lắm! Chắc là khó đỗ!”

“Ừ.” Anh đáp khẽ rồi quay mặt đi.

“Không sao đâu, chắc chắn em sẽ đỗ thôi.” Cuối cùng anh quay mặt lại, mỉm cười.

“Hy vọng những điều anh nói sẽ trở thành sự thật!” Tôi khua tay: “Thôi cứ nghe theo sự sắp đặt của ông trời thôi! Đàng nào thì em cũng đã cố gắng hết sức nên không bao giờ hối hận!”

“Đúng vậy, anh thích nhìn vẻ tự tin này của em.” Nụ cười của anh tỏa nắng, ấm áp như mùa xuân.

Tôi sững sờ ngoái đầu nhìn anh.

Nụ cười hút hồn đó vẫn đang đậu trên môi anh.

Đừng hiểu lầm, tôi lẩm bẩm tự nói với chính mình: Người ta chỉ khen lấy lòng người mà thôi.

Mấy đứa nói chuyện với nhau, ôn lại chuyện cũ một lúc. Tôi không hề ngại mà hỏi Dương: “Anh có mang quà gì về cho em không?”

Anh mỉm cười: “Dĩ nhiên là có chứ! Nhưng hôm nay ra đây vội quá nên không mang theo, mai em đến nhà anh lấy nhé!”

Dĩ nhiên là tôi vui vẻ đồng ý, trong lòng tự hỏi không biết anh chàng sẽ đem đến cho tôi điều bất ngờ gì đây?

Nhưng Dương ạ, đến giờ nghĩ lại em chỉ mong hồi ấy em không có cơ hội vào nhà anh.

Tối Dương đưa tôi về nhà, tôi thì riu rít nói cười, còn Dương vẫn lặng lẽ bước đi bên tôi, nghe tôi ba hoa chích chòe, nụ cười lộ rõ vẻ cưng chiều.

Khoảnh khắc ngọt ngào thời niên thiếu, giây phút ấm áp đó lại một lần nữa quay về với tôi.

Sau đó chúng tôi dừng lại trước cửa khu nhà và vô cùng bất ngờ khi gặp hai người: Thương Thương và mẹ hân.

19. Chương 33-34

Chương 33: Chỉ vì thuở ấy quá ngây ngô

Đi cùng với mẹ Thương Thương còn có một người khác, đang chuyện trò cười nói rất rôm rả.

Đó chính là bố tôi.

Tôi sững sờ nhìn họ, không hiểu đầu của tai nheo thế nào. Bố tôi vốn tính nghiêm, thường không nói chuyện lớn tiếng, thoải mái như thế này với mọi người. Hơn nữa, gã Thương Thang này đang yên đang lành tự nhiên mò tới nhà tôi làm gì?

Đúng lúc đó, Thương Thang ngoái đầu lại và thấy chúng tôi.

Hắn sững lại một lát, sau đó nhếch mép nở một nụ cười rất quái đản.

Rồi hắn ngẩng đầu nhìn Dương, ánh mắt sáng rực đầy vẻ thách thức.

“Chú Trác, con gái rượu của chú về rồi kìa!” Đột nhiên hắn quay đầu lại, nói với bố tôi bằng giọng cười cười.

Bố liền ngẩng ngay đầu lên nhìn về phía chúng tôi, nụ cười trên môi lập tức cứng đờ.

“Về rồi à? Sao muộn thế?” Bố bình thản gật đầu: “Còn không mau đến chào cô Thang đi!”

Tôi chậm rãi bước đến, Dương cũng bước theo sau.

“Cháu chào chú Trác, cháu chào cô!” Đầu tiên anh chào hỏi rất lịch sự, sau đó liền giải thích: “Muộn rồi nên cháu đưa Ưu Ưu về.”

Bố khẽ gật đầu: “Cảm ơn cháu.”

Mẹ Thương Thang liền mỉm cười rồi quan sát kỹ Dương một lượt từ đầu xuống chân.

“Cháu chào cô ạ!” Tôi cứ cảm thấy bầu không khí có gì là lạ, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu, đành phải chào một câu cho phải phép.

“Ưu Ưu ngoan thật đấy!” Mẹ Thương Thang lập tức mỉm cười: “Sau này học cùng Thương Thang nhà cô, cháu phải dạy nó cách làm sao để được mọi người quý mến nhé!”

Nghe thấy vậy, Dương ngẩng ngay đầu lên nhìn mẹ Thương Thang.

Tôi thấy hơi căng thẳng, liền nói nhỏ: “Chưa chắc cháu đã thi đỗ đâu ạ...”

“Làm sao cháu lại nói những lời xui xẻo thế?” Mẹ Thương Thang vỗ vai tôi: “Cháu làm sao mà trượt được? Cô đã nói với bố cháu rồi, đợi cháu nhận được giấy báo trúng tuyển, hai nhà mình sẽ đi Tây Tạng du lịch, cháu thấy thế nào? Hay là cháu muốn đi nước ngoài chơi một chuyến?”

“Không... không cần đâu ạ...” Sự nhiệt tình của cô ấy tự nhiên khiến tôi lắp bắp.

“Con gái anh còn xấu hổ kìa!” Cô ấy nhìn bố vừa cười vừa trách móc: “Hai nhà mình có quan hệ thế nào mà Ưu Ưu còn khách khí thế!”

Bố chỉ cười mà không đáp.

Lúc này, đột nhiên Dương lên tiếng: “Cô chú, cháu đưa Ưu Ưu về nhà là hoàn thành nhiệm vụ rồi. Nhà cháu còn có chút việc, cháu xin phép về trước ạ.”

“Ừ, cảm ơn cháu nhé!” Bố gật đầu với Dương, mỉm cười rồi gọi anh: “Nhà cháu chuẩn bị di cư sang Anh đúng không? Về nhà giúp bố mẹ một tay cũng tốt!”

Bóng Dương liền sững lại, rồi anh nở nụ cười gượng gạo: “Dạ... vâng ạ.”

Sau đó anh quay đi, bóng anh dần dần chìm trong màn đêm dày đặc.

Từ đầu đến cuối, anh không hề nhìn tôi lần nào.

Dương! Hồi ấy chúng ta vẫn chỉ là những thiếu niên trẻ người non dạ! Làm sao có thể địch nổi với những người đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ?

Dương về rồi, bố mời cô Thang lên nhà chơi, cô từ chối, nói là đã muộn, sau đó liền cùng Thương Thang ngồi xe riêng về nhà. Trước lúc về, cô còn dặn dò tôi hồi lâu, bảo tôi nhớ đến nhà họ chơi, còn bảo đã chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon cho tôi. Tôi miễn cưỡng, nhận lời, sau đó cùng bố tiễn họ ra về.

“Bố, bố và cô Thang có quan hệ thế nào ạ?” Tôi nhìn theo bóng xe ô tô của họ và hỏi nhỏ.

Bố à, bố đừng trách con đa nghi. Tôi khẩn cầu: Chỉ vì con không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hoại hạnh phúc gia đình mình mà thôi!

Bố sững người một lát rồi bật cười: “Con bé ngốc này! Cô ấy chỉ là bạn học khóa dưới cùng trường với bố ngày trước thôi!”

“Đâu có đơn giản như vậy được! Tôi dẫn môi: ”Bố đừng có lừa con! Loại tiểu thuyết đó con đọc nhiều rồi! Toàn lấy cớ là bạn học khóa dưới...”

Bố liền lắc đầu, bật cười: “Con toàn đọc những sách linh tinh! Nhưng...” Dường như ông chợt nhớ ra điều gì, nét mặt có vẻ buồn buồn: “Bố và cô ấy... cũng có thể được coi là thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ.”

“Trước đây bố có thích cô ấy không?” Tôi tò mò hỏi.

“Hồi ấy... còn nhỏ, không biết có phải là thích hay không...” Ông ngập ngừng một lát: “Cô ấy rất tốt với cậu học trò nghèo như bố, thường tặng bố những cuốn sách quý của cụ Thang...”

“Nhưng...” Đột nhiên bố quay đầu lại, nghiêm mặt nói với tôi bằng giọng chắc như đinh đóng cột: “Kiếp này bố chỉ có một người phụ nữ là mẹ con, bố không bao giờ thay lòng đổi dạ!”

Tôi phì cười, vội gạt đầu lia lịa: “Con biết rồi, con biết rồi!”

Tôi thầm thở phào rồi đùa: “Bố, sau này bố muốn con yêu ai?”

Ông trầm ngâm một lát rồi nói nhỏ: “Yêu người yêu con hết mình.”

Tôi thần thờ, thầm lẩm bẩm: “Không còn yêu cầu khác sao ạ? Ví dụ tướng mạo, gia thế, điều kiện kinh tế gì gì đó...”

Ông liền cười: “Dĩ nhiên là phải xứng với con mới được. Nhưng cũng nên thực tế một chút...” Nói rồi ông xoa đầu tôi, thở dài: “Phải biết trân trọng người đi cùng mình suốt cuộc đời!”

Sau đó, tôi bị bố dắt về nhà trong trạng thái mơ mơ màng màng

Bố à, lúc ấy bố nói những lời đó rốt cuộc là có ý gì?

Ngày hôm sau, tôi đến nhà Dương với bao nhiêu kỳ vọng.

“Em tìm tạm chỗ nào ngồi đi, nhà chẳng có ai, anh đi rót cho em cốc nước hoa quả nhé!” Anh cười cười với tôi rồi đi vào bếp.

Tôi ngồi trên chiếc sofa vừa mềm vừa rộng, tò mò ngó nghiêng cách bài trí trong phòng: rất trang nhã, ấm cúng, xem ra con mắt thẩm mỹ của bố mẹ anh không tồi!

“Em ngó gì vậy?” Anh bê cốc nước hoa quả bước ra, nụ cười trên môi vô cùng ấm áp.

“Xem anh giấu quà ở đâu!” Tôi bật dậy đón lấy cốc nước rồi lại ngồi xuống chiếc sofa mềm mại.

“Ngồi chẳng đoan trang chút nào cả!” Anh khẽ cốc vào trán tôi và trách yêu.

Tôi lè lưỡi, nhấp một ngụm nước hoa quả.

“Ui da! Đáng quá!” Tôi cau mày la lớn: “Sao mà đáng vậy? Lại còn chua chua chát chát nữa chứ!”

Anh bật cười, nói: “Dĩ nhiên là đáng rồi, đây là nước cam của Brazil, 100% nguyên chất, dĩ nhiên không thể sánh được với loại đồ ngọt trước đây em hay uống. Nhưng chắc chắn là có lợi cho sức khỏe.”

“Đúng vậy, suýt nữa thì em quên anh là bác sĩ tương lai.” Tôi nói nhỏ.

Anh sững người một lát rồi nhếch mép lên, dường như nhớ lại một chuyện cũ.

“Dương... tại sao anh lại học y?” Tôi nhìn anh chằm chằm, rụt rè hỏi nhỏ.

Anh im lặng rồi cúi đầu đáp: “Vì bố mẹ anh thích.”

“VẬY Ờ?” Lúc đầu tôi còn hơi thất vọng, nhưng lại chợt nghĩ, làm sao người ta có thể vì trò đùa hồi nhỏ mà quyết định sự nghiệp cả đời của mình? Vì thế nên tôi cũng thoải mái hơn.

“Mau lấy quà cho em đi!” Tôi làm nũng.

Anh mỉm cười đáp: “Ồ trong phòng anh, vào mà lấy!”

Tôi theo anh vào phòng ngủ, cảm thấy có mùi thơm vô cùng quen thuộc tỏa ra, bắt giác mặt đỏ bừng.

Anh đưa cho tôi một chiếc hộp được đóng gói xinh xắn, cười nói: “Em mở ra đi!”

Tôi mở chiếc hộp được thắt nơ đăng ten, một quả cầu thủy tinh trong suốt hiện ra trước mắt tôi. Dưới đó là cánh hoa trắng muốt, tựa như đôi cánh bướm, non nớt, dễ thương, dường như còn tỏa ra hương thơm dịu mát.

“Nước hoa NOA của Cacharel.” Anh mỉm cười giải thích: “Nghe người ta giới thiệu mùi hương này rất hợp với các cô gái trong sáng, ngây thơ, nên anh mua về cho em dùng thử. Em đã mười tám tuổi, có thể dùng nước hoa rồi.”

Tôi sững người, không biết phải nói gì, chỉ nắm chặt lọ nước hoa trong lòng bàn tay, nói lí nhí: “Cảm ơn anh!”

Sau đó, ánh mắt tôi dừng lại trên bàn học cách chỗ tôi không xa.

Trên mặt bàn là khung ảnh chụp một cô gái.

Có lúc, tôi cảm ghét, đôi mắt của mình: tại sao nó không cận thị đi một chút? Như thế tôi sẽ không phải nhìn thấy nụ cười tươi tắn ngọt ngào của cô gái trong ảnh nữa.

Rất xinh xắn, nhưng đó không phải là tôi, thế nên rất nhức mắt.

“... Chị ấy là ai vậy?” Tôi cố gắng hỏi Dương với giọng bình tĩnh.

Anh nhìn theo ánh mắt của tôi, lập tức sững lại.

“Cô ấy...” Anh ấp úng, dường như không biết phải nói gì.

“Girlfriend?” Tôi cố gắng mỉm cười hỏi.

“... Coi như là vậy.” Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng mới đáp.

“Hai người quen nhau ở Anh à?” Tôi hỏi khê.

Anh gật đầu: “Cô ấy gốc Hoa. Học cùng trường cấp ba với anh, giờ đang học cùng đại học.”

“Vâng.” Tôi lại một lần nữa quay đầu nhìn tấm ảnh đó: “Rất xinh xắn, anh có con mắt nhìn người không tồi!”

“VẬY HẢ? CẢM ƠN EM!” Anh khê cười: “Cô ấy rất tốt bụng!”

“Anh thật có điểm phúc!” Tôi đưa tay ra nắm mạnh Dương một cái.

Anh vẫn chỉ mỉm cười.

Tạm biệt Dương, tôi cầm món quà ra về, lẻ loi bước trên đường.

Thực ra. Dương ạ, em đã nói dối.

Em cảm thấy chị ấy không hề xinh đẹp, thật đấy.

Anh bảo em là kẻ ích kỷ, nhỏ mọn cũng không sao, em cảm thấy chị ấy không xinh xắn chút nào.

Thậm chí em còn cảm thấy chị ấy không thể sánh được với em.

Nhưng nếu điểm mà anh thích là tính cách chứ không phải vẻ bề ngoài của chị ấy thì em thực sự thua rồi.

Không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy đó sao? Cuối cùng những cô gái nhan sắc bình thường vẫn giành được chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú vì tính cách của họ thực sự cuốn hút người khác.

Dương, anh có thích chị ấy không? Chị ấy có đem lại hạnh phúc cho anh không?

Nếu có thì em cũng yên tâm.

Anh hãy mãi mãi ở bên chị ấy, đừng thay lòng lìa bỏ nữa nhé!

Và lần này nhớ phải trân trọng người ở bên mình.

Gió lạnh thổi tới, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống chiếc hộp.

Dương à, thực ra em cũng là cô gái tốt bụng !

Chỉ có điều anh mãi mãi không biết mà thôi.

Chương 34: Những câu nói thê lương

Dương ạ. Hôm qua em đến hiệu sách trên đường Nam Kinh, đọc được câu thơ này:

“Cái gì gọi là mối tình đầu,

Là hiện tại chưa chắc đã hình dung ra khuôn mặt của anh,

Nhưng khi ngửi thấy mùi hương ấy,

Đột nhiên lại nhớ ra đã từng có người đó xuất hiện trong cuộc đời mình.”

Dương, hiện tại em đã không còn nhớ các đường nét trên khuôn mặt anh. Nhưng mỗi đêm trăng tròn, đứng giữa hồ sen, hương thơm thoang thoảng thổi tới, em đều nhớ đến đêm hè ở hồ sen năm đó.

Hồi ấy, trong mắt anh thoáng hiện vẻ rụt rè, miệng hơi cười cười, còn em thì mặt đỏ, tim đập thình thịch tất cả đã dệt thành mối tình đầu suốt đời không thể nào quên trong trái tim em.

Về đến nhà, tôi lặng lẽ cất lọ nước hoa đi rồi ngồi thẫn thờ trước màn hình ti vi.

Lúc ấy ti vi đang chiếu bộ phim kinh điển Câu chuyện tình yêu ở Tokyo.

Trên màn hình, Akana Rika đang cố gắng nở nụ cười tươi tắn nhất, cho dù Nagao Kanji đã khiến cô bị tổn thương nặng nề, vết thương đó đau đớn biết bao.

Cuối cùng, nước mắt dồn nén trong suốt ba năm lần dài xuống má tôi giữa tiếng cười của cô ấy.

Mẹ nhìn thấy liền hỏi nhỏ: “Bi kịch hả con?”

“Không, hài kịch mẹ ạ.”

“Thế sao con khóc ghê thế?”

“À, vì đó là vở hài kịch về quá trình trưởng thành của nhân vật chính nhưng lại là bi kịch của tình yêu.”

Tôi không ngoái đầu lại mà lặng lẽ trả lời.

Mẹ lắc đầu rồi âm thầm đi ra.

Thực ra yêu thầm cũng tốt. Người ta sẽ mãi mãi không bao giờ biết bạn có thất tình hay không.

Kể cả thất tình thật thì vết thương cũng chỉ có một mình mình ngồi một góc gặm nhấm mà thôi.

Cuối tuần, diêm thi đại học đã được công bố. Thành tích của tôi không tồi, cũng có thể coi là phát huy đúng trình độ. Bố thở phào một tiếng, ông cho rằng tôi hoàn toàn có thể đỗ vào trường nguyện vọng một.

Thế là cả nhà bắt đầu lên kế hoạch đi du lịch: địa điểm, thời gian, đồ đạc cần mang... Tôi không tham gia nửa lời.

Cuối cùng, trong lúc bố mẹ bàn luận rất sôi nổi bên bàn ăn, đột nhiên tôi bình thản lên tiếng: “Con sẽ không đi du lịch đâu.”

Hai người lớn lúc quay sang nhìn tôi chằm chằm, động tác vô cùng ăn ý.

“Con thực sự không muốn đi mà! Vì con thấy mệt quá!” Tôi mỉm cười giải thích: “Thực ra ở nhà vẽ tranh cũng ổn, lại còn tiết kiệm được khối tiền nữa.”

Bố im lặng, lần đầu tiên đồng tình với sự chống đối của tôi: “Ừ! Con đã trưởng thành rồi, sau này cuộc sống của con, con muốn sắp xếp như thế nào thì tùy ý.”

Tôi bình thản mỉm cười.

Sau đó, tôi ra ngoài mua giấy, bút vẽ, nhốt mình trong phòng, vẽ bức tranh chẳng ai hiểu là gì.

Cực mấy lần gọi điện thoại đến hẹn tôi, tôi đều lấy cớ bị ốm và từ chối.

Thương Thang cũng đến tìm tôi hai lần, tôi đều bảo mẹ đuổi khéo hấn về. Chắc hấn cũng tức không thấy đến tìm tôi nữa.

Ngày nào tôi cũng như vậy, một mình ngồi trong phòng vẽ tranh hoặc xem đĩa VCD.

Mặc dù lần nào xem cũng khóc.

Mặc dù những bộ phim tôi xem đều là phim hài như Đại thoại tây du và Nụ hôn ác bá, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ trào ra.

Dĩ nhiên, tôi không còn đủ can đảm để xem lại bộ phim Câu chuyện tình yêu ở Tokyo đó nữa.

Cho đến một ngày kia, giấy báo trúng tuyển được gửi tới.

Tôi đã thi đỗ vào trường đại học mà mình mơ ước, nhưng không phải chuyên ngành mà mình ước mơ.

Cực đã được học chuyên ngành mà anh ta mơ ước, nhưng không phải là trường đại học mà anh ta ước mơ.

Kỳ Duy học ngành máy tính.

Sử Vân đi làm tiếp viên hàng không.

Tô Tịnh đỗ khoa Biểu diễn của Học viện Điện ảnh.

...

Mọi người đều có nơi có chốn rồi, cũng không hẳn là tốt, nhưng cũng không quá tệ.

Sau đó, gia đình Dương cũng đã làm xong thủ tục nhập cư, chuẩn bị bay sang Anh.

Tôi không đủ can đảm để đi tiễn anh, nhưng lại làm chuyện ngớ ngẩn hết như trong phim truyền hình.

Tôi lên mô đến gần sân bay, lặng lẽ nhìn lên bầu trời, mong được đứng nhìn anh từ xa như vậy.

Có lẽ đến tận lúc đi, anh vẫn không hiểu tại sao tôi lại dõ dặt cố tình tránh mặt anh.

Dương, em xin lỗi! Hồi ấy em chỉ muốn lặng lẽ tạm biệt mối tình đầu của mình như vậy thôi.

Sau đó, lại một mình lặng lẽ trở về.

Bóng cây ở hai bên đường khê đung đưa, mặt trời gay gắt quá kẻo lá.

Những khoảnh khắc đầu tiên của sinh mệnh cũng là giấc mơ đẹp nhất, đã vỡ tan từ đây.

Nó biến thành bong bóng và theo gió bay đi.

Chỉ để lại một mình tôi lẻ loi chạy theo giấc mơ.

Tôi ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều xa lạ biết bao.

Cho dù là đường phố, dòng người qua lại hay các cửa hàng nằm san sát bên nhau.

Sau đó, tôi mơ màng nhìn thấy một khuôn mặt vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Đó chính là khuôn mặt của Thương Thang

Giữa lúc mơ màng, tôi nhìn thấy hắn bước về phía tôi, rồi nhẹ nhàng dắt tay tôi.

“Về nhà thôi!”

Giọng hắn rất nhỏ, dường như sợ làm tôi tỉnh giấc.

Tôi ngoái đầu lại, thần thờ nhìn hắn, thế là hắn cố gắng mỉm cười rất tươi với tôi, nói bằng giọng năn nỉ: “Bọn mình về nhà nhé?”

Giọng hắn hết sức rụt rè, dường như đang giữ gìn rất cẩn thận một báu vật nào đó.

Cuối cùng tôi ngẩn ngơ gật đầu.

Dường như hắn thở phào một tiếng, sau đó đưa tôi lên chiếc xe hơi sang trọng đỗ bên vệ đường.

Sau đó tôi nghe thấy hắn nói với lái xe: “Về nhà họ Thang.”

Một tiếng sau, tôi tiếp tục ngồi thần thờ trên xích đu trong khuôn viên.

Thương Thang cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi. Hắn không hỏi gì cả, cũng không dám nói gì.

“Haizz, cậu nói đi.” Đột nhiên tôi hỏi: “Nước Anh cách đây bao xa nhỉ?”

Hắn sững người một lát rồi đáp: “Không biết, tóm lại là rất xa.

“Đúng vậy!” Tôi cúi đầu cười khẽ.

“Tại sao anh ấy lại đi xa thế nhỉ? Ở trong nước không tốt sao?” Tôi nhìn chằm chằm xuống đất, lẩm bẩm: “Ở trong nước cũng có thể học ngành y mà!”

Thương Thang một mực im lặng, lặng lẽ lắng nghe những câu hỏi của tôi.

Một lát sau, hắn không thể chịu được nữa, liền quay đầu sang nhìn tôi, nói với giọng gần như là cầu khẩn: “Cậu đừng ngồi ở đây nữa. Mình vào phòng khách đi! Tôi sẽ chơi đàn cho cậu nghe.”

Tôi gật đầu đồng ý.

Thế là hắn dắt tôi vào phòng khách, ngồi bên cạnh chiếc đàn piano đen sang trọng.

Giai điệu buồn nhưng rất cảm động vang lên qua những ngón tay thon dài của Thương Thang, văng vẳng bên tai tôi hồi lâu.

Tôi gục đầu xuống cánh tay, không muốn để người khác nhìn thấy những giọt nước mắt u buồn ấy. Giai điệu ngân vang đến đâu, nước mắt tôi lại chảy đến đó, mãi cho đến khi tiếng nhạc dừng hẳn, mắt đã cay sè, khô khốc.

Sau đó, tôi cảm thấy có người nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy có giọng nói run rẩy cất lên; “Quên anh ta đi nhé! ”

20. Chương 35-36

Chương 35: Tìm anh giữa biển người vô tận

Dương à, anh thử nói xem, hạnh phúc là gì?

Là được ăn ngon, đi xe đẹp hay được ở trong cung vàng điện ngọc?

Thực ra, niềm hạnh phúc mà em khát khao mong chờ chỉ là sự quan tâm nhỏ nhoi, ấm áp mà thôi.

Không liên quan đến gia thế, hoàn cảnh, tài hoa...

Năm học mới đã bắt đầu, với tư cách là sinh viên mới, tôi bước vào trường Đại học S nổi tiếng dưới sự dẫn dắt của sư huynh Thương Thang.

Bắt đầu cuộc sống bốn năm đại học.

Tôi và Thương Thang chưa có gì với nhau, hắn cũng không giục tôi, chỉ âm thầm chăm sóc tôi.

Thỉnh thoảng có một số buổi giao lưu, hắn vẫn gọi tôi đi cùng.

Hồi ấy hắn đã trở thành nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong trường từ lâu, còn tôi chỉ giữ một chức nhỏ trong Hội sinh viên, chính vì thế lúc đầu tôi sống chết không chịu đi.

“Tôi đâu có quen những người đó, ngại chết đi được!” Tôi miễn cưỡng chu môi.

“Đâu có bắt cậu phải tạo dựng quan hệ với bọn họ!” Hắn khẽ gõ đầu tôi rồi bật cười: “Có cơ hội được ăn chùa, uống chùa mà không chịu đi, ngốc thật!”

“Tụi cậu là đám hủ bại! Suốt ngày vung tay quá trán đồng tiền mồ hôi nước mắt của quần chúng!” Tôi lấy tay che trán mắng Thương Thang, chỉ muốn đá cho hắn hai cái.

Hắn cau mày: “Sao trong đầu cậu toàn những thứ đen tối thế?” Nói rồi hắn ra sức đẩy tôi ra ngoài: “Ăn cơm với Hiệp hội m nhạc của thành phố đó!”

“Í! Sao cậu lại quen bọn họ?” Tôi sững lại.

“Haizz, trước đây mẹ tôi từng có buổi biểu diễn ở đây nên mới quen bọn họ.” Hắn bực bội thở dài.

“Mẹ cậu... là nghệ sĩ piano hả?” Tôi ngoái đầu lại, rụt rè hỏi.

Hắn tròn mắt nhìn tôi, nói với vẻ bất lực: “Cậu quen mẹ tôi bao lâu rồi mà ngay cả chuyện này cũng không biết à?”

“Thôi đi! Tôi quen cậu lâu chứ không phải quen mẹ cậu lâu! Ai thèm quan tâm đến mấy chuyện đó?” Tôi hậm hực cãi lại.

Thương Thang sững người rồi cười khẽ: “Đúng vậy.”

“Cậu cười cái gì vậy?” Tôi nhảy bật lên, vỗ vào má hắn một cái.

“Đừng đùa! Hắn túm chặt tay tôi, cười giả lả nói: ”Cậu mà đánh lệch khuôn mặt này thì sẽ có một nhóm nữ sinh buồn phát khóc đấy!”

“Xí!” Tôi mắng: “Cậu cứ đứng đó mà mơ hão đi! Chỉ có cô nào đui mới thích cậu!”

Hắn cười lớn không đáp, chỉ nâng nặc kéo tôi ra ngoài.

Lúc ấy chúng tôi không thể ngờ hai đứa đã nắm tay nhau từ lúc nào.

Đến phòng riêng của nhà hàng, người đã đến gần như đông đủ. Chúng tôi vừa bước vào thì một đám đông bước đến chào.

“Thương Thang à! Lâu lắm rồi không gặp!”

“Bố mẹ em vẫn khỏe chứ? Công việc làm ăn có thuận lợi không?”

“Dạo này sức khỏe của cụ Thang thế nào? Lâu lắm rồi không có thời gian đến thăm cụ.”

...

Thương Thang bận rộn trả lời từng người.

Tôi không có việc gì để làm, bèn nấp sau lưng hấn ngó nghiêng.

“Cô bé này là gì của Thương Thang nhỉ?” Một giọng nữ lạ đột nhiên cất lên.

Tôi ngoái đầu lại ngó, đó là một cô gái trẻ lớn hơn tôi vài tuổi, nhìn rất thanh lịch, đoan trang. Cô ta nhìn tôi chăm chăm, mặc dù nụ cười đọng trên môi nhưng ánh mắt lạnh lùng đó vẫn khiến tôi rất không thoải mái.

Tôi vừa sững lại thì Thương Thang đã mỉm cười bước lên phía trước một bước, chặn trước mặt tôi.

“Chị Quách, đây là bạn sinh viên khóa mới chị ạ.” Hấn giới thiệu sơ qua về tôi: “Cũng là con gái của học trò cưng của ông ngoại em. Trước mặt mẹ em, bạn ấy còn được cưng chiều hơn cả em!”

Nói rồi hấn đưa mắt nhìn tôi: “Phải không Ưu Ưu?” Hấn hỏi tôi bằng giọng vô cùng dịu dàng, quyến rũ.

“...” Tôi ngẩn tò te nhìn hấn: đôi mắt đen sâu thẳm sáng ngời, nụ cười đầy vẻ nuông chiều trên môi. Đột nhiên trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ: Không biết có phải anh chàng này uống nhầm thuốc không?

Tuy nhiên, khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái đứng sau lưng hấn đang trắng bệch vì tức tối, tôi lập tức hiểu ra rằng gã này đang cố tình chơi xấu cô gái đó!

Thế là tôi cố gắng kiềm chế ý định trợn mắt cười lớn, âm ờ đáp một câu: “... Ờ.”

Biết làm thế nào? Tôi không muốn đắc tội với mọi người, đặc biệt là phụ nữ.

Rõ ràng Thương Thang rất không hài lòng với câu trả lời không đâu vào đâu của tôi, hấn trợn mắt nhìn tôi rồi quay sang cười với mọi người: “Cô bé này rất ngây thơ, không hiểu chuyện gì đâu, các vị tiền bối đừng làm khó cô ấy.”

Mấy câu này đã gây tò mò ọi người, thế là đám đông đều reu: “Không đâu, không đâu! Làm sao dám gây khó dễ cho vị khách Thương công tử dẫn tới!”

Mọi việc sau đó đơn giản hơn nhiều, tất cả đều có Thương Thang đỡ hộ. Ngoài việc phải đóng vai cô nàng dễ thương trả lời một, hai câu hỏi, tôi chỉ phải cúi đầu thưởng thức các món ăn.

“Sao em không đi làm quen với mọi người? Ở đây có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đấy!” Cô gái ngồi bên cạnh hào phóng khuyên tôi.

“Em không phải người trong nghề nên không có hứng thú.” Tôi ngẩng đầu lên, thật thà trả lời. “Trước đó em cũng không biết mẹ Thương Thang là nghệ sĩ piano!”

Cô gái sững lại rồi lắc đầu cười: “Thảo nào...”

Nói rồi, cô ấy lại nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý: “Em phải cẩn thận với chị Quách kia nhé! Chị ấy theo đuổi Thương Thang gần một năm rồi đấy!”

“Hả?” Tôi sững sốt há hốc miệng: “Không phải chị ấy hơn tuổi Thương Thang sao?”

“Chỉ hơn hai tuổi thôi, người ta là sinh viên giỏi của Học viện m nhạc thành phố S, muốn câu được con rùa vàng ấy mà!” Chị ấy chớp chớp mắt với tôi, cười khê.

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại rồi tiếp tục cúi xuống ăn.

Tuy nhiên, ăn những món đó không còn thấy ngon nữa.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc tiệc tàn, cuối cùng đã có thể về trường cùng Thương Thang. Tôi không sao vui lên được.

Trên đường về, cho dù Thương Thang reu thế nào mặt tôi vẫn lạnh như tiền.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Hấn sốt sắng hỏi.

Tôi lắc đầu ngay cả tôi cũng không biết, tôi biết trả lời hấn thế nào đây?

Cuối cùng không biết làm thế nào, hấn hậm hực nói: “Cùng lắm sau này tôi không đưa cậu đi ăn nữa.”

Trông hắn tội tội, tôi cũng mềm lòng, liền chu miệng nói: “Đi ăn cũng được... nhưng cậu đừng có mà lèo tôi!”

“Lèo cậu? Tôi đâu có?” Hắn trợn tròn mắt nhìn tôi, đẩy vế sưng sốt.

“Cậu đang có âm mưu lấy tôi ra làm lá chắn!” Tôi hậm hực tố cáo: “Chính là chắn cái chị Quách gì đó!”

Hắn sưng lại, nói với vẻ mặt tự nhiên: “Đó đâu phải là âm mưu, tôi cũng sợ chị ấy bắt nạt cậu mà!”

”Đang yên đang lành chị ấy bắt nạt tôi làm gì?” Tôi nhìn chăm chăm vào hắn: “Cậu nói cho rõ ràng đi!”

Hắn giật mình vì khẩu khí của tôi, nghiêng đầu sang nói nhỏ: “Chị ấy... muốn làm bạn gái tôi...”

Thấy hắn căng thẳng đến nổi đỏ mặt tía tai, tôi bất giác cười thầm, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra không thêm quan tâm.

“Chị ấy muốn thì cậu cứ đồng ý thôi, việc gì phải kéo tôi vào!” Tôi bình thản nói.

“Cậu..” Hắn bực bội trợn mắt lên nhìn tôi, giọng run rẩy, không nói ra được câu đầy đủ.

“Tôi làm sao?” Mặc dù cũng hơi sợ, nhưng tôi vẫn cứng đầu cãi lại.

Thấy hắn nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, vẻ nghiêng răng nghiêng lợi như muốn bằm vằm tôi thành ngàn mảnh.

Tôi thấy vai hắn gồng lên, mặt cũng tái đi vì tức, chắc sắp nổ tung mất.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn vẫn kiềm chế để mọi chuyện bình yên trở lại.

Đầu tiên hắn nhìn tôi một cái với vẻ buồn buồn, sau đó quay mặt đi, thở dài nói: “Cậu vẫn không thể quên được anh ta!”

Nghe giọng nói đó, biết là đã làm tổn thương hắn, trong lòng tôi cũng thấy hối hận và thương thương, bèn nói với vẻ biết lỗi: “Sao tự dưng cậu lại lôi anh ấy vào? Tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi mà!”

Hắn “hừ” một tiếng rồi không đếm xỉa gì đến tôi nữa.

Tôi đã hiểu tính hắn từ lâu, biết hắn chỉ ưa nhẹ, không ưa nặng, bèn nắm lấy tay hắn và bắt đầu làm nũng: “Cậu đừng có nhỏ mọn như thế!”

Sắc mặt hắn có vẻ dịu đi một chút, nhưng vẫn không chịu quay đầu lại, chỉ cắn môi hậm hực như trẻ con.

Không biết làm thế nào, tôi đành phải ghé sát mặt vào hắn, nói với giọng nhỏ như mèo: “Cậu hứa là cho tôi thời gian cơ mà!”

Hắn nhìn tôi chăm chăm, mắt đột nhiên sáng lên cho dù khoảnh khắc đó chỉ diễn ra trong tích tắc.

Sau đó, hắn ghé sát vào rồi đặt một nụ hôn rất nhẹ lên môi tôi.

Ngắn người trong giây lát, đầu óc tôi trống rỗng.

“Á! Cậu là kẻ lưu manh, đồ biến thái!!” Vừa phút sau, tôi chợt hiểu ra vấn đề, bèn đấm đá túi bụi vào gã lừa đảo này.

“Ui da!” Hắn kêu la inh ỏi, nhưng cũng chỉ đưa tay ra đỡ lấy lệ, miệng còn hơi cười cười.

“Cậu đáng ghét quá, đó là nụ hôn đầu đời của người ta đấy!” Tôi thấy mặt hắn lộ rõ vẻ đắc ý, tức quá mắt đỏ hoe.

“Tôi biết chứ!” Hắn cười càng khả ố hơn, thể hiện rõ vẻ đắc thắng sau khi gian kế trót lọt.

“Tôi sẽ cắt đứt quan hệ với cậu!” Tôi ghét nhất là nhìn thấy vẻ đắc ý đó của kẻ tiểu nhân, liền hậm hực quay đầu định bỏ chạy.

Không ngờ hắn lại nhanh tay lẹ mắt túm ngay lấy tôi, nhìn tôi với ánh mắt ai oán: “Đừng bỏ rơi tôi!”

Lòng tôi run lên, cảnh tượng ngày trước lại một lần nữa hiện ra trước mắt:

Cô bé khóc nức nở nói với theo cậu bé đã chạy được một quãng xa: “Dương, anh đừng bỏ rơi em!”

Sau đó, cậu bé kia dù đang bước rất nhanh cũng ngoảnh đầu lại và chạy ngay về phía cô bé với chiếc bóng gầy guộc đó.

Tuy nhiên, Dương ơi! Cuối cùng anh vẫn bỏ rơi em! Tựa như cái tên của anh, nhẹ nhàng vượt qua đại dương, không mang theo một gợn mây nào.

Tôi nhắm chặt mắt để nước mắt không trào ra, quay đầu lại nở một nụ cười tươi tắn với Thương Thang: “Cậu mời tôi đi ăn một tháng, tôi sẽ tha thứ cho cậu!”

Hắn sững lại một lát rồi lập tức gật đầu liên hồi, đáp: “OK! Tôi đồng ý, mọi thứ cứ làm như cậu nói!”

Tôi nhìn vẻ sung sướng của hắn mà mắt ngấn lệ, cười thầm.

Dương! Chỉ có những kẻ tội nghiệp đã từng bị bỏ rơi mới biết được cảm giác đau khổ đó.

Thế nên em không muốn để người khác nếm trải nỗi tuyệt vọng, cô đơn này.

Chương 36: Ai đứng giữa ánh đèn nơi phồn hoa

Sau một tháng ăn cơm “chùa”, tôi chính thức trở thành bạn gái của công tử Thương Thang.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy đây là chuyện rất đỗi tự nhiên. Họ nói: “Hai người không những là đồng hương, mà hai gia đình còn chơi với nhau từ lâu, điều kiện của Thương Thang tốt như vậy, sao có chuyện không động lòng chứ?”

Tôi nghe mà chỉ biết cười cười.

Thực ra bên cạnh tôi đã từng có một anh bạn điều kiện cũng rất tốt, chỉ có điều chúng tôi không có duyên với nhau mà thôi.

Thương Thang quan tâm đến tôi từng li từng tí, nâng niu như một báu vật, chỉ sợ hôm nào đó tôi không vui, quay ngoắt thái độ rồi đá bay anh.

Bố mẹ cũng rất hài lòng về người yêu của tôi, thường nhắc tôi phải dịu dàng, nữ tính hơn, không cần thận lại để anh sợ quá chạy mất.

Ông ngoại và mẹ Thương Thang dĩ nhiên là vô cùng phấn khởi, và người cha bận rộn của anh cũng gọi điện thoại đến hỏi thăm tôi, cảm giác như gửi gắm cho tôi chuyện đại sự của cậu con trai.

Trước ánh mắt ghen tỵ của bao người, mọi việc của tôi dường như diễn ra rất thuận lợi, tốt đẹp.

Sau đó, tôi đã được sống năm năm quý giá trong bầu không khí vui vẻ, thoải mái này.

Hiện tại tôi đã là nghiên cứu sinh khoa Luật của trường Đại học S.

Thương Thang chuẩn bị tốt nghiệp nghiên cứu sinh và đã đi thực tập trong cơ quan của bố anh từ lâu, còn suốt ngày đi xin tài trợ của người nọ người kia, cứ đến cuối tháng lại nhét hết tiền vào tài khoản của mình, khiến tôi không biết đằng nào mà lần.

“Thế nào? Ông ngoại anh ”khủng” không?” Lần nào đi ngân hàng về, anh đều đắc ý hôn chụt lên má tôi một cái: “Sau này em sẽ không phải khổ đâu”

“Thôi đi! Ai thêm làm vợ anh?” Tôi ra sức đẩy anh ra, hậm hực mắng: “Đừng có làm vấy bẩn sự trong sạch của bản cô nương!”

Thương Thang lườm tôi một cái rồi kéo tôi vào lòng, cười giả lả ghé sát vào tai tôi, nói: “Thanh danh của tiểu thư Trác Ưu bị ô uế từ lâu rồi. Cả trường ai chẳng biết em là vị hôn thê của anh!”

Tôi đỏ bừng mặt, thò tay ra định đánh anh, nhưng anh đã dễ dàng túm lấy tay tôi và hôn lên môi tôi.

Trong sự ngọt ngào quay cuồng trời đất, tôi cũng tha thứ cho anh vì tội đạo này bận rộn rất ít thời gian ở bên tôi.

Ở thành phố S, bố Thương Thang có mấy căn hộ, vì thế Thương Thang liền chọn một căn gần trường nhất để dọn đến ở.

Sở dĩ chọn nơi gần trường nhất vì tôi sống chết không chịu chuyển đến ở cùng anh.

Con gái là người dễ bị thiệt thòi và tổn thương nhất, tôi không thể vô duyên vô cớ để anh bá chiếm mình như vậy. Hơn nữa, tôi cũng đã biết vết xe đổ của người đi trước: Sử Vân đã bị người yêu đá sau khi hai người sống thử. Đây là thông tin Cực tiết lộ cho tôi. Chính vì thế tôi lấy đó làm cái cớ, cộng với câu nói băng quơ của mẹ “Con gái phải biết giữ mình” nên đã đuổi anh ra khỏi cổng trường.

May mà anh chàng này cũng biết điều, không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, chỉ năn nỉ tôi cuối tuần đến dọn dẹp phòng ốc, nấu bữa cơm ngon cho anh.

Sau khi biết chuyện, mẹ khẽ cười trong điện thoại, nói: “Nó trân trọng con quá nhỉ!”

Có đúng như vậy không?

Tôi chỉ biết rằng, anh thích tôi, chăm sóc tôi, thế là đủ lắm rồi.

Tôi đã không còn mơ mộng về giấc mơ xa vời, trong sáng ngày nào, vì rốt cuộc trái tim tôi cũng đã già đi rất nhiều.

Buổi sáng cuối tuần, tôi đến căn hộ của Thương Thang nấu ăn. Mặt trời đã lên à anh vẫn còn nằm ngủ nướng trên giường.

Tôi biết chắc chắn anh đã làm thêm giờ nên cũng không hỏi han gì thêm mà đi thẳng vào bếp nấu bữa sáng cho anh.

Thực ra, về bản chất tôi là cô nàng rất nữ tính, không có chí hướng hay mơ ước cao xa gì, chỉ thích nấu nướng, lại còn tìm đủ mọi cách để làm sao nấu được nhiều món đa dạng. Lúc đầu chỉ là để thỏa mãn sở thích của mình, nhưng lại khiến Thương Thang tưởng bỏ rằng tôi đang hy sinh vì anh, chỉ còn thiếu nước rừng rừng nước mắt.

Giống như bây giờ, anh đang đứng đằng sau, lệ làng vòng tay ôm khi tôi đang rán trứng, mắt vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nói: “Thơm quá bà xã ơi!”

“Còn không mau đi đánh răng rửa mặt à?” Tôi rất ghét vẻ giả lả của anh, liền lấy chân đá một cái

“Hê hê!” Anh ngẩn tò te cười cười, ngập một cái rồi mới đi ra.

Tôi nhìn theo bóng anh, chỉ ước được xông tới đá thêm hai cái nữa. Trông có dáng vẻ gì của anh chàng công tử hô mưa gọi gió ở trường không? Nhìn chẳng khác gì một ông nội trợ điển hình!

“Ngon tuyệt, ngon tuyệt!” Hiện tại gã nội trợ này đang ngồi trước mặt tôi ăn ngấu nghiến bữa sáng.

Tôi nhìn vẻ hả hê của anh, bèn bĩu môi tỏ vẻ coi thường.

Chỉ có bánh mì và hai quả trứng, làm gì đến mức phải hưng phấn thế nhỉ?

Ăn sáng xong, tôi bắt anh vào bếp rửa bát, còn mình thì ngồi trước ti vi xem các chương trình giải trí.

“Lớn bằng ngần này rồi mà còn xem mấy thứ rẻ tiền như thế này, thảo nào đầu óc chẳng phát triển gì cả!” Đột nhiên Thương Thang gơ đôi tay dính đầy bột xà phòng lên, khiến tôi giật nảy mình.

“Mau vào rửa bát đi!” Tôi trọn mắt nhìn anh: “Lát nữa còn phải đi siêu thị đấy!”

Anh mỉm cười rồi ngoan ngoãn đi vào.

Từ siêu thị về, trời đã tối, tôi khệ nệ xách túi đồ xuống xe, chuẩn bị lên lầu. Anh khóa xe rồi bước đến ngay, không nói không rằng xách ngay túi đồ trong tay tôi đi về phía cửa cầu thang.

Gã này cũng gọi là biết điều! Tôi đứng sau lấy tay che miệng cười thầm.

Mãi mới gần lên được đến nơi, đèn ở tầng này lại bị hỏng, tối đen như mực.

Tôi thầm giật mình, bấm bụng kêu khổ: Thị lực của mình mặc dù tốt, nhưng lại mắc chứng mù đêm – chỉ hơi tối một chút là không nhìn thấy gì nữa.

Đang tính toán làm nào mới có thể lên lầu an toàn thì một luồng sáng yếu ớt chiếu ngay trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra Thương Thang lấy điện thoại di động ra và soi ngay dưới bậc cầu trước mặt tôi.

“Lên đi, nếu sợ thì nắm lấy đuôi áo anh đi cũng được!” Anh bình thản nói.

Tôi cũng ngại ngại, liền gạt phắt bàn tay anh đang chìa ra, nói nhỏ: “Ai thèm sợ?”

Anh có vẻ bức, nói: “Không phải cứ tối là em không nhìn thấy gì sao? Đi nhanh lên, anh xách đồ một tay một chết đi được.”

Tôi sững lại, chuyện tôi mắc chứng mù đêm mấy năm gần đây mới phát hiện ra, tôi còn không dám nói với bố mẹ, sao anh lại biết được nhỉ?

“Sao anh lại biết em không nhìn thấy?” Tôi hậm hực hỏi.

Anh kéo tay tôi, nói khẽ: “Trước đây, khi hẹn hò với em anh đã để ý đến điều đó, cứ đến chỗ tối là em lại loạng choạng, nhát gan đến mức không những không dám đi, mà còn phải bám vào tường hay lan can gì đó mới bước được một bước.”

“Thế sao anh không nói sớm?” Tôi trợn mắt nhìn anh.

“Vì thấy em tự ái cao, sợ làm em buồn!” Anh bình thản đáp, sau đó nắm tay tôi dắt lên tầng.

Tôi lặng lẽ theo sau, chỉ cảm thấy rất ấm áp.

Mắt thấy âm ẩm, dường như nước mắt đang chực trào ra.

Về đến phòng, tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi nằm vật xuống sofa xem ti vi.

“Mệt quá!” Tôi vừa đắp chăn vừa kêu ca với Thương Thang.

Anh cười vớ vẩn rồi đưa cho tôi một cốc sữa nóng: “Uống đi!”

“Í... Béo lắm!” Tôi cau mày chống đối, nhưng vẫn đón lấy cốc sữa. Hơi nóng lập tức lan tỏa sang bàn tay.

“Ấm quá, hi hi!” Hai bàn tay tôi ôm quanh thành cốc, cười rất sung sướng.

Thương Thang không nói gì, chỉ tần ngần nhìn tôi. Ánh mắt sâu thẳm đó dường như chứa đựng ngàn lời muốn nói, khiến người ta không sao đoán nổi.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Tôi giả bộ đánh đá nói: “Nhìn năm năm rồi vẫn chưa đủ hay sao?”

Anh mỉm cười, nhưng dường như nét mặt có vẻ buồn buồn.

“Chưa đủ... Nhiều lúc nhìn em ngoan ngoãn ngồi trong phòng, anh cảm thấy đẹp như giấc mơ vậy!” Giọng anh lộ rõ vẻ ưu tư, than thở: “Có lúc anh thấy rất sợ... sợ tỉnh giấc không thấy em đâu nữa, sợ anh chỉ xa em một lúc là em sẽ thay đổi. Sau đó đeo ba lô sang Anh không một lời từ biệt, không còn đếm xỉa đến anh nữa...”

“Anh hâm à!” Tôi định cười nhạo anh, nhưng không hiểu sao không nhếch mép lên được.

“Đúng vậy... anh thần kinh thật rồi” Anh bật cười, nhưng dưới ánh đèn, nụ cười ấy trông rất thảm thương.

“Nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó rất bất an! Thậm chí trong lúc rửa bát anh cũng phải chui ra để ngó em, sợ em bỏ đi mà không một lời từ biệt.”

Tôi vội đặt cốc sữa xuống, bước đến ôm chặt chiếc bóng lẻ loi của anh, trách móc: “Sao anh lại không tin tưởng em như vậy? Không phải em vẫn luôn ở bên anh đó sao?”

Anh im lặng không đáp.

“Thế nếu anh ta quay lại thì sao?” Đột nhiên anh ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt rực sáng: “Lúc ấy em vẫn sẽ tiếp tục ở bên anh chứ?”

Tôi sững sờ, cười gượng gạo, nói: “Anh ấy sẽ không quay lại đâu, gia đình anh ấy chuyển hết sang Anh rồi! Hơn nữa...” Tôi ngập ngừng một lát rồi nói nhỏ: “Kể cả có quay về thì bọn em chắc cũng không gặp được nhau đâu, đã năm năm rồi không có liên lạc gì mà!”

Anh “ờ” một tiếng rồi kéo tôi vào lòng, đe dọa: “Em không được bỏ rơi anh rồi chạy đi gặp anh ta đâu đấy!”

“Vâng! Dĩ nhiên rồi!” Thấy anh giở tính trẻ con, buồn cười quá tôi liền vỗ vỗ mặt anh: “Em hứa với anh rồi mà!”

Anh gục mặt vào tóc tôi, hít một hơi thật sâu rồi thì thầm: “Ưu Ưu, chúng mình kết hôn đi?”

Haizz. Dương à! Từ khi còn rất nhỏ, em đã mơ được làm cô dâu xinh đẹp rồi!

Không cần mặc váy cưới thướt tha, nhưng nhất định phải có một tấm voan trắng thật dài che kín khuôn mặt ngượng ngùng của em.

Sau đó, sẽ có một chàng hoàng tử chung sống trọn đời với em, nhẹ nhàng đặt nụ hôn hạnh phúc lên môi em.

Lúc ấy, chắc chắn em sẽ lặng lẽ nhắm mắt lại, ngất ngây nghĩ: “Từ nay trở đi, em đã là người của anh rồi.”

Tuy nhiên, chàng hoàng tử đem lại hơi ấm cho em sẽ là ai đây?

21. Chương 37-38

Chương 37: Hương thầm năm cũ

Dương à!

Có một câu hỏi luôn ám ảnh trong đầu em, không tài nào xóa nổi.

Và em thực sự muốn được đích thân nghe câu trả lời của anh!

Nhưng hiện tại, có lẽ em sẽ không còn cơ hội để hỏi thẳng anh nữa.

Một câu hỏi rất đơn giản:

Anh có thích em không?

Tôi hứa với Thương Thang rằng sẽ suy nghĩ nửa năm rồi trả lời anh.

Anh chê lâu quá nên vẫn tỏ ra giận tôi. Nhưng tôi cũng thực sự cảm thấy hoang mang, hôn nhân là chuyện đại sự trăm năm, làm sao có thể quyết định vội vàng như vậy?

Mẹ khuyên tôi: “Cũng không hẳn là quyết định vội vàng, hai đứa đã yêu nhau năm năm rồi, cả hai đều đã rất hiểu nhau, còn điểm gì chưa hài lòng nữa?”

Bố cũng nói: “Thương Thang là chàng trai tốt, thực lòng yêu thương con, điều này quan trọng hơn tất cả!”

Bố mẹ, bạn bè... gần như tất cả mọi người đều ngả về Thương Thang, chạy đến chỗ tôi thuyết phục. Tôi thực sự thấy mệt, liền bỏ dở tiết học, ra đường lang thang.

Vô tình đi đến một siêu thị, tôi lập tức xông vào chuẩn bị xả hơi một trận.

Sau đó, ở khu vực bán đồ hiệu nữ tầng hai, tôi nhìn thấy một đôi trai tài gái sắc đang chọn quần áo, trông họ rất tình cảm.

Cô gái có khuôn mặt xinh xắn, dáng người rất chuẩn, mái tóc dài xõa xuống bờ vai, trông rất gợi cảm.

Còn anh chàng kia không hề xa lạ, vì...

Đó chính là chàng công tử hai ngày trước vẫn còn năn nỉ cầu hôn tôi!

Tôi không nói gì, chỉ khoanh tay lùi vào một góc nhỏ, lặng lẽ quan sát.

“Cái này thế nào?” Cô gái từ phòng thử đồ bước ra, đứng trước gương ngắm nghía.

“Lòe loẹt quá, trang nhã hơn mới đẹp.” Anh chàng dựa vào quầy, lắc đầu, mím cười nói.

“Em thấy đẹp lắm mà” Cô gái nghiêng đầu, nũng nịu nói.

“Không hợp” Anh vẫn bình thản cười: “Thay sang chiếc khác xem nào.”

Cô gái bĩu môi, đành phải quay sang chọn chiếc khác rồi đi vào phòng thử đồ.

Cứ thử đi thử lại mấy lần như vậy, cuối cùng cô ta không chịu được nữa, bực bội nói: “Sao mà anh khó tính thế?”

Cô gái trực quầy cũng gật đầu hòa vào: “Đúng vậy! Bạn gái anh xinh như vậy, mặc gì chẳng đẹp! Thôi anh cứ mua hết đi!”

Đột nhiên tôi cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, thực sự không nghe nổi nữa, liền chuẩn bị bỏ đi.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

Tôi sững sờ quay lại, chỉ thấy vị công tử kia đang sửa lại lỗi cô gái trực quầy với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cô gái đi cùng và cô gái trực quầy mặt đều trắng bệch.

“Tôi chỉ nhờ cô ấy đến thử hộ quần áo giúp bạn gái tôi thôi, cô đừng tùy tiện suy đoán mối quan hệ của chúng tôi.” Thương Thang lạnh lùng nói.

“Xin... Xin lỗi...!” Cô gái bán hàng lập tức hiểu ra vấn đề, mỉm cười rất chuyên nghiệp, nói: “Bạn gái của anh là mẫu người như thế nào ạ? Thích kiểu quần áo gì?”

Anh im lặng một lát rồi nói nhỏ: “Một cô gái rất tốt, hợp với màu trắng.”

Đủ rồi, không cần phải nghe nữa.

Tôi quay đầu đi, nước mắt rưng rưng.

Dương! Anh ấy nói em là cô gái tốt!

Có người sẵn lòng trân trọng em như vậy, Trác Ưu em cũng thật sự thỏa nguyện rồi.

Tôi giơ tay lên, định lau những giọt nước mắt không nghe lời thì chợt phát hiện ra rằng: hóa ra bàn tay mình đã ướt Rưng mồ hôi từ lúc nào.

Dương! Có lẽ em cũng để tâm đến người ấy.

Chỉ có điều, em vẫn không dám đối mặt, không dám thừa nhận mà thôi!

Cuối tuần, cô Thang gọi điện cho tôi, bảo tôi cùng cô sang Hồng Kông mua sắm cho thư giãn đầu óc.

Thế là tôi hạ quyết tâm, chuẩn bị bỏ mặc Thương Thang ở nhà một mình với cái ổ của anh rồi đi một chuyến cho đã.

“Em đừng đi được không?” Anh uể oải áp vào lưng tôi, ôm chặt tôi năn nỉ rất tội nghiệp.

“Anh tự đi nói với mẹ anh đi!” Tôi quay đầu lại véo mũi anh một cái, cười khúc khích nói: “Đi có hai ngày thôi mà. Đợt trước mình còn xa nhau trong thời gian dài hơn thế”

“Không phải” Anh gục mặt vào cổ tôi, hậm hực nói: “Anh có linh cảm gì đó chẳng lành, có thể em một đi không trở lại!”

“Anh nói linh tinh gì vậy?” Tôi vỗ đầu anh: “Anh dám rửa em à?”

“Không phải... Anh sợ... sợ em gặp lại người nào đó không nên gặp...” Anh ngẩng đầu cẩn nhẹ vào tai tôi, thì thầm: “... Đạo này không hiểu sao cứ thấy tâm trạng bất an thế nào ấy!”

Tôi giật mình, sau đó cười rồi kéo cái đầu không yên phận của anh lại, dịu dàng đặt nụ hôn lên môi anh: “Đừng nghĩ linh tinh! Ngoan ngoan ngủ đi!”

“Hừ!” Anh tỏ ra rất không hài lòng với thái độ lấp liếm của tôi, ôm tôi càng chặt hơn.

“Ngoan nào!” Tôi ngọt nhạt dỗ dành. “Yên tĩnh chút đi.”

Tuy nhiên, giây phút này, không hiểu tại sao, ngay cả trái tim tôi cũng bắt đầu loạn nhịp.

Sau khi sang Hồng Kông, tôi cùng mẹ Thương Thang lang thang đến rất nhiều siêu thị nổi tiếng. Cô như cá gặp nước trong thiên đường Rhopping này, gần như mua không biết mệt, chỉ khổ thân tôi cả ngày phải lê đéo theo sau xách túi lớn, túi nhỏ.

Khó khăn lắm cô mới chịu dừng chân nghỉ, tôi lập tức kéo cô vào một tiệm giải khát.

Sau khi yên vị, tôi gọi món hoa quả dầm, còn cô thì gọi cà phê.

“Cháu vẫn còn con nít lắm, vẫn thích ăn đồ ngọt.”

Cô chậm rãi khuấy cà phê trong cốc, mỉm cười duyên dáng với tôi.

Tôi ngại ngùng mỉm cười, ấp úng nói: “Cô đừng cười cháu, tính cháu lạ vậy đấy, không thích ăn đồ đắng. Cũng không thích cà phê, nếu uống thì nhất định phải pha thêm sữa.”

Cô bật cười thành tiếng; “Đúng là nụ hoa chưa bao giờ phải chịu vất vả, đắng cay!”

Tôi càng ngại hơn, nói nhỏ: “Thực ra cháu cũng rất thích ăn đồ chua.”

Cô đưa bàn tay ngọc ngà được chăm chút rất cẩn thận ra, vỗ vào mu bàn tay tôi với vẻ rất nâng niu, nói với giọng buồn buồn: “Thực ra con nít cũng hay chứ... Kiểu gì cũng vẫn hơn cô bây giờ, muốn trở về quá khứ cũng lực bất tòng tâm.”

Tôi nhìn về phía xa nơi cô đang nhìn, đôi mắt mơ màng, đột nhiên nhớ lại lời bố tôi từng nói:

“Bố và cô ấy cũng có thể được coi là thanh mai trúc mã.”

Lòng thấy tò mò, tôi liền lấy hết can đảm hỏi: “Mối tình đầu của cô như thế nào ạ?”

Cô sững lại một lát rồi nhìn tôi cười buồn: “Chỉ là tình yêu đơn phương thôi.”

“Yêu đơn phương thế nào ạ?” Tôi đoán thăm: đối tượng bị yêu đơn phương đó chín mươi phần trăm là ông bố một sách của tôi.

Hàng mi của cô rủ xuống, nói với vẻ cảm khái: “Trên thế gian này, tình yêu đơn phương của các thiếu nữ gần như nhau. Nhìn thấy người ta thì đỏ mặt, tim đập thình thịch, được nói chuyện với người ta một câu thì vui cả ngày... Ngờ ngạc nhiên thật đấy!”

“Nhưng...” Cô nhấp một ngụm cà phê, mỉm cười và nói với tôi bằng giọng hoài niệm: “Nhưng cũng rất đẹp, tựa như pha lê vậy.”

Lúc nói câu này, trông cô rất dịu dàng, nữ tính.

Tôi thần thờ nhìn cô, thực sự không biết phải nói gì.

“Tuy nhiên, Ưu Ưu à!” Đột nhiên cô lại ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời. “Pha lê mặc dù đẹp nhưng cũng rất dễ vỡ!”

“Cũng giống như tình đầu rất mỏng manh, không chịu được mưa gió.” Cô cầm tay tôi, mỉm cười nói: “Trân trọng người ở bên cháu mới là sự chọn sáng suốt nhất.”

“Cô ơi, thế bây giờ cô đã quên được người cô yêu thầm năm xưa chưa ạ?” Tôi nhìn vào mắt cô, hỏi nhỏ.

Cô khẽ cười, chậm rãi nhìn ra phía cửa sổ nhón nhịp người qua lại, bình thản đáp: “Cái mãi mãi không thể quên là những tình cảm trong sáng của người thiếu nữ, chứ không phải là người ấy năm xưa.”

Tôi thẫn thờ rút tay lại.

Nhìn vẻ buồn buồn của tôi, cô cười hiền: “Bé ngốc ạ, đôi khi cái mà chúng ta yêu không phải là người ấy mà là cảm giác giống như truyện cổ tích của mối tình đầu.”

Ngày hôm sau, chúng tôi lên đường trở về thành phố S.

Trong lúc đợi máy bay ở sân bay, cô gặp mấy người bạn trong giới âm nhạc, liền cùng họ ra ngoài nói chuyện.

Tôi ngồi một mình trong phòng chờ cũng chán, liền đi lại ngó nghiêng.

Đi một lát thì đến sảnh lớn sáng rực của sân bay.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng đã xa cách từ lâu, run run vang lên sau lưng tôi: “Ưu Ưu?”

Chương 38: Tiếng cười còn đó, hương thầm đâu đây

Haizz, Dương à.

Nhiều khi chúng ta thường khát khao những cái không thuộc về mình.

Thực ra cũng chỉ vì không giành được nên mới đổ kỵ.

Hiện tại, nếu phải đối mặt một lần nữa, những tình cảm, kỷ niệm đẹp ngày đó của em và anh, cuối cùng em cũng có thể bình thản mỉm cười và trân trọng gìn giữ nó.

Tôi quay lại, nhìn thấy chiếc bóng cao gầy quen thuộc trong ký ức.

Năm năm, dường như anh đã thay đổi rất nhiều.

Cậu bé khôi ngô áo trắng năm xưa giờ đã trở thành chàng trai chín chắn trong chiếc áo gió màu ghi, tay xách một chiếc ca táp da nhỏ.

Nhưng cái không hề thay đổi là đôi mắt màu hạt dẻ sáng ngời và nụ cười dịu dàng trên môi.

Tôi chỉ sững lại một lát rồi mỉm cười bước đến.

“Lâu lắm không gặp, anh vẫn khỏe chứ?” Tôi hỏi nhỏ.

“Khỏe.” Nụ cười của anh vẫn rạng rỡ, cơ hồ có hòa tan cả mặt trời.

“Anh đi công tác à?”

“Ừ.”

“Anh ở đây mấy ngày?”

“Ba ngày.”

“Giờ anh quay Rang Anh hay mới đến?”

“Vừa đến.”

Một hồi im lặng.

Rồi tôi mỉm cười nói: “Tiếc thật, em chuẩn bị phải bay về Đại lục!”

Anh cũng bình thản mỉm cười: “Đúng vậy, mình lúc nào cũng đi lướt qua nhau.”

. Sau đó, anh nhìn tôi và quan tâm hỏi: “Hiện tại... em sống vẫn ổn chứ?”

Tôi nhìn vào đôi mắt trong sáng nhưng đượm buồn của anh, tự nhiên lại nhớ đến đôi mắt đen khác, tràn đầy nhiệt huyết và cũng sáng ngời như vậy,

“Rất ổn!” Tôi cười ngọt ngào: “Người yêu em cũng rất tốt với em!”

Anh sững lại một lát rồi khẽ gật đầu, nói: “Thế thì tốt rồi.”

“Còn anh thế nào?” Tôi tò mò hỏi: “Người yêu vẫn là cô gái gốc Hoa đó chứ?”

Anh cúi đầu im lặng một lát, cuối cùng gật đầu.

“Thôi, anh phải nhanh đưa nàng về dinh đi! Em nghe nói người nước ngoài trước khi kết hôn đều rất tự do, anh cẩn thận không lại bị người khác phổng tay trên đấy!” Tôi nhắc đùa.

Anh ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa Rỗ, đáp khẽ: “Ừ!”

Lúc này tiếng phát thanh viên bỗng vang lên, máy bay của tôi bắt đầu cho hành khách vào.

“Em phải về đây!” Tôi nhìn anh, nhún vai với vẻ bất lực rồi làm mặt hề.

“Em vẫn còn con nít lắm!” Anh mỉm cười đưa tay ra theo thói quen, dường như lại định cốc đầu tôi.

Nhưng đột nhiên bàn tay anh khựng lại giữa khoảng không.

Chúng tôi nhìn nhau, anh lắc đầu cười nói: “Em trưởng thành rồi!”

Tôi mỉm cười.

Đúng vậy, chúng tôi không còn là cậu bé và cô bé năm xưa nữa.

“Chuẩn bị lên máy bay rồi, cho nhau số điện thoại nhé!” Đột nhiên anh đề nghị.

Tôi không có danh thiếp, đành phải rút một tờ giấy nhớ màu hồng, đặt giữa lòng bàn tay và viết một cách chặt vật.

Mãi mới viết xong, tôi ngẩng đầu lên thì thấy anh đang nhìn tôi rất chăm chú.

“Xong rồi, của anh đâu?” Tôi giả vờ không nhìn thấy gì, cười khúc khích xòe tay ra.

Anh nhếch mép, đưa cho tôi một tấm danh thiếp kiểu cổ được in rất trang nhã.

Tôi đón lấy và nhẹ nhàng cất vào túi xách.

Phát thanh viên lại giục hành khách lên máy bay.

“Có duyên ắt sẽ gặp lại!” Tôi vẫy tay với anh.

Anh gật đầu cười cười, xách ca táp quay đi.

Nhìn theo chiếc bóng có phần lẻ loi của Dương, đột nhiên tôi chợt nhớ ra mình vẫn còn một vấn đề rất quan trọng muốn hỏi.

“Anh Dương!” Tôi gọi khẽ.

Anh quay đầu lại, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi mấp máy đôi môi khô khốc, cuối cùng vẫn cắn răng hỏi: “Anh có biết trước đây em thích anh không?”

Anh sững lại.

Sau đó, anh nhìn tôi bằng ánh mắt rất sâu, rất đặc biệt, mỉm cười nói: “Bây giờ anh biết rồi! Ngốc ạ!”

Nhìn nụ cười ấm áp như gió xuân của anh, tôi cảm thấy mọi cảnh vật trước mắt thật mơ hồ.

“Thế thì tốt.” Tôi lẩm bẩm: “Thế thì tốt.”

Anh nghe thấy, liền khẽ nhếch mép, cười nói: “Tạm biệt nhé!”

Sau đó, anh kiên quyết quay đi và sải bước.

Tôi nhìn theo bóng anh lần cuối cùng rồi cũng quay đi, chậm rãi bước về phía cổng ra máy bay.

Dương à, thực ra lúc đó em muốn hỏi anh rằng: “Trước đây, anh đã bao giờ thích em chưa?”

Nhưng lúc đó em nhu nhược đến mức không mở lời được.

Nhưng hiện giờ anh đã biết được tâm ý của cô bé Trác Ưu.

Thế là cũng đủ lẩm rồi.

Tôi nhắm chặt mắt, để nước mắt lăn dài trên gò má.

Dương à, anh nhớ nhé!

Đây sẽ là những giọt nước mắt cuối cùng em khóc vì anh!

Lúc ngồi trên máy bay, mẹ Thương Thang tỏ vẻ có lỗi, hỏi tôi rằng có phải vừa nãy đã bỏ rơi tôi không.

Tôi mỉm cười, đáp: “Không đâu ạ, cháu đã làm được một việc rất có ý nghĩa!”

“Việc gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

Tôi chỉ mỉm cười mà không đáp.

Cô ạ, thực ra vừa nãy cháu đã đi nói lời tạm biệt lần cuối với mối tình đầu của mình.

Vừa ra khỏi sân bay thành phố S, từ xa chúng tôi đã nhìn thấy Thương Thang đang tựa vào xe hơi ngó nghiêng với vẻ rất sốt ruột.

“Mẹ và em về rồi!” Vừa nhìn thấy tôi và cô, mắt anh sáng lên, chạy như bay về phía chúng tôi.

“Ừ, về rồi!” Cô mỉm cười nhìn cậu con trai đầy vẻ trù mến: “Sao mà sốt sắng thế? Không để lái xe đến đón hai cô cháu à?”

Anh cười, đưa tay ra ôm tôi, lẩm bẩm: “Thì sợ vợ chạy mất mà!”

“Thôi đi! Đừng có nói linh tinh! Ưu Ưu đã đồng ý đâu!” Cô bước đến nói đỡ cho tôi.

Tôi nhìn Thương Thang, dịu dàng cười: “Cháu đã nhận lời rồi cô ạ!”

Thương Thang lập tức sững lại, nhìn tôi chăm chăm, xúc động đến mức giọng run run: “... Em... em vừa nói gì cơ?”

Tôi lại mỉm cười lần nữa, thơm lên má anh một cái: “Em nói em đồng ý kết hôn với anh, ông xã ạ!”

Dương à, chỉ một tháng nữa thôi, em sẽ trở thành vợ Thương Thang.

Em thấy hào hứng và cũng mong chờ giây phút ấy.

Nhưng em cũng rất tỉnh táo, biết phải nói lời tạm biệt triệt để với quá khứ rồi.

Hai tháng trước đây, em đã viết hết những kỷ niệm của anh và em vào một cuốn nhật ký.

Sau đó em lấy chiếc hộp làm bằng gỗ hồng gia truyền mà mẹ tặng lại cho em, thu thập hết lọ nước hoa, tấm danh thiếp và cả cuốn nhật ký để vào đó. Cuối cùng, cẩn thận đóng nắp lại và khóa chặt.

Dương sau này có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau nữa đúng không?

Không sao cả.

Cuối cùng, những tình cảm thời thiếu nữ của em đã được cất giữ tại đây.

Nếu một ngày nào đó, con em lôi chiếc hộp này ra và ngậy thơ hỏi em rằng:

“Mẹ ơi, trong này đựng gì vậy?”

Em sẽ mỉm cười và nói với nó rằng:

“Mối tình đầu đáng nhớ của mẹ đó!”

Mỗi chúng ta, ai cũng có thời niên thiếu.

Hãy trân trọng sự ngây thơ và ngông cuồng của tuổi hoa niên bạn nhé!

Vì đến một ngày kia, tất cả chúng ta đều sẽ tóc bạc da mồi.

Thế nên, đối với những con người đã từng trân trọng bạn trong cuộc đời, cho dù họ là ai, cũng đều mong bạn nhất định phải trân trọng họ.

22. Ngoại Truyện 1-2

Ngoại truyện 1: Tương phùng giữa lối nhỏ ngát hương

Lại đến cuối tuần, Thương Thang vẫn nằm ì trên giường chưa chịu dậy.

“Ê! Anh dậy đi chứ!” Tôi ra sức đẩy anh: “Đã nói với anh là hôm nay phải đi gặp bố rồi mà!”

“Ồ, ờ.” Anh ậm ờ mấy tiếng, trở mình rồi ngủ tiếp.

Tôi không biết làm thế nào, liền bước đến định kéo chăn của anh ra, xem xem anh còn định chây ì đến mức nào.

Không ngờ tôi vừa thò tay ra, anh liền mở to đôi mắt, kéo ngay tôi xuống giường.

“Ái!” Tôi ngã ngay vào lòng anh, mặt đỏ bừng vì tức: “Anh lưu manh quá, dám giả vờ ngủ!”

Anh cười hềnh hếch, thơm tôi một cái. Sau đó ghì chặt tôi trong lòng, nói với vẻ rất hả hê: “Không hôn chào buổi sáng đâu có được, bà xã?”

Không kìm được, tôi liền vỗ nhẹ vào mặt anh, dỗ dành: “Anh dậy đi, em đã làm món sandwich anh thích ăn rồi đây.”

“Vậy hả?” Mắt anh sáng rực như đèn pha ô tô, thừa cơ thơm trộm tôi cái nữa. “Anh dậy ngay đây.”

Tôi cười, để mặc anh làm trò rồi vào bếp nấu bữa sáng.

Thực ra cái gọi là bánh sandwich chỉ là món bánh mì gói kẹp với mấy thứ linh tinh mà thôi. Nhưng gã Thương Thang nhà tôi lại thích món này, thích vô cùng, lúc nào cũng gọi nó là “món sandwich sở trường bà xã làm”.

Tôi vừa nhớ lại vừa cười, tiếp tục vừa ngân nga ca hát vừa thái dưa chuột.

Đột nhiên, trong lòng tôi bỗng thấy hoảng hốt, tôi không kịp dừng tay, ngón tay trở bị cửa ngay một miếng, máu lập tức chảy ra.

Tôi vốn có tính sợ máu, giờ lại càng thấy sợ hơn, liền rút vội một tờ giấy ăn ra bịt chặt ngón tay lại, nghĩ rằng tốt nhất là không nên nhìn.

Nhưng máu vẫn chảy ta không ngớt, thấm ướt cả tờ giấy ăn, trông rất đáng sợ.

Tôi không biết việc này chứng tỏ điềm gì, chỉ thần thờ nhìn ngón tay, quên cả băng lại.

“Oái! Sao em lại bắt cấn như vậy?” Thương Thang vừa bước đến, liền nhìn thấy ngay cảnh tượng này.

“Sao em không gọi anh?” Anh liền chạy ngay đi tìm miếng băng tay, xốt xa quấn lại cho tôi.

“Không sao.” Tôi bình thản cười: “Cười nhau sắp một năm rồi mà anh vẫn cứ thích quan trọng hóa vấn đề như khi chưa cưới vậy!”

“Thật chẳng dễ thương chút nào cả!” Anh thơm lên má tôi một cái, thể hiện sự trừng phạt rồi hậm hực nói: “Lần sau không được bất cẩn như thế nữa, nghe chưa? ”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có điều gì đó rất bất an.

Hai ngày sau, bố mẹ đến ăn cơm. Tôi và mẹ bận rộn trong bếp, Thương Thang và bố ngồi nói chuyện trong phòng khách.

Nghe tiếng nói chuyện của hai người đàn ông ở phòng ngoài, mẹ cười nói với tôi: “Con xem, không phải hiện tại đang rất hạnh phúc đó sao?”

Tôi gật đầu, mỉm cười.

Bỗng phòng khách có tiếng điện thoại đổ chuông. Tôi nghe thấy Thương Thang bước đến nghe máy.

“Ưu Ưu! Có người tìm em!” Một lát sau, anh gọi với vào trong.

Tôi đặt mớ rau xuống, lau tay rồi chạy ra.

“A lô. Xin chào, tôi là Trác Ưu đây ạ.” Tôi đón lấy ống nghe, mỉm cười nói nhỏ.

Đầu bên kia vẫn im lặng;

“À lô? Ai đó ạ?” Tôi thấy hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên đầu bên kia vang lên một tiếng thở dài nặng nề, sau đó liền cúp máy.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Tôi ngẩn người nhìn Thương Thang, “Bảo là tìm em cơ mà?”

“Ừ!” Thương Thang cũng nhìn tôi bằng ánh mắt thắc mắc: “Vừa nãy rõ ràng là có cô nào đó bảo tìm em mà! Cô ta nói rất rõ ràng rằng: Anh làm ơn cho tôi gặp chị Trác Ưu. Chắc chắn anh không thể nghe nhầm được.”

“Chắc là kẻ nào đó có vấn đề! Ai mà chơi xấu vậy nhỉ?” Tôi dẫu môi đi vào bếp. Loáng thoáng nghe thấy Thương Thang thì thầm nói xấu tôi với bố:

“... Bao nhiêu năm rồi mà câu rửa người khác không hề thay đổi... Vẫn là cô nàng ngờ nghệch như ngày nào...”

“Thương Thang!” Tôi nổi trận lôi đình, quay lại giơ tay lao vào anh.

Anh vẫn cười hềnh hếch, còn đắc ý dang hai tay ôm tôi vào lòng.

Thấy tôi vừa tức vừa xấu hổ, bố mẹ đều bật cười thích thú.

Tôi nghĩ, đúng là tôi thật hạnh phúc!

Hai tháng sau, tôi và Thương Thang ra phố lang thang. Anh đòi đi xem phim trước, tôi thì đòi đi ăn bánh pizza trước.

“Sao lần nào em cũng nghĩ đến ăn đầu tiên vậy?” Anh vòng tay qua eo tôi, cau mày hỏi.

“Ai là người bình thường bắt em phải ăn kiêng? Mãi anh mới có thời gian đi chơi với em, đi chơi mất nhiều ca-lo thì phải ăn thêm gì chứ!” Tôi hát hàm với anh, trả lời rất hùng hồn.

Không biết làm thế nào, anh đành phải đầu hàng: “Thôi được! Ăn trước vậy!”

Tôi cười lớn lên, quay mặt đi thơm anh một cái với vẻ rất đắc ý: “Thế này mới gọi là ngoan chứ!”

Bất giác, tôi chợt sững lại khi cảm thấy có một khuôn mặt hằn sâu trong ký ức hiện ra ở phía xa.

“Sao vậy? Nhìn thấy người quen à?” Thương Thang cũng quay đầu lại, nhìn theo hướng tôi đang nhìn.

Tôi định thần nhìn lại, chiếc bóng đó đã không còn thấy đâu nữa.

“Không, chắc là em hoa mắt thôi.” Tôi mỉm cười: “Mà người ta cũng không thể đến đây được. Chắc tại em nhớ nhầm!”

Thương Thang nhún vai với vẻ thắc mắc rồi khoác vai tôi, nói: “Đi thôi, đi ăn bánh pizza bà xã nhé!”

Tôi khẽ cười.

Tôi nghĩ, suốt đời tôi sẽ không hối hận khi làm vợ Thương Thang.

Ngoại truyện 2: Chỉ hận tại sao mộng quá ngắn

“Kathy!”

“Kathy!”

...

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng người đang cuống cuồng chạy về phía tôi.

“Mãi mới tìm thấy cậu!”

Jessica thở hổn hển chạy tới, ngồi phịch xuống bãi cỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi nhìn mái tóc đỏ bù xù như tổ quạ của Jessica, không nén được cười hỏi.

“Phù...” Đầu tiên cậu ta thổi phù một hơi rồi chớp chớp mắt với tôi, vẻ bí ẩn: “Có một tin vui thông báo với cậu đây!”

“Tớ thì có tin gì vui chứ!” Tôi nhún vai với vẻ không thêm tin rồi tiếp tục vùi đầu vào cuốn tiểu thuyết.

“Tin vui thật mà!” Jessica dùng hai bàn tay xoa mặt tôi lại, hỉ hả nói: “Lớp mình chuẩn bị có một bạn Trung Quốc chuyển vào! Đồng hương của cậu!”

“Anh Ben nói thế, anh ấy còn bảo cậu bạn sắp chuyển vào rất đẹp trai!” Nói đến đây, Jessica bắt đầu chớp mắt mơ màng: “Có khi lại đúng là hình mẫu bạch mã hoàng tử mà cậu mơ ước ấy nhỉ!”

“Sao có chuyện đó được?” Tôi cười khúc khích.

Tôi là Kathy Chan, là người gốc Hoa.

Mặc dù tôi sinh ra và lớn lên ở Anh, nhưng không phải là người mất gốc. Bố mẹ tôi rất coi trọng việc giữ gìn vốn tiếng Trung cho tôi. Ngoài việc yêu cầu tôi ở nhà không được dùng tiếng Anh, họ còn thường xuyên đưa cho tôi một số tiểu thuyết Trung Quốc đơn giản để tôi đọc.

Đôi lúc, đọc nhiều loại sách đó, tôi thường mong chờ có một nhân vật nam chính đẹp trai, dịu dàng, biết quan tâm đến người khác xuất hiện trước mặt tôi.

Nhưng những cậu bạn xung quanh tôi đều chỉ là những chú nhóc con. Bọn họ chỉ biết gào lớn: “Kathy, anh yêu em!” hoặc chạy theo tôi gọi với: “Kathy, anh thực sự thích đôi mắt đen của em!”

Thế là nhiều lúc tôi nghĩ, những chàng trai đến từ đất nước Trung Quốc cổ xưa, không biết có kín đáo và ý tứ hơn không nhỉ?

Sau đó, đúng vào năm tôi mười sáu tuổi, cuối cùng tôi đã gặp được chàng bạch mã hoàng tử đích thực - Dương.

Dương là chàng trai rất hiền lành, anh có đôi mắt cuốn hút màu xám. Anh nói tiếng Anh lưu loát, ngữ khí rất chuẩn, thành tích học tập cũng khá xuất sắc... Tóm lại, anh rất có duyên, đám con gái trong lớp có không ít cô thích anh, thậm chí có người còn đánh cược với nhau xem ai có thể làm bạn gái của anh trước.

Một điều lạ là, mặc dù anh tốt với tất cả các cô gái, nhưng không hề yêu ai, lại còn từ chối rất nhiều lời tỏ tình táo bạo của họ. Thế là mọi người đồn nhau rằng anh là kẻ đồng tính luyến ái.

Đây là chuyện rất bình thường, nhưng tôi vẫn cảm thấy chán nản: Tại sao mình không thể gặp người ưng ý?

Cảm giác chán chường này kéo dài đến tận hôm cả lớp chúng tôi đi picnic ở ngoại ô.

Do biết nói chút tiếng Trung nên tôi thường tìm cơ hội để bắt chuyện với Dương. Anh luôn tỏ ra rất kiên trì khi giải đáp những thắc mắc của tôi về Trung Quốc, còn thường xuyên sửa lại những từ tôi nói sai. Khi tôi nói mình cũng hay đọc tiểu thuyết và xem phim truyền hình Trung Quốc, anh cười bảo rằng không tin, còn bắt tôi nói một số câu thoại.

Bí quá, tôi liền nhớ tới đoạn phim cung đình thời cổ đại của Trung Quốc mà mẹ tôi xem trước đây, ranh mãnh bắt chước một câu: “Trẫm tha tội cho nhà ngươi đấy!”

Sau đó, tôi liền thấy Dương sững lại.

Mãi cho đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ vẻ sững sốt trên khuôn mặt Dương lúc ấy.

Anh nhìn xuống, im lặng một lát rồi mỉm cười, vỗ tay và nói với tôi: “Em nói hay lắm!”

Không biết có phải tôi tưởng bỏ hay không mà luôn có cảm giác rằng ánh mắt Dương nhìn tôi dịu dàng và chân thành hơn rất nhiều.

Thế là tôi liền lấy hết can đảm, hỏi: “Dương, anh không thích con gái sao?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Dương mỉm cười hỏi.

“Vì em thấy rõ ràng điều kiện của anh rất tốt, nhưng anh lại không thích có bạn gái!” Tôi nhìn chằm chằm vào Dương.

Dương liền bật cười: “Dĩ nhiên là anh thích con gái chứ! Chỉ có điều...” Anh trầm ngâm một lát rồi nói: “Chỉ có điều anh đã thích một người rồi.”

Tôi vốn đang hào hứng, nghe thấy câu này liền như bị dội một gáo nước lạnh, tiu nghỉu hỏi: “Cô nào ở trường này à? Linda? Ann? Hay Vera?”

“Đều không phải.” Anh khẽ lắc đầu: “Cô ấy tên là Yo Yo, hiện vẫn đang học cấp ba ở Trung Quốc!”

“Cô ấy có xinh không? Là cô gái như thế nào?” Tôi kiềm chế sự thất vọng trong lòng, hỏi nhỏ.

Ánh mắt Dương nhìn về phía xa xăm, chậm rãi trả lời bằng giọng rạng ngời hạnh phúc: “Đó là một cô gái rất tốt bụng, nhanh nhẹn, dễ thương. Nhiều lúc rất thông minh, nhưng đôi khi lại rất ngờ nghệch. Tuy nhiên...”

Nói đến đây, đột nhiên Dương lại cười hiền: “Cô ấy rất trong sáng, tốt bụng, thế nên rất cần có một chỗ dựa.”

Nhìn khuôn mặt rạng ngời gió xuân, đôi mắt hút hồn đó, tôi không thể không thừa nhận, mình bắt đầu ghen tỵ với cô gái tên là Yo Yo kia: Tại sao cô ấy lại may mắn được Dương yêu thương như vậy?

“Yêu nhau xa như vậy sẽ rất khổ đấy!” Tôi hỏi: “Anh không sợ cô ấy thay lòng sao?”

Dương liền sững lại, cúi đầu lẩm bẩm: “Thay lòng?... Thậm chí anh còn không biết cô ấy có thích anh không!”

Tôi vội sững sốt hỏi: “Sao vậy, cô ấy chưa phải là bạn gái anh ư?”

Dương lắc đầu, nói với vẻ chua chát: “Bọn anh... chẳng qua chỉ là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau mà thôi.”

“VẬY HẢ?” Tôi hỏi nhỏ, nhưng trong lòng tự nhiên lại thấy vui vui: Kathy, nhà người vẫn còn có cơ hội! Anh ấy vẫn chưa có người yêu!

Cuối cùng tôi và Dương đã trở nên thân thiết hơn sau buổi picnic đó. Để được ở bên anh nhiều hơn, tôi thường xuyên lấy cớ chạy đến nhà anh chơi.

Tôi cảm thấy nhiều lúc Dương rất lạ. Ví dụ anh thường xuyên mỉm cười thần thần nhìn tôi hoặc thần thần nhìn cuốn lịch rồi thở dài.

Và món đồ mà anh nâng niu nhất lại là một tấm thiệp.

Tôi đã từng thấy nó từ xa. Đó là một tấm thiệp vẽ rất bình thường, thô sơ, hình như là thiệp handmade, bên ngoài là hoa bách hợp, bên trong là một cô bé đang múa ba lê.

Tuy nhiên, mỗi lần mở tấm thiệp đó ra xem, khuôn mặt Dương đều vô cùng dịu dàng, ánh mắt rạng ngời, dường như vật anh đang cầm trên tay là một món đồ trang sức đắt tiền, quý giá nhất thế gian.

Tôi đoán, đó chắc chắn là tấm thiệp do cô gái tên là Yo Yo kia tặng.

Tôi rất buồn, và càng ghen tỵ hơn, thế là một hôm tôi hỏi Dương: “Anh thích Yo Yo như vậy thì tại sao không đi tỏ tình với cô ấy?”

Dương sững lại, cúi đầu lặng lẽ nói: “Anh cảm thấy thời cơ chưa đến.”

“Thế có nghĩa là sao?” Tôi thắc mắc: “Lẽ nào nói lời thích người khác còn phải lựa chọn thời điểm hay sao?”

Dương bình thần trả lời: “Ngày trước còn ở Trung Quốc, anh đã từng có quá khứ không được hay cho lắm, để xảy ra một vài tai tiếng với mấy cô bạn. Sau đó lại có một quãng thời gian qua lại với bạn thân của cô ấy, anh sợ cô ấy thanh cao, không chịu chấp nhận anh.”

“Từ qua lại với người khác thì có sao? Chỉ cần hai bên thích nhau là vẫn có thể ở bên nhau mà!” Tôi lắc đầu, thực sự không hiểu sự “ý tứ” của người Trung Quốc.

Anh cười buồn đáp: “Cô ấy là một cô gái bề ngoài rất cứng rắn nhưng nội tâm lại mềm yếu, rất dễ bị ảnh hưởng bởi người khác. Nếu anh tỏ tình với Yo Yo, có thể sẽ gây ra nhiều rắc rối không cần thiết cho cô ấy. Và với cá tính ương ngạnh đó, chắc chắn cô ấy sẽ không đích thân nói với anh. Anh sợ đến lúc đó không thể bảo vệ được cô ấy nên đành phải lựa chọn cách im lặng, lặng lẽ ở bên chăm sóc cô ấy.”

“Những cô gái thích anh sẽ gây rắc rối cho cô ấy ư?” Tôi tò mò hỏi, vì trong trường tôi cũng xuyên nghe nói đến chuyện này.

Dương chỉ bình thần đáp một câu: “Thực ra cũng còn nguyên nhân khác, trường trung học ở Trung Quốc không cho phép yêu sớm, đặc biệt là những học sinh giỏi càng không được phép yêu sớm, chắc là cô ấy không muốn bị khoác tội danh đó.”

“Thế anh định giấu cô ấy suốt đời sao?” Tôi nhìn đôi mắt đầy vẻ ưu tư của Dương, lặng lẽ hỏi nhỏ.

“Không, dĩ nhiên là không rồi!” Anh lập tức quay sang tôi, để lộ nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời và nói với giọng rất quả quyết: “Đợi đến khi cô ấy tròn mười tám tuổi, thi đỗ trường đại học mà cô ấy mơ ước, chắc chắn anh sẽ quay về và đích thân nói với cô ấy!”

Nhìn vẻ kiên định và rạng ngời hạnh phúc của Dương, trái tim tôi đột nhiên đau nhói.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc chúng tôi tốt nghiệp cấp ba. Lúc đăng ký trường đại học, tôi phát hiện ra những tài liệu mà Dương tìm đều liên quan đến ngành y.

“Anh định học y à?” Tôi hỏi Dương: “Sao em nghe bố anh nói muốn anh học ngành Thiết kế kiến trúc để thừa kế công ty của bố anh cơ mà?”

Dương mỉm cười đáp: “Anh học là vì một lời hứa.”

Lời hứa gì? Hứa với ai? Anh không chịu nói, tôi cũng sẽ mãi mãi không bao giờ được biết.

Tôi và Dương cùng đăng ký một trường, và cuối cùng tôi đã được thỏa nguyện, trở thành bạn học của anh một lần nữa.

Rồi một ngày kia, Dương đột nhiên chủ động đến tìm tôi.

“Kathy!” Anh cười tủm tỉm nhìn tôi nói: “Em giúp anh một việc được không? Anh cần một lời khuyên của em.”

“Có chuyện gì vậy anh?” Tôi rất ngạc nhiên.

“À.” Anh cười tươi hơn: “Anh chuẩn bị về nước nên muốn mua tặng Yo Yo một món quà.”

Tôi như người bị rơi xuống vực thẳm: Dương! Lẽ nào anh quyết định xa em thật ư?

Tôi cùng Dương đi chọn quà – một chai nước hoa NOA rất xinh xắn.

Lúc ấy, sau khi nghe lời giới thiệu của cô nhân viên bán hàng, Dương tỏ ra rất hài lòng về món quà này, anh nói: “Yo Yo trong lòng anh là một cô gái như thế.”

Nhìn vẻ hào hứng đầy mong chờ của anh, tôi biết anh chuẩn bị về nói lời tỏ tình, trong lòng thực sự cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Sau đó, tôi đã đưa ra một quyết định cực kỳ quan trọng. Tôi phải tìm cơ hội để nhét ảnh mình vào vali của Dương, kể cả là không thích tôi, nhưng anh sẽ không thể quên tôi.

Và tôi đã làm chuyện đó thật, tôi chủ động đề nghị giúp Dương đóng hộp lọ nước hoa, sau đó cho cả ảnh mình cùng hộp đựng lọ nước hoa vào một chiếc túi rồi niêm phong. Tôi nói dối Dương rằng không được mở ra vì nước hoa dễ bay hơi. Anh đã tin thật, sau đó mang ảnh của tôi về Trung Quốc.

Hồi đó, tôi đứng ở sân bay nhìn theo bóng anh khuất dần, thực sự không biết rốt cuộc sự bồng bột nhất thời của mình sẽ gây ra tai họa hay đem lại hạnh phúc cho anh.

Hai tháng sau, Dương quay lại. Anh như biến thành một người hoàn toàn khác, lăm lăm trông rất đáng sợ.

“Em nói đi! Tại sao em lại nhét ảnh mình vào va li của anh?” Vừa nhìn thấy tôi, anh gầm lớn: “Rốt cuộc là em có ý đồ gì?”

Tôi chưa bao giờ thấy Dương nổi nóng như vậy, ánh mắt anh nhìn tôi, ngoài sự phẫn nộ điên cuồng, dường như còn toát lên vẻ tuyệt vọng khó tả.

“Em.. em chỉ muốn anh đừng quên em...” Tôi sợ đến nỗi bật khóc: “... Vì em rất thích anh!”

Dương sững sờ, sau đó nhắm chặt mắt lại, nghiến răng nói: “Em đi đi, anh không muốn nhìn thấy em nữa!”

Ba tháng liền Dương không đếm xỉa gì đến tôi, suốt ngày chỉ trầm tư suy nghĩ. Tôi đoán chắc chắn khi anh về Trung Quốc đã xảy ra chuyện gì đó, tôi rất lo, liền chủ động mò đến nhà mới của anh.

Lúc đó Dương không có nhà, bố anh thân thiện bảo tôi vào phòng đợi anh. Thế là tôi liền tò mò ngó nghiêng căn phòng của Dương. Trong lúc vô tình, tôi phát hiện thấy ngăn kéo bàn đang mở, bèn quyết định mạo hiểm mở ra xem.

Sau đó, tôi phát hiện ra một tập thư dày không được gửi đi.

Tất cả phần mở đầu, đều chỉ ghi tên một người: “Ưu Ưu.”

Phần ký tên đều ghi là “Dương”.

Và ngày tháng là của ba năm về trước, bắt đầu từ ngày Dương đặt chân sang Anh.

Tôi không kiềm chế được bản thân, run rẩy mở ra đọc từng trang:

“Ưu Ưu, em có khỏe không? Anh đã sang đất Anh rồi, mọi việc đều thuận lợi. Tại sao em không ra tiễn anh ? Có phải vì sợ chia tay với anh không? Ngốc ạ, anh biết chắc chắn em sẽ nấp vào một góc nào đó và khóc thầm.”

“Ưu Ưu, anh đã sang Anh được gần một tháng rồi, đã bắt đầu quen với cuộc sống ở đây. Anh là quốc gia rất tuyệt vời, nhưng anh vẫn nhớ quê hương vì ở chốn này không có em.”

“Ưu Ưu, hôm nay anh và bác anh đến phố người Hoa ăn cơm, gặp một cô gái lúc cười trông rất giống em, nhìn giống hệt một chú mèo tinh nghịch! Không hiểu có phải là do lâu ngày không được gặp em không mà anh vừa nhìn thấy cô gái dịu dàng có mái tóc đen và đôi mắt đen đó là lại nhớ đến em.”

“Ưu Ưu, giờ này anh không tài nào ngủ được, liền bò dậy viết thư cho em. Em có còn nhớ hồi học mẫu giáo, anh rất hay bắt nạt em không? Haizz, anh nghĩ ngay từ hồi đó, anh đã thích em rồi. Nhưng tại sao sau bao nhiêu năm như vậy mình mới tương ngộ trong hoàn cảnh khó xử đó? Anh đã trở thành bạn trai của cô bạn gái thân nhất của em, vì thế chỉ có thể lặng lẽ đứng bên quan sát em.”

“Ưu Ưu, giờ này em đang làm gì vậy? Đã sang hè rồi, em đừng chạy nhảy lung tung nhé! Anh sợ em lại bị chảy máu cam. À, bác anh và bố anh đều muốn sau này anh học ngành Thiết kế kiến trúc. Em yên tâm, dĩ nhiên là anh sẽ không nghe theo họ đâu. Vì anh đã hứa là sẽ chăm sóc em mà!”

“Ưu Ưu, anh cứ sợ là em đã quên anh. Hiện tại em học ở trường Nhất Trung, chắc chắn xung quanh em có rất nhiều vệ tinh. Người khiến anh lo nhất chính là anh chàng Thương Thương đó. Lần đầu tiên gặp cậu ta, anh đã đoán là cậu ta có cảm tình với em, vì ánh mắt cậu ta nhìn anh hàm chứa đầy thách thức. Cô bé à, em nhớ đợi nhé! Đợi em tròn mười tám tuổi, không còn sức ép về kỳ thi đại học, anh nhất định sẽ trở về.”

“Ưu Ưu, anh lại viết thư cho em đây, nhưng em sẽ mãi mãi không bao giờ nhận được, vì anh sẽ không gửi nó đi. Nhiều lúc, anh thực sự rất trách em vì thấy em luôn tỏ ra mạnh mẽ, hiểu thấu, luôn quan tâm tới ánh mắt của người khác. Thanh cao có gì là hay đâu? Tuy nhiên, bản thân anh dường như cũng rất giả tạo, sợ bị em từ chối, kết quả là bị em lãng quên ở một xó xỉnh nào đó như cậu bạn năm xưa vì em mà phải chuyển trường. Chính vì thế anh đã từng nói với người khác rằng, người mà anh thích không phải là em.”

“Ưu Ưu, hôm nay anh cùng bạn bè đi trượt tuyết, sân trượt rất rộng và đẹp. Nhưng anh vẫn nhớ sân bóng nhỏ ở trường Phụ Trung. Tại đó, lần đầu tiên anh được nắm tay em, em mỉm cười bên lên, đôi mắt sáng ngời, anh nghĩ có lẽ suốt đời anh không thể nào quên được nụ cười ấy. Lúc ấy trông em dễ thương vô cùng.”

“Ưu Ưu, em còn nhớ hồ sen trong mùa hè năm đó không? Em trượt chân ngã vào lòng anh. Haizz, đến giờ nghĩ lại, nếu thời gian mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc ấy thì tuyệt vời biết bao. Nếu được ôm em như thế cho đến hết cuộc đời thì anh nghĩ rằng dù đang mơ, anh cũng sẽ cười đến bùng tình mất.”

“Ưu Ưu, em chuẩn bị thi đại học rồi, anh đoán chắc là em sẽ căng thẳng lắm. Em luôn là người hiểu thấu mà, việc gì cũng muốn number one, anh rất lo em ạ! À, trong thư gửi cho Cực, anh đã gửi kèm lời chúc may mắn đến em, em đã đọc được chưa?”

...

“Ưu Ưu, anh chuẩn bị về nước rồi, vì gia đình anh chuẩn bị di cư sang Anh. Cuối cùng em cũng đã tròn mười tám tuổi, có thể có người yêu một cách danh chính ngôn thuận rồi. Tuy nhiên, lúc này anh lại cảm thấy sợ. Anh sợ em đã trở thành bạn gái của người khác, vì anh không thể xác định được tình cảm mà em dành cho anh. Em chưa bao giờ tỏ ra ghen vì anh cả, cho dù đối phương là Sử Vân, Cố Đình hay Tô Tịnh. Anh chỉ mong được nhìn thấy em ghen! Ít nhất điều đó có thể chứng minh được rằng trong trái tim em, anh có một vị trí rất quan trọng.”

“Ưu Ưu, ngày mai anh lên đường rồi, hy vọng đây là lá thư cuối cùng không được gửi đi. Anh mua tặng em một lọ nước hoa, không biết em có thích hay không?”

Cuối cùng, trên trang giấy mới nhất, chỉ viết một câu rất điên cuồng:

“Tại sao em lại yêu cậu ta trước?”

23. Ngoại Truyện 2-3 (hết)

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt giàn giụa. Dương! Hóa ra anh yêu cô ấy sâu sắc như thế, kết quả lại bị cô ấy vô tình bỏ rơi!

“Em làm gì vậy?” Tiếng Dương quát lớn bên tai tôi.

Khi ngẩng đầu lên, nước mắt tôi đã nhạt nhòa trên má. Tôi sụt sịt nói: “Tại sao anh vẫn còn thích cô ấy? Cô ấy là kẻ đã thay lòng đổi dạ, phản bội anh cơ mà!”

“Không phải, em đừng nói linh tinh!” Anh vỗ tay lên trán, buồn buồn nói: “Em mau lau nước mắt, thu lại chỗ thư rồi đi ra đi!”

Tôi đứng dậy kéo tay anh, nức nở nói: “Tại sao anh lại nổi cáu với em? Cô ấy mới là người có lỗi với anh chứ!”

“Em hãy nghe cho rõ đây!” Dương ấn tôi xuống sofa, hít một hơi thật sâu rồi gần từng chữ một: “Cô ấy không làm chuyện gì có lỗi với anh cả! Cô ấy không hề thích anh! Sau khi nhìn thấy bức ảnh của em, cô ấy chỉ mỉm cười và nói một câu: “Bạn gái anh rất xinh đẹp, anh có con mắt nhìn người không tồi!” Bạn trai của cô ấy hiện giờ đã được gia đình hai bên chấp thuận, sau này còn cùng đi học đại học, đi làm! Thế nên anh không kịp nói lời tỏ tình!” .

Tội nhìn vào đôi mắt đau đớn và buồn bã của Dương, bất chợt sững sờ, ngừng khóc.

“Dương!” Tôi khẽ gọi tên và ôm lấy anh: “Thật tội nghiệp cho anh! Không sao cả, anh còn có em cơ mà!”

Anh nở nụ cười thê lương rồi khẽ đẩy tôi ra: “Nhưng Yo Yo của anh mãi mãi chỉ có một! Cuối cùng anh vẫn để mất cô ấy.”

Nhìn vào đôi mắt đỏ hoe đó, tôi thực sự hận cô nàng tên Yo Yo kia. Tại sao cô ta lại có thể nỡ lòng để chàng trai tuyệt vời như thế này nức nở trong đau buồn?

Những ngày tiếp theo, Dương không nhắc gì đến Yo Yo và chuyện cũ nữa, chỉ tập trung vào học hành. Thành tích học tập của anh rất xuất sắc, được rất nhiều giáo sư khen ngợi, dường như việc ở lại Anh làm việc đã không còn gì khó khăn nữa.

Tuy nhiên, trong ánh mắt anh luôn chứa đựng một vẻ tư lự.

Tôi cứ âm thầm lặng lẽ ở bên anh, thế là tất cả mọi người đều nghĩ chúng tôi là hai kẻ yêu nhau.

Chỉ có tôi biết, chúng tôi chỉ là hai kẻ yêu đơn phương mà thôi.

Nhưng không sao cả, tôi yêu anh nên sẵn lòng hy sinh vì anh. Tôi muốn để anh biết rằng, thế gian này ngoài Yo Yo ra, còn có một Kathy. Tôi tin rằng, một ngày kia, nhất định tôi sẽ chiến thắng cô gái người Trung Quốc đó, và một ngày nào đó trong tương lai, Dương cũng sẽ hoàn toàn quên cô ta.

Tuy nhiên Dương vẫn thường xuyên nhìn tấm thiệp đó với vẻ thẫn thờ hồi lâu. Anh mất anh luôn chứa đầy nỗi nhớ nhung và ký ức, thỉnh thoảng anh còn tủm tỉm cười.

Tôi thực sự không tài nào lý giải nổi, đã gần năm năm trôi qua rồi, tại sao anh lại khó quên một cô gái đến cả một bức ảnh giữ làm kỷ niệm cũng không có?

Mấy ngày trôi qua, anh được cử sang Hồng Kông tham gia hội nghị. Tôi nói với vẻ lo lắng: “Hồng Kông? Điều đó có nghĩa là anh sẽ quay về Trung Quốc? Liệu hai người có tương phùng hay không?”

Dương sững lại một lát rồi bình thản đáp: “Nếu gặp nhau thật thì anh cũng chỉ hỏi thăm rằng cô ấy có khỏe không, có hạnh phúc không thôi.”

“Nếu cô ấy hạnh phúc thì sao?”

“Thì anh sẽ chúc phúc cho cô ấy.”

“Nếu cô ấy không hạnh phúc thì sao?” Tôi bắt đầu thấy lo.

“Thì anh sẽ ở bên cô ấy, đem lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lời tôi.

Tôi buồn bã nhìn theo bóng anh xa dần và lẩm bẩm: Dương, rốt cuộc là đến bao giờ anh mới thực sự từ bỏ mọi hy vọng?

Có lẽ Thượng đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, sau khi quay về, Dương lặng lẽ một thời gian, cuối cùng cũng đồng ý chính thức trở thành bạn trai của tôi.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra khi anh sang Hồng Kông, và tôi cũng không muốn biết, tôi sợ câu trả lời sẽ khiến tôi thất vọng, chính vì thế tôi lựa chọn né tránh.

Tôi và Dương yêu nhau được hơn một năm, anh đối xử với tôi rất dịu dàng, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Cha mẹ hai bên đều đã gặp mặt, họ tỏ ra rất hài lòng, thậm chí các bậc phụ huynh còn bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới của chúng tôi.

Nếu không có chuyện xảy ra vào cuối tuần đó, mọi thứ sẽ vô cùng hoàn mỹ.

Hôm đó tôi ở văn phòng, đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, còn làm vỡ một tách cà phê.

Nửa tiếng sau, tôi nhận được điện thoại của bệnh viện, thông báo: Dương gặp tai nạn, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc.

Tôi như kẻ phát điên, phóng xe lao như bay trên đường, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Dương, anh không thể xảy ra chuyện gì! Tuyệt đối không thể!

Chúng mình còn phải làm đám cưới, chúng mình còn phải sinh con, chúng mình còn rất nhiều chuyện chưa làm mà!

Những giọt lệ nhạt nhòa trong mắt tôi, gần không nhìn rõ mặt đường nữa.

Tôi quệt nước mắt nhưng chúng vẫn cứ trào ra, âm thanh gào thét trong lòng: Thượng đế, tại sao ông lại tàn nhẫn với tôi như vậy? Tại sao ông lại muốn cướp anh đi?

Cướp đi người đàn ông gần như là hoàn mỹ đó?

Đến khi tôi có mặt ở bệnh viện, người thân đều đã đến đông đủ.

Bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra, bắt lực lắc đầu với chúng tôi: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Tiếp theo, tất cả chúng tôi đều được đi vào phòng bệnh để gặp Dương lần cuối cùng.

Dương chật vật nói lời vĩnh biệt với từng người thân, tất cả mọi người đều khóc ngất.

Đến lượt tôi, mắt anh đột nhiên sáng lên.

“Kathy, em hãy giúp anh lần cuối cùng.” Dương như anh dùng hết sức bình sinh, thều thào nói: “Mãi mãi đừng bao giờ nói với cô ấy rằng anh đã không còn nữa!”

Nước mắt trào ra như suối, tôi bịt chặt miệng, vội vàng nức nở nói: “Vâng, em hứa với anh.”

Anh mỉm cười nhìn tôi rồi thều thào: “Anh có lỗi với em.”

Sau đó, anh lặng lẽ nhắm mắt lại.

Trong lúc sắp xếp lại các di vật của Dương, tôi phát hiện thấy đặt cạnh tấm thiệp mà anh vô cùng nâng niu đó còn có một tờ giấy nhớ màu hồng. Bên trên ghi địa chỉ và số điện thoại. Cái tên ghi trên đó là “Trác Ưu”.

Tôi nhìn tờ giấy nhớ đã hơi nhàu vì bị ma sát nhiều, bao tình cảm chất chứa trong lòng đã lâu cuối cùng bộc phát.

Tôi bật khóc:

Dương, tại sao trước khi chết, anh vẫn còn yêu và nhớ cô ta đến vậy?

Không, em không thể để anh đau khổ một mình, và để cô ta hưởng hạnh phúc mà không hề hay biết.

Thế là tôi liền lau nước mắt, nhắc điện thoại lên, run rẩy bấm số điện thoại ghi trên mẫu giấy nhớ.

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của một thanh niên.

“Chào anh.” Tôi cố gắng nói tiếng Trung với giọng thật bình tĩnh. “Anh làm ơn cho tôi gặp chị Trác Ưu.”

“Chị đợi một lát nhé!” Sau đó tôi nghe thấy giọng người thanh niên đó gọi: “Ưu Ưu, có người tìm em.”

Một hồi im lặng.

Một lát sau, một giọng ngọt ngào vang lên bên tai tôi: “A lô, xin chào, tôi là Trác Ưu đây ạ.”

Tôi sững lại, nghe giọng nói là biết đó chắc chắn phải là một cô gái rất dễ thương.

“Alô! Có chuyện gì không ạ?”

Đối phương thấy tôi không nói gì, liền lịch sự giục.

Đột nhiên tôi không còn can đảm để lên tiếng, kể cả có nói với cô gái dễ thương này, ngoài việc hủy hoại hạnh phúc của cô, chẳng thể đem lại kết quả gì.

Thế là tôi liền thở dài rồi lặng lẽ cúp máy.

Hai tháng sau, khi đã lo liệu xong mọi việc cho Dương, tôi xin công ty nghỉ phép dài ngày để đi du lịch.

Điểm đầu tiên mà tôi đến chính là thành phố S của Trung Quốc.

Vì tôi thực sự muốn đến xem cô gái tên Yo Yo đó là người thế nào. Tại sao lại có thể khiến Dương không thể quên dù sau bao nhiêu năm?

Cuối cùng tôi cũng đã được đặt chân lên mảnh đất này.

Đúng lúc đó có một đôi vợ chồng trẻ từ cầu thang bước ra, hai người vừa đi vừa cười nói.

“Mình đi xem phim trước nhé!” Người chồng ôm người vợ, dịu dàng nói.

Tôi bắt đầu cảm thấy giọng nói đó nghe rất quen.

“Không, em thích đi ăn pizza trước!” Cô gái nũng nịu.

“Trác Ưu! Em vẫn không sửa được tính xấu thích ăn vặt!”

Chàng trai cười rồi véo vào mũi cô gái.

Tôi run lên, lập tức quan sát cô gái trước mắt.

Xinh xắn, dễ thương, dịu dàng. Điểm nổi bật nhất là đôi mắt đen sáng ngời.

Có thể nhận ra Yo Yo là người có giáo dục, con người cô ấy toát ra một vẻ gì đó khá hấp dẫn, nhưng đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy có gì đó rất xa cách, khó gần.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Dương lại yêu cô ấy da diết như vậy.

Chắc chắn trong thời niên thiếu, cô gái này vô cùng đáng yêu và rất cần một chỗ dựa. Sự ngang ngạnh và ngờ nghệch nhất thời càng khiến cho người ta muốn khắc sâu nụ cười ngây thơ của cô. Tựa như pha lê.

Tôi lặng lẽ đi theo họ một quãng đường rất dài.

Có thể nhận thấy, hiện tại cô ấy rất hạnh phúc.

Người đàn ông đi bên cạnh cô gái rất đẹp trai và phong độ, ánh mắt nhìn cô nồng nàn, đầy ý cười. Trên đường đi, anh ta tỏ ra rất quan tâm đến cô, đúng là một người chồng mẫu mực.

Cuối cùng đến một ngã tư, tôi lặng lẽ dừng chân và dõi theo họ sang đường.

Dường như hai người đang trêu trọc nhau, tôi nhìn thấy cô gái quay đầu lại hôn chàng trai một cái rồi...

Ánh mắt cô ấy đột nhiên dừng lại phía tôi.

Tôi thấy dường như cô ấy tỏ ra rất sững sốt.

Tôi không nghĩ rằng Yo Yo còn nhớ tôi, nhưng do không còn muốn đối mặt với cô ấy nên tôi lập tức quay đầu bỏ đi.

Tôi tạm biệt Trung Quốc và đi đến một nơi xa khác.

Dương, em đã giữ đúng lời hứa với anh, không cho cô ấy biết tin anh đã đi xa.

Thế nên mong anh hãy sống thật tốt trên thiên đường.

Chỉ cần cô ấy được hạnh phúc là anh có thể yên nghỉ rồi, đúng không?

Tôi rưng rưng nước mắt, thả nốt chiếc thuyền giấy xuống hồ, mong nó có thể mang đi mọi nỗi . nhớ tôi dành cho anh.

Đó là lá thư cuối cùng mà Dương viết cho Trác Ưu, tôi tìm thấy nó trong phòng anh.

Ưu Ưu!

Hôm nay ở thư viện, anh tìm được một cuốn sách tiếng Trung rất cũ.

Trong đó có một bài thơ của Tịch Mộ Dung, viết về những hoài niệm của một người về mối tình đầu của anh ta.

Dường như anh đã từng hứa

Sẽ ở bên em suốt đời

Dạo trên con đường mòn nhỏ

Ngát hương trà thơm bên đồi.

Em nói con đường mòn đó

Trồng rất nhiều cây Tương Tư

Và hương trà thơm ngan ngát

Vẫn còn vương mãi đến giờ...

Dường như anh đã từng hứa

Trong một chiều xuân xa xôi...

Đêm nay dưới ánh đèn vàng

Ai ngồi vén mái tóc bạc

Bao lời của năm xưa ấy

Giờ đã theo gió về đâu...

Những lời xưa anh đã hứa

Và bao nỗi nhớ niềm thương

Trên con đường mòn xưa ấy

Vẫn còn em đứng ngóng chờ?

Haizz, Ưu Ưu! Chúng mình luôn luôn đi lướt qua nhau.

Tại sao trong suốt những năm tháng đó, niềm vui và bao kỷ niệm đẹp phút chốc đã vụt trôi?

Và anh vẫn ngỡ ngàng tưởng rằng, thời gian sẽ ngừng lại.

Chỉ cần nó chịu dừng lại trong đêm hè bên hồ sen đó là có thể mãi mãi không trôi nữa.
Nếu có thể làm lại từ đầu, hai kẻ ngây thơ, trẻ tuổi như anh và em liệu có kết cục khác hay không?
Nhưng anh chỉ nghĩ rằng:
Hiện tại, nếu có thể, anh thực sự muốn dùng cả cuộc đời mình để đổi lấy khoảnh khắc ngắn ngủi ở bên em.

Ngoại truyện 3: Trái sung ngọt

Giữa hè, nắng hắt lổm đốm xuống những bậc cầu thang lát gạch đỏ giữa vườn trường.
Một cô gái và một chàng trai lặng lẽ ngồi xuống đó.
“Cho em xem cái này hay lắm!” Chàng trai xòe tay trước mặt cô gái.
“Cái gì vậy?” Cô gái ngẩng đầu lên, mắt rời khỏi cuốn Thế giới kỳ ảo: “Quả dại? Hành tây hay củ tỏi?”
Ánh nắng hắt xuống bờ má bầu bĩnh của cô gái, soi rõ từng sợi lông tơ trên khuôn mặt.
“Món ăn vặt mà em thích nhất.” Chàng trai nhìn cô, dưới bóng lá thấp thoáng, ánh mắt dịu dàng như nước.
“Làm gì có!” Cô gái trợn tròn mắt, hàng mi dài chớp chớp, “Làm sao cái này biến thành kẹo sữa được?”
Chàng trai sững lại, không thốt thêm được câu nào.
Một lát sau, cô gái mở đôi môi đỏ mọng, cười khúc khích.
“Đùa anh thôi!” Cô gái vui vẻ trề môi, nghênh nghênh đầu: “Em đoán đây là loại quả làm ra loại mứt mà em thích nhất đúng không?”

Chàng trai thở phào, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Em đoán đi.”

Chàng trai cúi đầu dúm loại quả đang cầm trên tay vào tay cô gái, cổ đỏ rần lên.

Cô gái đón lấy quả đó, chăm chú lật đi lật lại, vừa ngửi vừa mân mê, cuối cùng đành đầu hàng.

“Em chịu thôi.” Cô cau mày, trong đôi mắt đen láy toát lên vẻ hậm hực: “Quả này lạ thật đấy, em thực sự không nghĩ ra.”

Chàng trai không nói gì, chỉ đón lấy loại quả đó rồi nhẹ nhàng tách ra làm đôi.

Phần vỏ xanh mướt được tách ra, để lộ phần ruột trắng và hồng tươi bên trong, nước quả ngọt ngào chảy ra kẽ tay.

“Í, kinh quá!” Cô gái không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, tỏ ra rất bất ngờ, “Cái phần sợi nhỏ li ti đỏ đỏ đó là gì vậy? Có ăn được không?”

Giống như vết thương đang rỉ máu! Cô gái không nói ra câu này.

“Ăn được chứ, em ăn thử xem.” Chàng trai cười cười đưa nửa quả cho cô: “Đây là trái sung ngọt, hay còn gọi là quả không hoa, rất ngọt.”

“Trái sung ngọt?” Cô gái ngược mắt lên nhìn cậu, ánh mắt lộ rõ vẻ sững sốt.

Cô mới chỉ được ăn loại mứt đã qua chế biến, cứ tưởng rằng quả sung ngọt có hình dáng dài dài.

“Là quả sung ngọt thật mà, rất tươi, cô anh đi công tác Tân Cương mang về.” Chàng trai móc từ trong túi áo ra hai quả nữa, đưa cho cô gái: “Nhưng bị bẹp gần hết, chỉ có hai quả này là còn nguyên vẹn.”

Cô gái đón lấy trái sung xanh mướt đó, mắt sáng lên, miệng lẩm bẩm: “Cho em hả? Thế của anh Cực và mọi người đâu?”

Chàng trai sững lại rồi mỉm cười: “... Em có thể cho bọn họ, mỗi người một nửa.”

“Lục Tây Dương!”

“Trác Ưu!”

Đầu bên kia sân bóng vọng lại tiếng gọi í ới của đám bạn.

Chàng trai và cô gái lập tức đứng dậy, vội vàng chạy xuống bậc tam cấp, xuyên qua hành lang, chạy về phía đám đông.

Hai chiếc bóng mỗi lúc một xa dần, không thể hòa thành một được nữa.

...

“Nghĩ gì vậy?” Tiếng cô bạn Chu Dịch kéo cô trở về với thực tại.

“Nghĩ gì đâu.” Trác Ưu mỉm cười: “Chỉ cảm thấy giống sung ngọt này thật là lạ.” Cô nhón lấy quả sung xanh mướt trên đĩa, đưa lên mũi ngửi: “Chẳng bao giờ ra hoa mà lại có quả to như vậy.”

“Sung không phải là không ra hoa!” Chu Dịch lắc đầu: “Chỉ có điều hoa của nó rất nhỏ, người ta gần như không nhìn thấy. Nhưng cậu không thể nói rằng nó không bao giờ ra hoa.”

Đôi mắt Trác Ưu thấp thoáng vẻ mơ màng. Cô nhớ đến hai quả sung đặt trên bàn mình mười năm về trước.

Cuối cùng, cô vẫn không nỡ lòng chia sẻ với mọi người.

“Haizz, cậu không cảm thấy ruột quả sung có cấu tạo rất phong phú à?” Chu Dịch cầm một quả lên, tách ra thành hai nửa, để lộ phần lõi hồng tươi: “Vỏ thì bóng, không hề có kẽ hở, ruột màu trắng kèm theo vị chua chua chất chất, phần lõi lại đỏ hồng và rất ngọt!”

Trác Ưu thần thờ nhìn vết nứt như vết thương có dòng máu đỏ chảy ra, đưa tay ra đón lấy rồi cắn một miếng.

Chua chua ngọt ngọt, tựa như tâm trạng thiếu nữ hồi ấy.
Trong quán cà phê buổi chiều vang lên một bài hát cũ với giai điệu da diết.
Nhớ lại thuở ngây ngô ấy,
Nỗi đau đầu đời mà anh gây ra cho em,
Và cả cậu bạn khiến em phải buồn lòng.
Đừng hỏi tình yêu của em có thay đổi theo năm tháng hay không.
Những chuyện này rồi ai sẽ biết.
Anh vẫn mỉm cười như ngày hôm qua.
Ánh tà dương lẻ loi.
Anh mang theo nỗi buồn như nước chảy.
Em còn nhớ cảnh anh vẫy tay với em.
Đừng hỏi tình yêu của em có thay đổi theo năm tháng hay không.
Những chuyện này rồi ai sẽ biết.
Hãy trả lời em, tựa như đôi mắt thuở ấy anh nhìn em.
Thế giới vô thường đẹp biết bao, tình yêu hôm qua như nước chảy.
Trái tim anh có dừng lại trong khoảnh khắc ấy?
Những ngày ta bên nhau đẹp biết bao, trong sáng và vô lo.
Trở về dòng sông kỷ niệm, lần đầu tiên anh và em đã khóc...
...
Đôi mắt cô đột nhiên ướt đẫm.
HẾT

Lời cuối sách

Hè năm 2011, biên tập viên nhà xuất bản liên hệ với tôi, nói rằng muốn tái bản cuốn Ai gửi cánh thư vào trong mây. Trong khoảnh khắc ấy, tôi có phần không dám tin vào tai mình.

Bảy năm rồi, đã gần bảy năm, Ai gửi cánh thư vào trong mây đã được bảy tuổi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bảy năm trước, khi ấy tôi còn đang học đại học, còn đang có rất nhiều hoài bão.

Vì có một thời gian sinh bệnh nên phải tình dưỡng, tôi bắt đầu sáng tác cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình, hoàn toàn dựa vào sở thích và sự nhiệt tình. Do không có nhiều trải nghiệm về cuộc sống nên dĩ nhiên tôi đã lựa chọn đề tài tuổi trẻ, viết về mối tình đầu và những tình cảm đơn phương đầu đời của những “học sinh ngoan” sinh sau thập niên 80. Bối cảnh sáng tác Ai gửi cánh thư vào trong mây chỉ đơn giản như vậy.

Còn nhớ khi viết Ai gửi cánh thư vào trong mây, tôi còn viết một tiểu thuyết khác. Một số độc giả có kinh nghiệm liền hỏi tôi rằng tại sao chị lại viết về câu chuyện ngây ngô như Ai gửi cánh thư vào trong mây? Gâu chuyện không có gì đặc biệt, tình tiết cũng không có gì quá hấp dẫn. Nhưng tôi vẫn kiên trì hoàn thành. Sau khi hoàn thành, rất nhiều độc giả đã gửi thư và nhắn tin cho tôi, nói rằng họ đã đọc hết tác phẩm trong nước mắt, rồi vừa khóc vừa nhắn tin cho tôi. Họ nói họ đã nhìn thấy hình ảnh của mình trong câu chuyện này...

Rụt rè, ấp, muốn yêu nhưng lại sợ bị tổn thương.

Đúng vậy, đúng là như vậy, những người chưa từng trải qua hoàn cảnh yêu thầm và trải qua mối tình đầu sẽ không hiểu tác phẩm này.

E ngại, ngàng ngàng, nghi ngờ, luôn nói những điều trái với lòng mình, tất cả những tình cảm ngây ngô này đều chỉ vì lần đầu tiên chúng ta thích một người, không biết nên đối mặt và giải quyết thế nào, nên mới tỏ ra mâu thuẫn như vậy.

Nhưng tình đầu của ai không thể? Nhớ lại lần đầu tiên của mình, liệu có mấy người dám nói trước mặt người ta rằng “Tôi thích cậu”?

Càng thật lòng, lại càng khó nói.

Thế nên mới có cuốn sách Ai gửi cánh thư vào trong mây. Trước khi chôn giấu những tình cảm thời thiếu nữ trong lòng, tôi đã chân thực thể hiện thành câu chữ.

Không giống với đề tài viết về tuổi trẻ của các nhà văn lão luyện và các tác phẩm ngôn tình bán chạy, câu chuyện này rất nhẹ nhàng và chân thực, không có gì nổi bật. Những tình tiết mà có thể mọi người cho rằng rất nực cười, lãng nhách đó lại là những tình cảm chân thực của các thiếu nữ. Nhân vật nữ chính Trác Ưu trong câu chuyện có thể chính là người đã đi lướt qua bạn trên một con đường nào đó, dĩ nhiên, có thể cũng chính là bạn.

Hiện tại, nếu bảo tôi viết câu chuyện này, chắc chắn ngòi bút và văn phong sẽ hoàn toàn khác. Nói đùa rằng, kể cả bảo tôi viết những lời văn sến rết đó, chắc chắn tôi sẽ không thể sến được đến vậy. Đợt ấy, khi thương lượng với biên tập viên về việc tái bản, thậm chí tôi còn muốn thay. Đối người kể chuyện thành đại từ nhân xưng ngôi thứ ba, bỏ đi những tình tiết hoặc những đoạn mà hiện tại đọc lại thấy quá buồn.

Nhưng cuối cùng vẫn không làm như vậy.

Có ai là không có quá khứ? Không thể vì hiện tại không ưa mà hoàn toàn phủ định nó. Mấy ai được chín chắn ở tuổi mười ba, mười bốn tuổi đầu. Rốt cuộc hồi ấy chúng ta chưa được tiếp xúc với thế giới rộng lớn này, chưa được va chạm với những sự thật tàn khốc, chính vì vậy bầu trời của chúng ta chỉ gói gọn trong gia đình và sân trường chật hẹp.

Thế nên, khi phải đối mặt với một vấp vấp nhỏ, chúng ta sẽ tưởng như trời sắp sập, vấp phải một chút khó khăn là nước mắt lưng tròng.

Tôi nghĩ, có can đảm để đối mặt với sự thất bại của mình thời thiếu nữ, thì cuối cùng sẽ chấp nhận được sự chua chát, xót xa của cuốn sách này.

Dùng một câu nói mà độc giả gửi cho tôi để tổng kết toàn văn:

“Hồi ấy chúng ta chỉ muốn được rướn cao cái cổ như chú thiên nga, hiện tại chúng ta chỉ muốn gục đầu như chú đà điểu.”

Đúng vậy, sự khôn khéo mà cuộc sống dạy cho chúng ta đã đem niềm kiêu hãnh và vẻ rụt rè ra khỏi chúng ta.

Những lúc đã quên, hãy đọc cuốn sách này và nhớ lại thời thiếu nữ như thiên nga trắng của mình, có thể sẽ có chút cảm khái.

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn các biên tập viên và nhà xuất bản vì họ đã rất nhanh nhạy khi nghĩ đến việc tái bản cuốn sách này.

Đã sáu năm trôi qua kể từ khi bản in Ai gửi cánh thư vào trong mây lần đầu tiên ra mắt độc giả, từ lâu trên thị trường đã không còn sách để bán. Đến giờ tôi vẫn nhận được thư của độc giả, yêu cầu tôi để lại những cuốn tôi đang giữ cho họ, ấn tượng sâu sắc nhất là của một chàng trai, cậu ấy nói rằng người yêu của mình chuẩn bị đi du học, cô ấy rất thích cuốn sách này, chính vì thế sau nhiều vất vả mới tìm được đến tôi, mong tôi để lại cho cậu ấy. Lúc ấy cuốn sách này đã không còn là một tiểu thuyết bình thường, mà là đại diện cho những ký ức đầu đời.

Có lẽ tình cảm của mối tình đầu giống như cây sung ngọt, cho dù không cho đời một đóa hoa rực rỡ, nhưng rồi cuộc vẫn cho đời một loại quả ngọt ngọt, chua chua. Nếu khắc một nhát dao lên đó, có thể sẽ có máu và nước mắt trào ra.

Giả dụ, giả dụ bạn mua cuốn sách này, mong bạn hãy nâng niu, giữ gìn nó và trái sung ngọt của bạn.

Mong hạnh phúc luôn mỉm cười với các bạn, xin chân thành cảm ơn.

Ảnh Chiếu

Thu 2011

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-gui-canh-thu-vao-trong-may>